

ЛАС СМОЛ ЛУДЕТИНАТА

Част 7 от „Семейство Браун“

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тимоти Болт бе двадесет и девет годишен, неженен, кръгъл сирак. Мъж с приятна външност, добро телосложение и приличен ръст. Метър и осемдесет, а и отгоре, съвсем не бяха за подценяване. Косата му бе кестенява, а очите — зелени. При това с онзи изумителен изумруденозелен оттенък на океан, облян от слънчеви лъчи.

Тимоти Болт работеше като детектив в полицията на Чикаго.

Всичко започна през един хубав пролетен ден. Макар че времето предразполагаше към ведро настроение, Тим се чувстваше доста уморен и малко ядосан. От сутринта нещата тръгнаха наопаки. Първо се поряза, докато се бръснеше, после, когато трябваше да арестува някакъв негодник, онзи го удари в стомаха и още го болеше.

Прибра се в участъка и седна да напише досадния доклад. После го остави в стаята на шефа и се затътри към малката стаичка, която минаваше за негов кабинет. Върху бюрото имаше оставена бележка. С почерк на прилежна ученичка, Юла бе написала: „Обади се на господин Браун на телефон...“. Следваше номерът. Браун, Браун... Името не му говореше нищо. Намръщен, Тим седна на бюрото, въздъхна отегчен и набра номера. Оттатък се обади телефонистката на „Палмър Хаус“ — един от луксозните хотели в центъра на Чикаго. Помоли да го свържат с господин Браун, макар че не бе наясно кого точно търси.

— Тим! Здравей! — разнесе се в слушалката дрезгав мъжки глас. Тим разпозна веднага Солти Браун, голям приятел на баща му още от младежките години. — Мога да се обзаложа, че гласът ти е като на Сами! Как си, синко?

— Солти, ти ли си? Кога пристигна?

— Днес. Какво ще кажеш довечера да вечеряме заедно?

— С огромно удоволствие, което ще се удвои, ако ти черпиш!

Солти прихна да се смее. Уговориха си среща в „Палмър Хаус“.

Не се бяха виждали години наред. След сърдечната прегръдка последваха безброй въпроси.

— Синко, ако знаеш само, колко ми липсва баща ти! — рече Солти, когато се разположиха край масата.

— Нищо не може да запълни празнотата в живота ми след неговата смърт... — въздъхна Тим.

Говореха за Сами Болт — безупречен баща и незаменим приятел.

— Беше най-твърдоглавото магаре, което някога съм срещал! — Солти едва не се просълзи от умиление. — Толкова години кръстосва моретата, а така и не успя да свикне с пустата морска болест! Накрая го преместиха да работи на сушата. И то къде? В Корея!

Разговорът неусетно се пренесе към живота на Тим. Солти подхвана въпроса, който очевидно го вълнуваше, отдалече.

— Зная, че след като се раздели с Полина, не понасяш особено жените. И с основание! Точно такъв човек ми трябва!

— Да не би да имаш неприятности с жена?

— Ами! Какво говориш? Дъщеря ми Керол е решила да се мести в Чикаго. Исква да бъде самостоятелна! Как да ти обясня? Мъжете изглежда я намират за привлекателна и ѝ досаждат... Затова реших да те помоля да се навърташ край нея и да я пазиш от нахалници...

— Как така да се навъртам?

— В къщата, където Керол ще се настани, има свободна квартира, и то точно над апартамента ѝ. Ако се съ согласиш да се преместиш там, за да я държиш под око, ще поема наема и режимните ти разходи. Нали винаги си искал да писателстваш? Не изпускай шанса! Хем ще се навърташ край нея, хем ще сътвориш някой шедьовър на американската литература.

— Аз пиша разкази на ужасите... — измънка Тим.

— Съвсем точно си налучкал темата! Тази държава е заприличала на помийна яма! — с авторитетен тон заключи Солти. — Именно затова ми трябва човек, на когото да разчитам. Съгласен ли си да наглеждаш Керол?

Тим неведнъж бе имал работа с отракани жени. Случаят обаче беше по-различен. Трябваше да уточни докрай нещата, за да изключи всякакви недоразумения.

— Някои жени имат навика да осъмнат в чужди легла... — сподели той. — Какво да правя, ако това се случи?

— Абсурд! Керол е художничка, при това — добра. Вярно, че мъжете я харесват, но не е от тези, които флиртуват с всеки срещнат.

— Всички бащи казват така...

Солти се разсмя.

— Когато се запознаете, ще разбереш, че съм прав. Познавам дъщеря си! Керол е като майка си — раздава се изцяло, обича хората, грижи се за тях, но — дотук!

— Може би ще приема... — все още се колебаеше Тим. — Да се разберем обаче! Поемам отговорност единствено за сигурността ѝ!

— Не искам нищо друго! Прозорците на бъдещия ѝ апартамент вече са хромирани и уплътнени, а ще има и специална алармена инсталация. Естествено, Керол няма да знае за предварителната подготовка. Не искам да ми мрънка, че се меся в личния ѝ живот.

Тим помълча известно време, после се размърда неспокойно и накрая каза:

— Май ще се възползвам от възможността и ще опитам да напиша нещо...

— Ще имаш идеалните условия за това! — насърчи го Солти. — Керол е истинска дама. Внимавай само когато започне да се прави на самарянка, което ѝ се случва често. Пази я от разни навлеци!

— Ще се справя — увери го Тим.

— Ако се съмнявах в това, нямаше да те моля! — Солти го потупа приятелски по рамото. — Ти си цял бащичко! Моля те, само не казвай на Керол, че съм те наел. Тя си въобразява, че може да се справи с всичко сама и много се обижда, ако някой ѝ се меси.

— Точно такива хора създават най-много главоболия! — измърмори Тим.

На другия ден двамата посетиха въпросната квартира, разположена на втория етаж в стара къща, недалеч от езерото. Под нея се намираше апартаментът на Керол. В сутерена имаше печатарска работилница. Не беше много шумно, но когато машините работеха на пълни обороти, старата постройка започваше леко да вибрира.

— Да си призная, забелязах две-три мишки в общата пералня — уведоми го Солти. — Ще се погрижа наемателите да вземат присърце унищожаването им.

— Тя... Да не би Керол да се плаши от мишки?

— Кой, Керол ли? Изобщо няма да ги забележи!

Така Тим се нанесе в новото си жилище. Обстановката го задоволяваше напълно. Матрактът бе удобен и подозрително нов в

сравнение с окаяното състояние на широкото легло. Вероятно Солти се бе погрижил за подмяната, ала всъщност това нямаше никакво значение. Леглото беше идеално. Или почти...

Освен компютъра и принтера, Тим донесе купища принтерна хартия, висока чаша с дузина моливи, подострени като игли, и табло от стиропор, на което с цветни кабарчета забождаше бележките си. Разположи писателския инвентар на масата. Беше готов да действа.

Написа първото изречение и се вторачи в монитора. „Беше непрогледна бурна нощ...“, гласеше то. Дали всяко писателско творение започваше с подобни родилни мъки?

Тим изтри изречението и написа: „Първа глава“. Задържа пръстите си върху клавиатурата и погледна двете думи. Усмихна се. Отдавна си представяше как ще изглежда първият абзац на бъдещото произведение...

Той очакваше появата на Керол с известно любопитство. Солти му бе показал размазана снимка на някакво ухилено момиче, дълго като върлина, с рошава коса и очи, като че ли леко кривогледи. Изглеждаше твърде млада за дипломирана колежанка. Широките дрехи, които бе облякла, скриваха изцяло фигурата ѝ.

Докато чакаше появата на съседката си от долния етаж, Тим направи справка за останалите наематели. В квартирата на първия етаж живееха двама мъже: борсов брокер, за когото се говореше, че го очаква блестящо бъдеще, и поет. На втория етаж от другата страна на къщата живееше застаряваща актриса. На младини беше играла роли на невинни девойчета под псевдонима Гей Дизайър. В момента се подвизаваше под името Телма Уилсън. Тя все още хранеше надежди, че ще направи голяма кариера в театъра, ала засега ѝ даваха само епизодични роли.

Наемателите на мансардата бяха четирима абсолвенти — тъкмо на възраст, криещи непредсказуеми последствия за една заможна неомъжена жена. Почти всяка събота обитателите на мансардата организираха събирания, като канеха всички живеещи в зданието. Така или иначе, събиранията се основаваха на принципа „Всеки да си носи пиенето“, а младежите избягваха шума, ако все пак някой от съседите предпочетеше да прекара съботната вечер у дома.

Първият контакт на Тим с Керол Браун буквално го извади от равновесие. Тя нямаше нищо общо с момичето от снимката, която му показва Солти. Беше толкова прелестна и умна, че го... уплаши! Него, детектива от Чикагската полиция! Имаше усещането, че се е подмладил поне с двадесет години и тръпне като ученик на първата си среща.

Очите ѝ бяха зелени като неговите, но с това свършваше приликата във външността им. Тя имаше права руса коса, а той беше тъмнокос. Естествено, на ръст я превъзхождаше, ала тялото ѝ... Нямаше съмнение, че го е сътворил някой бог!

Тя се държеше така, сякаш изобщо не разчита на внушителното състояние на баща си, а е принудена да си изкарва хляба с пот на челото, като продава картините си. Явно, според разбиранията ѝ, постъпваше като обикновена жена — не се превземаше, не кокетничеше, не се опита да го съблазни. Държеше се коректно и учтиво, което отрови живота му, и Тим изпадна в отворително настроение.

Най-потресаващото обаче беше, че тя вероятно не съзнаваше колко е красива. Нито пък разбираше, че Тим е доста докачлив. Учтивостта ѝ направо го вбесяваше!

Керол почти не разговаряше с него и той нямаше възможност да я увери, че може да разчита изцяло на неговата безумна храброст срещу... Срещу когото се наложи!

Тя излизаше рано сутрин и се мотаеше Бог знае къде, но при всички положения — извън обсега на охраняваната територия. Това му пречеше да се съсредоточи върху романа. Проваляше му плановете! По някое време Керол се връщаше, натоварена с разни четки, бои и платна, и се затваряше в квартирата си да рисува.

Нощем Тим се мятеше неспокойно в широкото легло и сънуваше, че Керол изкачва стълбите, водена от съкровено желание да се люби с него... Тя отваря вратата и застава на прага, впила в него изпълнен с копнеж поглед. Ефирните дантели на бельото се свличат и оголват великолепното ѝ тяло...

Кой знае защо късата и права коса изведнъж е станала чуплива и се спуска като водопад до кръста.

Поглежда го с блеснали от страст очи и дръпва предизвикателно чаршафа, покриващ голото му тяло. От гърлото ѝ се изтръгва

сладострастен стон и ляга върху Тим, без да пророни дума. Той я срязва: „Използваш ме като животно!“, а тя посреща думите му с гърлен смях и плъзга възбуждащо пръстите си по гърдите, стомаха му и още по-надолу...

Тим често се будеше посред нощ сред влажните измачкани чаршафи.

Керол прие уклончиво предложението му да се възползва по съседски от неговите услуги в случай, че се нуждае от помощ. Накрая му се наложи да прибегне до посредничеството на Телма. Актрисата благодари сърдечно, когато той ѝ предложи услугите си, но заяви, че като коренячка в този град, е свикнала да се грижи сама за сигурността си. Накратко, изрази съмнение, че някога ще ѝ се наложи да търси помощта му.

— Ако желаете, предайте на госпожица Браун, че с удоволствие бих се погрижил за сигурността ѝ, поне докато е въщи... — уж между другото подхвърли Тим. — Вече ѝ предложих, но тя май си мисли, че се опитвам да я прелъстя...

Телма се вгледа в честното загрижено лице на Тим и след кратко колебание се съгласи да ходатайства.

И как реагира Керол? През ден му се обаждаше, за да размества мебели и кашони, пълни с какво ли не, да закачва етажерки и разнася тежките картини до домовете на клиентите! Използваше го като момче за всичко... Не стига това, а тя като че ли изобщо не забелязваше присъствието му!

Така той разбра, че тя е старателна и доста плодовита художничка. Графиките и маслените композиции, изпипани до съвършенство, бяха отражение на вътрешния ѝ свят. От известно време творбите ѝ се търсеха. Керол сподели, че макар търсенето да гъделичка донякъде тщеславието ѝ, се разделя с неохота с картините, защото ги обича като деца. В известен смисъл писателите са привилегирани като творци, мислеше той — една книга отива при хората, без да се налага да се разделят с нея.

Къщата, под чийто покрив живееше в момента младата художничка и тайният ѝ бодигард, беше разположена недалеч от езерото Мичиган или както жителите на Чикаго го наричаха — Езерото. Мичиган е едно от Големите езера, на границата с Канада, което прилича много на ствола на огромна палма.

Една вечер в дома на Керол имаше събиране и Тим беше поканен официално. Застанала пред огромна карта на света, окачена на стената, младата жена разпалено обясняваше, че ако човек се вгледа в картата, няма начин да не забележи синьото палмово дърво, кацнало на върха на Щатите. Тогава неволно човек се питал: не е ли това специален знак, оставен от извънземни същества, за да отбележат с него рая на планетата?

— Различни учени твърдят, че Големите езера са резултат от ледниковата ерозия, но те са хора, лишени от въображение. Вижте колко ясно се открояват листата! — посочи Керол към картата. — Това не е случайно!

Гостите реагираха с предпазливи възклицания. Точният смисъл на думите ѝ не им беше много ясен.

— Защо си закачила тази карта? — попита след малко един младеж. Изглежда идваше за първи път у Керол.

— Моето семейство е пръснато по цялото земно кълбо! — осведоми го тя.

— Нима?! — Вероятно младежът изказваше учудване защо се е ограничила само с карта на света, а не поне на слънчевата система. Не че Керол пораждаше толкова странни асоциации. Само беше... обикновена.

— По едно време брат ми Майк работеше в Персийския залив, затова съм забола там една карфица — посочи тя. — Сега живее в Тексас, ожени се наскоро и там има две карфици. Сложила съм по една за Туид, за Джон и за Том. По две са за Крей и жена му, за сестра ми Джорджия и мъжа ѝ, както и за семействата на Род и Мичъл.

— Не са ли много карфиците? — осмели се да попита гостът.

— И ние сме много! — отвърна Керол с лъчезарна усмивка.

— Сигурно имаш много братовчеди...

— Не, това са само близки по права линия — осведоми го тя. — Двете големи карфици с перлени главички, забодени в Охайо, са за родителите ми.

— Невъзможно е някой да има толкова деца! — възрази гостът.

— Е, вярно, някои от децата са осиновени, други живяха с нас, докато отраснат, но все едно, всички те се смятат за част от семейството ни. Крей и Туид сменят толкова често местожителството си, че едва успявам да преместя карфиците. По едно време карфицата

на Туид не се задържаше на едно място повече от седмица! Слава богу, че поне не се местеше от континент на континент...

Тим слушаше с интерес любопитния диалог. Карфицата не можела да се задържи на едно място... Хм... Страхотно хрумване!

Керол се обърна към картата и отново се впусна в теорията си за произхода на Големите езера. Тим забеляза, че слушателите проявяват търпение. Кимаха известно време и се правеха, че слушат с внимание, ала накрая измърморваха нещо под нос и отиваха да разгледат картините.

Керол притежаваше феноменални качества като художничка. Имаше творци, които улавяха мига и го запечатваха върху платното завинаги. Ценителите знаеха, че следващия път, когато застанат пред картината, ще я заварят непроменена. Картините на Керол обаче не бяха статични, а създаваха усещането за нещо живо, застинало за кратък миг, което след секунди ще се раздвижи или промени, макар и едва забележимо. Когато гледаха картините ѝ, хората като че ли бързаха да ги погълнат с очи, докато все още бяха непроменени.

Постепенно Тим си даде сметка, че Керол не вижда нищо необикновено в творбите си. Оказа се обаче, че те въздействат по необикновен начин не само върху него. Без да иска, веднъж стана свидетел на странния диалог между Керол и неин приятел — казваше се Тони, за когото беше нарисувала Арлекин и Колумбина почти в естествен ръст.

— Подозирам, че те ще изчезнат, когато не ги наблюдавам — подхвърли Тони и недоверчиво огледа усмихнатите фигури.

— Господи, Тони! Какви ги дрънкаш? Та това е картина!

— Ами! Истински са! — Изглеждаше напълно убеден в това.

— Хей, да не си пропусил пак онези треви? — подхвърли Керол, макар да бе наясно, че поне в момента Тони не е дрогиран. — Ако ти се привиждат призраци, не вземай картината. Ще ти върна парите.

— Какви пари ще ми връщаш? Още не съм ти платил! Ясно е, че оказваш натиск заради чека. Ще го получиш! Всъщност не ме интересува какво ще правят тези двамата! Карат ме обаче да се чувствам някак... излишен. — Керол се разсмя. — Ето, точно така се смеят и твоите картини! — възкликна Тони.

— Какви ги приказваш? Картините не могат да се смеят!

— Я виж! Виж как се усмихва Арлекин! Знам със сигурност какво му е пошушнала Коломбина преди миг. Погледни само как срамежливо е свела поглед!

— Тони, май търсиш под вола теле... Това е най-обикновена картина, без подтекст, какъвто ти напразно се опитваш да откриеш — упрекна го Керол.

— Ти си истинска напаст! Няма ли най-сетне някой да събере кураж и да те прелъсти? — закачи я Тони.

— Не знам...

— Хайде де, няма ли и ти най-после да се влюбиш? — продължи да се заяжда той.

Тим наблюдаваше напрегнато лицето ѝ. Тя се усмихваше, ала някак тъжно.

— Беше влюбена в Туид, не греша, нали?

— Да... — замислено отвърна Керол. — Само че не бях единствената. Той изобщо не ме забеляза...

Туид ли? Кой пък беше Туид? Тим се размърда неспокойно.

— Още ли е ерген? — продължи да любопитства Тони.

— Да.

— Я го зарежи! Защо не опиташ с мен?

Тим усети как тялото му се сковала от напрежение.

— Благодаря за предложението, обаче няма да излезе нищо! Знаеш ли, ние с теб си приличаме, което означава, че помежду ни нещата ще вървят без конфликти. Това едва ли ще ни помогне да „помъдреем“. Трябва ти по-стабилна жена.

— Защо да не опитаме? Откъде да знаеш, може и да се получи нещо... — безочливо продължи Тони, без изобщо да се съобразява с присъствието на Тим.

— Предлагаш го от скука, Тони, убедена съм! — намери деликатен начин да отклони предложението Керол.

— Да, май си права... — въздъхна той. — Обади ми се обаче, когато се почувстваш „по-стабилна“.

— Трогната съм! Какво благородство! — отвърна с насмешка тя.

— Кога ще си получа картината?

— След около две седмици. Ще я дам да ѝ сложат рамка.

— След седмица организирам събиране. Държа да се похваля с новата картина!

— Я стига! Да не си решил да се пазариш за цената?

— Бих платил двойно повече, само за да се измъкнеш от тази дупка!

— От тази миша дупка — поправи го Керол и уточни: — Къщата е пълна с мишки.

— Още ли ползват леглото ти като трамплин?

— Ела да провериш сам — покани го тя.

Тони я последва към спалнята. Без да обели дума, след тях се измъкна и Тим. Крачеше намръщен и мълчанието му изглеждаше заплашително.

Квартирата на Керол се състоеше от гостна, спалня и трапезария. За кухненски бокс бе пригоден неголям килер до столовата. Дърворезбата по високите тавани беше съвсем истинска. Освежена собственоръчно от Керол, тя придаваше неповторима ретро атмосфера на помещенията. Остъклената половина на гостната със северно изложение беше превърната в ателие. Имаше шкафове, полици, писалище и статив. Навсякъде се виждаха разхвърляни триножници, столчета, буркани с четки, палитри, тубички с бои. Силна миризма на терпентин изпълваше цялата квартира.

Четири паравана, изработени като пана, и високи около два метра, отделяха ателието от всекидневната. Всяко пано изобразяваше едно от годишните времена. Плетеницата от пъстри прежди и най-различни материали изглеждаше великолепно.

Влязоха в спалнята на Керол. Срещу вратата се мъдреше внушителен метален креват със сложни декоративни орнаменти, застлан грижливо с пъстра покривка.

— Нали имаш две котки? Защо оставят мишките да върлуват? — попита Тони.

— Щом видят мишка, скачат за по-сигурно върху леглото и оттам я наблюдават с подчертано любопитство — засмя се Керол.

— Изобщо не те разбирам! — поклати глава Тони. — Как можеш да живееш тук?

— Действа вдъхновяващо. Ела да видиш!

Двамата тръгнаха обратно към ателието. Тим ги последва като сянка. Керол извади папки със скици на котки и мишки, рисувани с молив. Котките бяха замръзнали като хипнотизирани, а мишоците сновяха безгрижно около тях.

— Котките ти не заслужават хляба, с който ги храниш! — пошегува се Тони.

— Няма кой да ги научи да ловят мишки — защити ги Керол. — Убедена съм, че котките не се раждат научени! Между другото, да не забравиш чека!

— Добре де! Ама че си досадница! Ще си получа ли картината за събирането?

Керол погледна въпросително към Тим, той кимна тържествено и тя обеща, че картината ще е готова.

Почти веднага след това Тони се сбогува, а Тим намери повод да остане още малко в ателието. Керол стоеше пред картината и се вглеждаше замислено във фигурите на Арлекин и Коломбина. В очите ѝ се четеше много обич и мъничко тъга...

На събирането у Тони бяха поканени почти всички приятели на Керол, включително и Тим, който ѝ предложи да отидат заедно и тя прие.

Както обикновено, той се сви в един ъгъл и наблюдаваше отстрани веселото оживление на гостите. Керол реши, че той страни от шумната компания, защото предпочита да мисли за разказите, върху които работеше в момента. Сякаш да потвърди това предположение, от време на време Тим вадеше от джоба си малък бележник и записваше нещо. Правеше го не за първи път и тя постепенно свикваше с тази чудатост, възприемайки я като нещо нормално за един писател.

Тим действително нахвърляше бележки за книгата си. Освен това обаче отбелязваше подробности за хората, които се навъртаха около Керол. Нали все пак му плащаха, за да я пази!

Внезапно на събирането се появи и Меган Пибоди, състудентка на Керол. Не се бяха виждали от колежа. След възторжените възгласи и прегръдки, двете седнаха край ниска масичка, като се впуснаха в оживен разговор.

— С какво се занимаваш в момента? — заразитва Керол.

— С нищо ново... А ти? — любопитства Меган.

— Напоследък опитвам да рисувам портрети на бейзболни играчи, като ги екипирам от телевизионния екран. Не е лесно, защото често прекъсват срещите заради реклами... Когато обаче камерата

улови момчетата, без те да го знаят, е много забавно. Те или се кривят като маймуни, или си бъркат в носа, или плюят. Кетчърите са особено забавни: свалят защитната маска, изплюват се презрително и пак я слагат!

— Изобщо не страдат от комплекси или задръжки! — съгласи се Меган. — Намирам ги разкрепостени и очарователни! Защо обаче правиш скици от екрана, а не на стадиона?

— Портретите на „Вълчетата“ имат голям успех сред запаянковците. Разграбват се като топъл хляб. Мисля, че в този град са откачени на тема бейзбол. И в Охайо си падат по бейзбола и обичат играчите, но тук е уникално — привържениците направо ги боготворят!

— Знаеш ли какво ми хрумна? Хайде да отидем заедно на стадиона! — предложи оживено Меган. — Ще вземеш театрален бинокъл и ще правиш скици от натура. След срещата можем да наминем край съблекалните. Искат ми се да се запозная с момчетата... Интересът ти като художник към техните особи ще ми послужи за прикритие.

— Значи не се боиш от конкуренция?

— Не, разбира се! Познаваме се отдавна, но не си флиртувала с момчетата, които аз харесвам.

— Какво да се прави, остарявам... Неотдавна навърших двадесет и четири... — Керол намигна заговорнически. — И Тони е на мнение, че трябва да си намеря приятел.

— Не възразявам, стига да оставиш „Вълчетата“ намира!

— Кого по-конкретно?

Няколко секунди Меган обмисля отговора. Накрая заяви безгрижно:

— Всички!

— Не съм предполагала, че си такава егоистка! — нацупи се Керол, уж докачена.

— Обещавам ти, че щом на хоризонта се появи някой „супермен“, ще те сръгам в ребрата. Само гледай да не издъниш всичко, като започнеш да крещиш: „Кой, онзи ли?“, или: „Как се казва?“.

— Ха, не знаех, че си станала толкова срамежлива! Ето това е новина! Само не казвай, че се влюбваш... от разстояние!

— Смей се, смей се! С възрастта хората се променят... Ще имаш възможност да се убедиш сама. — Меган се усмихна невинно. — Онзи ден давах някакъв мач на „Вълчетата“ по телевизията. Умирах от скука и гледах с половин око. Изведнъж го видях! Абсолютен бог! Вече поразпитах тук-там за него. Разбрах, че е ерген и слава богу, защото няма да се налага да съсипвам живота на жена му.

— Значи любов от пръв поглед, при това — от разстояние... Така се влюбвахме в холивудските звезди като ученички — отбеляза Керол. — Ще споделиш ли с какво толкова те очарова?

— С външността си. Привлече ме физически...

— Откакто се познаваме, не си спомням мъжете да са те привличали по друг начин, освен физически!

— Май си права... — съгласи се Меган, премигна срамежливо и звънко се разсмя.

Тя притежаваше страхотно чувството за хумор, което беше заразително. При всякакви обстоятелства възприемаше света и себе си с усмивка. Тази черта допадна на Керол особено.

— Кога е следващата среща на „Вълчетата“? — попита тя усмихната.

— В сряда. Вземи си и яке! Вечер става доста хладно!

ВТОРА ГЛАВА

Двете жени говореха достатъчно високо, за да надвикат глъчката. Не се изискваше особено усилие да чуеш разговора им. Тим беше доволен, че в сряда Керол ще ходи на стадиона. Той самият бе заклет привърженик на „Вълчетата“.

Меган осигури билетите — отстъпи им ги някакъв неин познат. Местата съвсем не бяха лоши, намираха се на шестнадесети ред, недалеч от трета база.

Възбудата на тълпата беше заразителна. Приятелките седнаха на местата си в добро настроение. Преди това си купиха огромни сандвичи, пакетчета с фъстъци и по кутия бира, което беше нещо като задължителен ритуал на подобни мачове.

Керол моментално забеляза стопера.

— Меган, виж стопера между втора и трета база! Рисувала съм вече няколко негови портрета. От екрана, разбира се...

— И откъде знаеш, че е стопер?

— Че аз съм на „ти“ с бейзбола! Като деца всеки ден играхме на поляната зад плевника.

— Ха! Не знаех, че си от фермерско семейство...

— Не съм! Притежаваме десетина акра, но никой не се е заел сериозно да ги обработва.

— Блазе ти! От дете мечтая да се търкалям в купа сено!

Не след дълго срещата започна. Беше началото на първенството и играчите изглеждаха сковани. Керол веднага съсредоточи вниманието си върху стопера. Младежът беше роден атлет — невероятно пъргав, ловък, енергичен. Движенията му радваха окото. Керол отвори скицника в скута си и започна да рисува. Стараеше се да не се набива в очи. Щом забележеха, че ги наблюдават, хората обикновено преставаха да се държат естествено — не се почесваха, изправяха рамене и прибираха корем...

На няколко пъти топките излитаха към трибуните. Интересна беше реакцията на възрастните хора, готови да лазят и да се боричкат

помежду си, за да се доберат до заветния трофей. Доволен и засмян, щастливецът оглеждаше победоносно съседите си на трибуната и пъхаше топката в джоба си с огромно самочувствие.

При петото поредно хвърляне противниковият отбор водеше с четири на три. Тълпата насърчаваше ентусиазирано „Вълчетата“. Скочили на крака, младите жени разпалено викаха. По едно време Меган сбута приятелката си. Керол се обърна учудена към нея, ала Меган гледаше терена като хипнотизирана. Керол прецени, че правилата на играта не са нарушени.

— Господи! Погледни го! — чу Керол съскация ѝ шепот в ухото си. Това я накара да се огледа дискретно.

Не забеляза обаче нищо особено. Публиката изглеждаше изцяло погълната от срещата.

— Питчърът! — пошушна отново Меган с възхищение.

Керол погледна през бинокъла. Не знаеше как да реагира. Мъж... Е, без явни недостатъци, ала в него нямаше нищо особено. Продължи да оглежда игрището, като се чудеше какво да каже. Погледът ѝ отново се спря върху стопера. Леко разкрачен, той свали шапка и избърса потта от лицето си. За първи път Керол забеляза, че косата му е рижаво червеникава. Реши, че ѝ харесва повече с шапка — може би, защото червенокосите мъже не ѝ допадаха особено. За разлика от повечето играчи на терена, стоперът не беше окачил верижка или златна обеца. Керол с удоволствие направи две-три скици на спортиста.

Към средата на седмата част стадионът беше на крака и всички пееха в хор химна на отбора. Двете приятелки махнаха с ръка към камерата, която обходи тяхната редица. Въодушевената тълпа ревеше. Керол оглеждаше с бинокъл трибуните, играчите и реферите. Един от реферите, който знае защо, подпираше с ръка гърба на кетчъра. Ако беше на мястото на кетчъра, би размазала досадника като муха, реши тя.

С всяка минута напрежението на стадиона растеше. Краят на мача приближаваше, а резултатът все още беше равен. Сега беше ред на „Вълчетата“ да хвърлят. Рижавият стопер взе бухалката и зае позиция, обърнат към Керол. Тя екипира набързо великолепната му стойка в момента, когато, стиснал здраво бухалката, се готвеше да нанесе мълниеносен удар по топката. После престана да рисува, а само го наблюдаваше. Нямаше съмнение, че е играч от класа! Личеше, че още в училище качествата му на съвършен атлет не са останали

незабелязани от треньорите. Движенията му бяха бързи, точни и безупречно координирани.

Стоперът и съотборникът му от трета база размениха бегъл поглед. При двоен удар, бегачът имаше възможност да направи цяла обиколка и да спечели срещата. Питчърът изстреля топката, стоперът направи мълниеносно въртеливо движение с бухалката и нанесе страхотен удар. Бухалката се счупи и парчето изхвърча към трибуните. Керол забеляза сащисаната физиономия на рижавия стопер, вперил объркан поглед в счупената си бухалка. В същия момент другото парче я удари по бедрото и тя изстена.

— Божичко! Какво стана? Как си? — питаше уплашено Меган.

— Като че ли съм цяла... — успокои я Керол. Неистовият рев на тълпата заглуши думите ѝ.

Двама души в сини униформи се приближиха към тях. Бяха от охраната на стадиона. Изглеждаха обезпокоени. Носеха торба с лед и посъветваха Керол да я сложи на удареното място.

— Долу, непосредствено зад първа база, има пункт за спешна медицинска помощ — обясни единият. — Ще ви заведем там. Можете ли да ходите сама?

— Нищо ми няма! — увери бодро Керол. — Не пострадах сериозно, защото якето ме предпази.

— Безкрайно съжаляваме за инцидента! — продължи той. — Фартингтън ще се тревожи много...

— Фартингтън ли? — Керол го гледаше учудено.

— Фартингтън е играчът, който нанесе онзи страхотен удар и счупи бухалката — обясни вторият мъж. — Ще ви помолим да ни дадете името и адреса си. Съветваме ви да отидете на лекар.

— Не се тревожете! Всичко е наред! — успокои ги тя.

— Непременно ни се обадете! Ще сме по-спокойни, когато разберем, че ви е прегледал лекар. Като малка компенсация за инцидента, ще ви подарим два билета за утрешния мач.

— Пак ли на този ред? — полушеговито, полусериозно попита Керол. Мъжете се разсмяха. — Какво стана с топката? — любопитства тя.

— Прелетя над оградата, ей там!

— И „Вълчетата“ спечелиха?! Юпии! — изкрещя Керол и прегърна сиящата Меган.

Рано сутринта на следващия ден входният звънец в квартирата на Керол настойчиво иззвъня. Тя закуцука към вратата, надникна през шпионката и се ококори от изненада. Беше стоперът! Цял-целеничък!

Отвори му вратата и за първи път го огледа отблизо. Беше хубаво момче, с къдрави мустачки и старателно пригладена коса. Лицето му изглеждаше ужасно сериозно.

— Здравей! — поздрави го Керол.

— Здравей. Аз съм Реди — представи се младежът.

— Заповядай — покани го Керол.

— Как си? — попита предпазливо той.

— Благодаря, добре, а ти?

— Имах предвид крака — уточни той. — Казаха ми, че парчето от бухалката те е ударило. Извинявай!

— Нали не са те накарали да дойдеш тук, за да ми поднасяш извинения? — Усмихна се Керол и го покани да влезе.

Реди огледа всекидневната с чисто мъжко любопитство.

— Можех да ти се обадя и по телефона, но предпочетох да дойда лично. Вчера те забелязах на трибуната — рече той.

— О, нима? — Значи, при цялото напрежение на терена, я беше забелязал... Браво, страхотна наблюдателност!

— Как е кракът ти? — повтори въпроса си Реди.

— Удареното място е хм... мораво... Има цвят на развален портокал, ако го забравиш дълго време на масата. Ще стане грандиозна синина, предполагам! — пошегува се Керол.

— Ходи ли на лекар? — Реди остана все така сериозен. Изглежда не намираше нищо смешно в ситуацията.

— Смятам, че няма нужда! — Тя махна небрежно с ръка.

— Слагаш ли лед на контузеното място?

— Слагам...

— Дай да видя!

— Какво да видиш, леда ли?

— Не! Удареното място, разбира се!

— Май панталонът не е много подходящ за преглед — деликатно отклони желанието му Керол. Реди се изчерви. — Отивам да се

преобуя с къси панталонки. А ти си съблечи якето и седни, само че първо разгони котките от дивана. Въобрази си, че къщата е тяхна!

Отиде в спалнята, извади от гардероба къси панталонки и тъкмо се канеше да ги обуе, когато от всекидневната се разнесе силен шум. Като че ли някой удряше по пода с нещо тежко. Тя се послуша. Господи, какво ли ставаше?! Ами ако Реди бе решил да се разправи с котките веднъж завинаги?

— Ти трябваше да го направиш! — чу тя сърдития глас на госта си.

Кой да го направи? И какво направи? Керол обу отново дългия си панталон и бързо набра номера на Тим.

— Би ли слязъл за момент? — помоли тя почти шепнешком.

— Пак ли ще местиш нещо?

— Не. Само за минутка, ако обичаш!

— Има ли някой при теб?

— Ами... Да...

— И се опитва да ти създава неприятности?

— Не съм много сигурна... Стори ми се обаче, че ликвидира едната котка...

— Веднага слизам! Ще му помогна да се справи и с другата!

Керол реши, че се налага да замълчи. Уви, хората, на които можеше да разчита, бяха твърде малко. Изчака в стаята, докато съседът ѝ изтрополи по стълбите, и беше на вратата в момента, в който звънецът иззвъня.

— Някой идва! — съобщи тя на стопера с лъчезарна усмивка. Отвори вратата и възкликна: — Тим, ти ли си? Радвам се, че намина! Как върви книгата? Напредваш ли?

— Както винаги... — изсумтя неопределено Тим.

— Реди, запознайте се. Това е Тим Болт, съседът ми от горния етаж — въодушевлението, с което тя влезе в ролята на домакиня, будеше известни подозрения. — Тим е писател.

Реди кимна два-три пъти с много сериозен вид.

— Реди? Реди Фартингтън?! — възторжено извика Тим. Този път въодушевлението беше съвсем искрено. — Хей, та това е стоперът на „Вълчетата“! — С един скок се озова до момъка и сграбчи ръката му, като я разтърси енергично. — Човече! Какъв мач, а? Страхотен удар! Бухалката се счупи... А топката прехвърча през оградата и ние

победихме! — Той се разсмя щастливо. — А ти какво правиш тук? Да не би да купуваш картини?

— Не...

— Сядай! — покани го с широк жест Тим и сам се настани на дивана. Преди това обаче избута котките доста грубичко.

Все още бяха две, преброи ги Керол. Какви тогава бяха онези удари по пода?

— Даже не съм мечтал, че някога ще се запозная с теб! — продължи Тим с неподправен възторг. — Човече, страхотен си! Наистина разбираш от бейзбол!

Реди все още стърчеше прав. Бяха го учили да не сяда, докато дамата е права. Погледна Керол и изтърси:

— Мислех, че ще ми покажеш... бедрото си...

Тим премигна недоумяващо.

— Ъхъм-ъхр? — измърмори нечленоразделно той, после се изправи много бавно, без да откъсва очи от Реди.

Спортистът забеляза необяснимото му напрежение и рече невъзмутимо:

— Нали помниш, бухалката се счупи и я удари по бедрото...

— О, теб ли удари?! — изгледа завистливо Керол, сякаш удар със счупена бухалка е най-щастливото събитие на този свят. — Запази ли го?

— Кое, бедрото ли?

— Не! Парчето от бухалката! — поясни нетърпеливо Тим и се намръщи. Господи, как можеше да е толкова недосетлива!

— Но Керол пострада! — защити я Реди.

— Виж какво, ние сме съседи... Почти като роднини... — побърза да очертае територията си Тим.

— Така ли? — заотстъпва стоперът. Около минута наблюдава съсредоточено съседа на Керол, сетне я попита: — Ще разрешиш ли да видя крака ти?

— Да... Добре... Само да обуя къси панталони... — замънка тя.

Реди кимна. Тим седна обратно на дивана, без да коментира. Керол се отправи към вратата. Преди да я затвори, чу Тим да пита Реди:

— Ще спечелите ли купата тази година?

— Със сигурност! — отговори спортистът.

— Чудесно! Тогава ще заложа на отбора.

— Е, не бързай толкова. И не залагай много...

Тим посрещна думите му със смях.

След малко Керол се върна при тях. Накуцваше едва забележимо.

Реди скочи и примъкна едно от столчетата, оставени край писалището.

— Заповядай, седни! — В гласа му звучеше загриженост.

Керол се настани на столчето, но за всеки случай погледна и към Тим, сякаш да се увери, че е тук.

— Имам опит с контузиите, нали знаеш... — рече Реди и огледа удареното място. — О! Положението не е розово. Непременно трябва да се прегледаш. Ще направят рентгенова снимка, за да сме сигурни, че няма счупено.

— Защо? Мога да ходя... — опита се да възрази тя.

— Няма значение! Когато някой падне или се удари силно, винаги се прави рентгенова снимка. За по-сигурно! Може би ще препоръчат физиотерапия с ултразвук — предположи стоперът на „Вълчетата“.

Той се вгледа втренчено в зениците ѝ. Тя усети, че ѝ се завива свят и се олюля. Реди я прихвана под мишницата.

— Внимавай!

Тим се приближи до тях, вгледа се в лицето на Керол и, за да не остане по-назад, рече:

— Струва ми се пребледняла!

— Трябва да я заведем на лекар! — кимна Реди.

— Ще я придружа! — заяви Тим с тон, който не търпеше възражения.

— Нищо ми няма! — сопна им се Керол.

Никой обаче не ѝ обърна внимание. Тим взе якето ѝ, а Реди я хвана внимателно над лакътя и я поведе към вратата. Колата му беше паркирана пред входа.

— Божичко! Шевролет! — Тим едва не припадна от възторг. — Страхотно! Не съм и сънувал, че ще се возя в такава кола! Ще ми разрешиш ли да я покарам?

Реди му подаде ключовете и погледна Керол. Колата изобщо не ѝ направи впечатление. Всъщност за нея колите бяха средство за придвижване. Движеше ли се, значи колата беше добра. Тази

изглеждаше малко понатруфена с лъскавите си метални атрибути, макар че те едва ли имаха някакво предназначение. Тя се намръщи.

— Не ти ли харесва колата? — Реди изглеждаше засегнат.

— Тим, няма нужда...

— Сядай отзад! — изкомандва съседът ѝ. Боеше се, че тя ще го лиши от възможността да кара такава забележителна кола.

Керол си спомни колко пъти ѝ бе помагал да размества мебелите. Все пак му дължеше известна благодарност.

— Добре де! Ти ще караш — съгласи се неохотно тя. Явно смяташе, че по този начин се разплата с Тим за направените ѝ услуги.

Той я разбра и се усмихна. Завъртя ключа, форсира двигателя и подсвирна одобрително. След секунда колата излетя като стрела и се понесе по улиците на Чикаго.

— Защо не си избрал за колата червен цвят? — обърна се Тим към собственика ѝ по някое време.

— Продавачката ми каза, че червеният цвят нямало да отива на косата ми — отговори той без капка самоирония. — Момичето реши, че жълтият цвят допада на страхливците, а синият е символ на пасивност. Бих предпочел виолетова кола, но нямаха такава. Имаха зелена и можех да я взема от магазина веднага. Така се сдобих със зелената кола.

Двамата избухнаха в смях, като че ли Реди бе разказал кой знае каква смешка. Керол ги слушаше намусена. Спортът и колите винаги са обединявали мъжете, помисли тя с досада.

Реди я заведе при своя лекар, който ги поздрави, засмян до уши.

— Ето я, значи, жертвата на снощния победен удар! — обърна се той към Керол. — Страхотен беше, нали? Видяхте ли как изглеждаха противниците ни след мача? Като мокри кокошки! — бърбеше, докато преглеждаше удареното място. А след като погледна и рентгеновата снимка, потвърди, че всичко е наред. — Няма нищо счупено, но няколко дни студени компреси няма да ви навредят.

Керол направи гримаса, която трябваше да мине за усмивка, и погледна придружителите си. Тим се подсмивваше, а Реди слушаше лекарските наставления толкова сериозно, сякаш присъстваше на заупокойна литургия. После помоли да го извинят за малко и отиде да уреди сметката.

— Божичко, не съм и сънувал, че ще се запозная със самия Реди Фартингтън! — възкликна Тим, когато играчът излезе от кабинета. — Керол, не зная как да ти се отблагодаря!

Тя го погледна с изненада. Значи той мислеше, че го е повикала да се запознае с Реди!

— Тим, обадих ти се, защото...

— Зная! — прекъсна я разнежен той. — Чувствала си се задължена заради услугите ми...

— Не. Аз...

— Дори не знаех, че познаваш Реди! Невероятен е! Истински бог!

— Тим, отидох в спалнята да си обуя късите панталонки и чух...

Реди влезе в кабинета и я прекъсна:

— Готови ли сте?

— Би ли ми позволил да карам колата и на връщане?

Въпросът прозвуча толкова изискано, че Керол се пошегува:

— Божичко, какви маниери! Къде си ги научил?

Тим прие закачката с чувство за хумор.

— Един писател трябва да знае всичко! — отвърна той невъзмутимо.

Реди ги наблюдаваше с недоумение. Реши, че това е личен разговор между двамата. Подаде ключовете на Тим и седна на предната седалка. Керол се настани отзад.

Не след дълго Тим паркира пред къщата, в която живееше с Керол. Реди ги придружи до нейната квартира и тя трябваше да го покани. Щом влязоха, той ѝ напомни за компресите. Керол се измъкна от всекидневната, за да потърси подходяща за компрес кърпа. Тим се разположи на дивана, стоперът на „Вълчетата“ крачеше угрижен напред-назад, а котките ги наблюдаваха.

Керол донесе влажна кърпа, седна на стола и я постави върху удареното място. Смяташе, че с това си е изпълнила задачата. Спортистът приклекна до нея и оправи компреса. Неочаквано тя си спомни за странната тупурдия в хола и усети как по гърба ѝ пролазва трепка на страх. Облиза нервно устни и попита:

— Какво се опитваше да направиш одеде, докато бях в спалнята?

Реди се вгледа в огромните ѝ зелени очи, в които се четеше истински ужас.

— Убих една мишка — обясни той. — Другата избяга. Котките ти не правят нищо...

— Никой не ги е учил да ловят мишки — защити ги тя.

— Ще донеса от фермата една от нашите котки. Сигурен съм, че ще ги научи!

— Как ще се оправям с три котки? — измърмори Керол.

— Ами отърви се от едната! — без колебание реши въпроса Реди.

— Божичко! Как можа да си го помислиш!

— Май си привързана към тях — констатира той дълбокомислено.

— Наистина, така е. Ти не обичаш ли котките?

— Нашите живеят в плевника. Майка ми не ги оставя да припарят вкъщи!

— Ти да не си от фермерско семейство? — любопитства Керол.

— Да.

— И аз! — заяви усмихната тя. Той я гледаше недоверчиво. — По-точно, израснах в чифлик. Имахме плевник и крава. Кравата се казваше Елън, като мамината леля. Леля не беше във възторг, но мама твърдеше, че кравата има същия влажен поглед като леля Елън.

Реди слушаше омаян.

— Днес имаш ли мач? — прекъсна я Тим.

— Имам. — Стоперът неохотно се надигна и си погледна часовника. — Става късно, налага се да тръгвам. Непременно ще намина да те видя, Керол! — обеща той.

Тя кимна мълчаливо, а Реди се сбогува и излезе.

Тим гледаше унесен вратата, която се затвори след него.

— Невероятно! — проговори той накрая. — В един и същ ден ми се случиха две забележителни събития! Запознах се с Реди Фартингтън и карах спортния му шевролет! Отивам до барчето на ъгъла!

— Тим, още няма десет сутринта!

— Все ще има някой, останал от снощи — заключи мъдро той и без да се сбогува, се изниза от квартирата.

Мъже, въздъхна примирено Керол и стана от стола. Трябваше да открие убитата мишка. Реди я бе оставил в кошчето. Керол взе машата

и като я държеше с опъната напред ръка, хвана внимателно мишлето и го изхвърли в кофата за смет. Котките се заумилкваха около краката ѝ.

— Можехте да се справите с мишката съвсем сами! Не разбирам защо някой трябва да върши черната работа вместо вас!

Керол прекара следобеда пред телевизора. Предаваха мача на „Вълчетата“. Най-сетне камерата показва Реди, чийто рижав перчем беше скрит от шапката. Керол наблюдаваше захласната движенията му, от които лъхаше сила и самоувереност. Взе от масата няколко картоника и започна да рисува с акварели. След минути светът около нея сякаш изчезна. Времето летеше и тя не забеляза кога се свечери.

Стресна я настойчиво позвъняване на входната врата. Керол закуцука към вратата. Отвори я. На прага стоеше Реди с букетче виолетки в ръка. Подаде ѝ цветята.

— Влизай! — Тя се усмихна топло.

— Донесох котарака... — съобщи Реди.

— О, така ли? — Керол се огледа предпазливо.

— Направо е страшилище за мишките на село! Вярвам, че ще предаде уменията си на твоите котки, преди да го прибера.

— Значи ми го даваш назаем, така ли?

— Да. Нека Феликс да ти погостува, докато свърши работа.

— Значи котаракът се казва Феликс... — промърмори Керол. — Къде е този... Феликс?

— В колата, затворил съм го в дървено сандъче.

— Тъъ... Реди... Този твой котарак, стъпвал ли е в къща?

— Доколкото ми е известно, не е...

— Боя се да не стане някоя беля! — предупреди тя.

— Какво говориш! Феликс е ловец от класа! Квартирата ти е пълна с мишки и той няма да миряса, докато не ги излови!

— Реди, виждаш ли онази жълтеникавата котка? Женска е...

— Феликс ще го забележи веднага!

— Карузо обаче е мъжкар...

— Кастриран! — уточни Реди. — Защо си го кръстила Карузо?

— Защото пее — махна Керол с ръка. Въпросът очевидно ѝ се струваше излишен. — Още нещо... Фоби, котката ми, е твърде млада, за да я... задява някой селски котарак...

Реди се почеса по главата, отиде до прозореца и погледна смрачаващото се небе.

- Да донеса ли Феликс? — попита той.
- Сигурен ли си, че ще можеш да го контролираш?
- Какво да ти кажа... Все пак е животно...
- Ще взема да затворя котките в спалнята — подхвърли Керол.
- Ами да, няма да сбъркаш! — съгласи се той и отиде да донесе котарака Феликс.

ТРЕТА ГЛАВА

След малко Реди се върна във всекидневната с някакво паянтово сандъче. Керол го огледа уплашено и понечи да каже нещо. В същия миг обаче отвътре се измъкна огромен котарак, който с кафеникавооранжевите си райета приличаше на тигър. Котаракът скочи от ръцете на стопанина си и се скри под дивана.

Керол го наблюдаваше като хипнотизирана. Не беше виждала домашна котка да се движи с такава мълниеносна скорост. След секунди Феликс се появи. В устата му цвърчеше мишка. Приблужи до Фоби и остави мишката пред нея. Фоби скочи ужасена върху облегалката на канапето и изфуча наежено срещу нахалния натрапник. Карузо стоеше като вкаменен. Гледаше облещен и очевидно не схващаше смисъла на действията на гостенина.

— Видя ли колко е възпитан? — рече гордо Реди. — Веднага подари мишката на Фоби!

— Фоби не обича мишки! — процеди през зъби Керол, като полагаше неимоверни усилия да не избухне.

— Ами! Я виж! — възрази той със самоуверен тон.

Феликс хвана мишката със зъби, с два скока се качи при Фоби и я остави пред съскащата котка. Мишлето мигновено се възползва от шанса да удължи живота си с няколко минути и се шмугна зад възглавниците на дивана. Керол изпищя панически и пребледня като платно. В същия момент по стълбите вече трополеше Тим. Съвсем объркан, Реди се мъчеше да успокои Керол и повтаряше като развалена грамофонна плоча:

— Моля те, успокой се! Всичко е наред! Феликс ще уреди въпроса...

Керол гледаше към дивана с облещени от ужас очи. Най-сетне намери сили да прошепна:

— Тя е на там... Тя е... на дивана...

Тим удряше с юмрук по входната врата. Феликс обикаляше с ловки стъпки около дивана и душеше като ловджийско куче. Извила

гръб, с настръхнала опашка, Фоби фучеше яростно от облегалката. Единствен Карузо наблюдаваше с ням възторг невероятния екшън, който се разиграваше пред очите му на живо.

Реди пъхна ръка под възглавниците с намерението да принуди мишлето да напусне временното си убежище. Феликс мигновено го последва. Завираще муцуна между възглавниците, дебнейки появата на жертвата.

Керол хукна към врата. Отвори я, като не откъсваше паникьосан поглед от дивана. Тим нахълта задъхан в апартамента и изкрещя:

— Какво става?! Каква е тая тупурдия?!

— Не там! — В един глас викнаха Керол и Реди, когато Тим понечи да седне на дивана.

— Има мишка! — добави Реди.

— Господи! Уплашихте ме до смърт! Някой ще ми обясни ли какво, по дяволите, става тук? — попита Тим сърдито.

— Реди докара котарака си Феликс от чифлика... Феликс ще учи Фоби и Карузо да ловят мишки... — заобяснява Керол с ужасно сериозен и угрижен вид.

Тим я гледаше втрещено. Измина около минута, докато смисълът на думите ѝ достигна до съзнанието му. На устните му заигра усмивка. С явно усилие се постара да сдържи смеха си, но не успя. Накрая се закикоти неудържимо.

Тя не намираще нищо смешно. Реди продължаваше да бъхти възглавниците, твърдо решен да открие мишката заради Керол. Феликс явно беше подразбрал, че засега намесата му е излишна и се изниза от стаята. Не минаха и две минути и той се върна с нова мишка между зъбите. Това вече беше прекалено! Керол нададе страхотен писък. Феликс я погледна с немигащите си очи, ала продължи към Фоби с новия подарък. Котката не си направи труда да го дочака, а хукна през глава. Феликс я последва.

Реди продължаваше да търси мишката. Карузо го наблюдаваше с повишен интерес. Учуден, забеляза, че човекът не видя мишлето, което се измъкна изпод дивана и се стрелна към ъгъла. Настъпи пълен хаос. Тим крещеше:

— Ето я! Дръж я! Ще избяга!

Реди грабна метлата и след две точни попадения, мишката предаде богу дух. Преди това Керол се беше покатерила на табуретката

и викаше отчаяно:

— Махнете този ужасен котарак!

Реди и Тим послушно хванаха в ръце по една котка, но очевидно не тази, която Керол имаше предвид. Феликс се измъкна в коридора, след малко се появи с трета мишка между зъбите си и се насочи право към Реди, който стискаше Фоби. Котката го гледаше уплашено и Керол не можеше да я вини за това. Всички мъжкар си приличаха. Бе невъзможно да се намери разумно обяснение за постъпките им. За съжаление, женските нямаха алтернатива...

Карузо наблюдаваше със завист мишлето в зъбите на Феликс. Изглежда за първи път си даваше сметка, че с мишките би могла да се получи щура забава. Котакът скочи от ръцете на Тим, приближи до Феликс и седна на задните си лапи, вперил любопитен поглед в другия мъжкар. Той пък твърдо си беше наумил, че мишката е предназначена за Фоби, която упорито отказваше да я приеме.

Все още върху табуретката, Керол изглеждаше съкрушена. Реди я гледаше със свито сърце. Изглежда удареното със счупената му бухалка място я болеше.

— Боли ли те кракът? — попита той със съчувствие.

Керол му хвърли свиреп поглед и изсумтя отчаяно:

— Милостиви боже! Кракът ми ли?! Какво общо има моят крак?

Реди се загледа замислено встрани, като се мъчеше да вникне в смисъла на думите ѝ. През това време Феликс вече бе убил мишката, заряза я на пода и скочи върху масата, недалеч от Реди. Карузо приближи до жертвата и я докосна с лапа. Както и можеше да се очаква, тя не помръдна. Котаракът погледна въпросително към Феликс и тихичко измяука. Селският разбойник му хвърли хладен поглед и го предупреди с едно сърдито „Мъррр“. Карузо подуши мъртвото мишле, удари го отново с лапа и внимателно го хвана със зъби. С чувство на неоспоримо превъзходство Феликс изфуча: „Мърр-хххх!“, и скочи върху мишката. Когато животинчето бе „убито повторно“, гостът погледна мълчаливо Карузо, сякаш се опитваше да му внуши някакво послание, и излезе от стаята. След кратко колебание, Карузо го последва.

Както е известно, котките са ужасно любопитни. Фоби не правеше изключение. Като изсъска нещо доста неприлично към Реди, тя се отскубна от ръцете му и последва двамата мъжкар.

Тим отиде до табуретката и протегна ръце, за да помогне на Керол да слезе, ала Реди го изпревари:

— Остави, аз ще ѝ помогна!

Тим го погледна изненадан. Не беше сигурен как би следвало да реагира на предизвикателството. След кратко колебание се отдръпна. Погледите на Реди и Керол се срещнаха. И двамата се чувстваха някак странно. Познаваха се едва от вчера. Тя възприемаше младежа с очите на художник, а той очевидно виждаше жената в нея. Червенокосият Ромео обгърна кръста на зеленооката си Жулиета, вперил унесено очи в нейните. Тя се наклони леко и сложи ръце на раменете му. Реди я вдигна като перце и без всякакво усилие, но много бавно я свали на пода. Керол усети, че е стъпила на пода и премигна удивена.

— Ти си страшно силен! — каза му тя направо, даже без да се изчерви.

Той не отговори. Лицето му изглеждаше безкрайно сериозно, като че ли се намираше на погребение. Тим ги наблюдаваше с нарастващо безпокойство. Изкашля се. Погледнаха го с безразличие, сякаш изобщо не присъстваше в тази стая. Той се намръщи. Пренебрежението им започна да го дразни. От къде на къде?! Не беше ли той човекът, който от два-три месеца помагаше на Керол? Освен това, макар че тя не знаеше, беше поел задължението да се грижи за сигурността ѝ!

— Кхъ-хъ... — прокашля се Тим, ала не проговори. Та нали пред него стоеше самият стопер на „Вълчетата“? Какво да му каже? — Вечеряли ли сте? — ненадейно изтърси той.

Керол се обърна към него. Погледът ѝ бе премрежен.

— Колко е часът? — попита тя.

— Почти седем — отвърна Тим. — Когато Керол рисува, забравя всичко! — поясни с тон на превъзходство. Ако не в друго, поне като съсед имаше предимство пред играча на „Вълчетата“!

— Божичко! Аз дори не съм обядвала! — оплака се тя.

— И аз не съм хапвал. Какво ще кажеш да вечеряме навън? — предложи Реди.

Тим отново изпадна в изолация.

— В камерата има пица... — рече Керол след кратко колебание.

— Аз ще донеса салата — побърза да добави Тим.

— В колата имам червено вино. Ще изтичам да го взема — каза Реди, без да откъсва очи от Керол, сякаш тя беше единственото същество в стаята. — Подари ми го един привърженик. Ще се радвам да го изпием заедно.

— Отивам за салатата. — Тим тръгна към вратата.

— Чао... — измърмори Керол.

— Ей сега се връщам със салатата! — подчерта той, за да разсее всякакви недоразумения.

— Добре... — отвърна тя без никакъв ентузиазъм.

Тим остави вратата откритата — не беше сигурен дали ще му отворят, ако се наложеше да чука.

Реди все още държеше Керол през кръста и като че ли се колебаеше какво да предприеме.

— Ако сляза за виното, после ще ме пуснеш ли да вляза? — неочаквано изтърси той.

Керол го погледна изненадана. Какво ли искаше да каже това момче? Промърмори нещо като „Ъ-хъ“ и за по-голяма убедителност закима с глава.

— Имаш зелени очи — ни в клин, ни в ръкав — добави спортистът.

Това обаче изглежда не учуди Керол, защото тя отвърна невъзмутимо:

— А твоите са сини.

— Как е кракът ти? — Лицето му продължаваше да е сериозно като на чиновник от погребално бюро.

— Добре.

— Нека да го видя!

— Чакай, не съм облечена с подходяща дреха!

— Боли ли те? Слагаш ли лед на удареното място?

— Направих му студен компрес. Взех и два-три аналгина против болките.

— Едва ли ще повярваш колко много съжалявам за инцидента!

— Не може ли в бухалката да се постави желязна пръчка? — попита Керол.

— Ами... Това е забранено...

— Ти правил ли си го?

Реди поклати глава, втренчил се като хипнотизиран в очите ѝ. Ръцете му още обгръщаха кръста ѝ.

Тим изтрополи по стълбите. След секунда застана на прага и се облещи. Керол и Реди не бяха мръднали! Извиха едва-едва глави и го изгледаха недоумяващо. Той разбра, че са забравили за него, да не говорим за вечерята. Мина му през ум, че пред очите му се заражда любов, която е любима тема на писателите. Като такъв беше длъжен да измисли нещо, докато все още имаше възможност да се намеси.

Мина покрай тях и влезе в кухнята. Извади прибори и чинии и потърси пицата в камерата на хладилника. Откри я сред кутии с маслени пастели и я пхна в микровълновата печка.

Реди домъкна от колата цял кашон френско червено вино. Керол отвори две консерви с италиански спагети, затопли и две фразели, намазани с чесново масло. Тим бе донесъл огромна купа, пълна със салата. Получи се разкошна вечеря.

Тим предложи да отворят бутилка червено вино. То имало нужда да подиша, обяви авторитетно той. Бе прочел това наскоро в едно специализирано издание, с което се наложи да се запознае заради собствения си роман. Реди извади от кашона бутилка бордо „Шато Бешевел“, реколта 1978 година. Тим не повярва на очите си. Една бутилка струваше най-малко седемдесет долара!

— Останала ми е една бутилка „Шабли“. Ще я донеса — предложи той. — Това вино е за специални случаи. Пие се, когато си край океана и съзерцаваш залязващото слънце в компанията на очарователна жена — добави замечтано той.

— Честно казано, предпочитам бира! — призна Реди.

Господи! Какво бездушие, помисли тъжно Тим.

— Знаеш ли, и аз! — засмя се Керол.

— Каква бира предпочиташ?

— „Бъд“!

— Ти си супер! — Реди протегна ръка и удари длани със сияещата Керол.

Какви бездушни хора, още по-тъжно констатира Тим. Усети, че е готов да се разплаче при мисълта, че това великолепно вино ще бъде опорочено със спагети и чесън.

— Отивам за шаблито — рече той и се надигна.

— Чакай! — спря го Реди. — Помогни ми да употребим това!

Да му помогне... да употреби... това... Тим мислено се хвана за главата.

Сложиха покривка върху масата и двамата мъже се разположиха край нея. Докато Керол пренасяше чиниите от кухнята, Реди отвори виното и напълни чашите.

— Да вдигнем тост! — предложи той. Сътрапезниците му взеха чашите си. — За купата на шампионите!

— Браво! За купата! — възторжено извика Керол.

Тим кимна мълчаливо и отпи глътка, като я задържа в устата си за малко. Виното наистина бе превъзходно. Отпи втора глътка и рече:

— Реди, готов съм да ти дам кашон „Бъд“ за бутилка вино!

— Дадено! — прие веднага Реди. — Днес подарих две бутилки на баща си за това, че докара Феликс.

— Къде живеят родителите ти? — попита Керол.

— В южната част на Индиана.

— Не трябваше да го разкарваш дотук заради някаква си котка! — сгълча го тя.

— О, не се притеснявай! Оттук с колата има два часа път. И без друго татко пътува до Чикаго почти за всеки мач. Изобщо нямаше проблем, с изключение на това, че котките ужасно мразят да се возят в кола. Когато ги качиш, решават, че ще ги водиш във ветеринарната лечебница...

— И моите са същите! — кимна тя с разбиране и продължи: — Предполагам, че родителите ти са много горди с теб.

— Всичките им деца са еднакви за тях — отвърна скромно Реди.

— Колко са децата във вашето семейство?

— Четири.

— Само?

— Защо само? А ти колко братя и сестри имаш?

— Ако не се лъжа — двадесет и седем или и осем...

— Не може да бъде! — Реди я зяпна изумен.

— Това са всички — истински, осиновени и отгледани от моите родители — с широк жест обясни Керол. — Не броя, разбира се, временно приютените деца в дома ни — добави тя ухилена. — Не можеш да си представиш каква навалица настава по празниците или когато някой се зажени.

— Е, виж какво... И аз имам цял куп братовчеди! — Реди не се предаваше.

— Ужасно мразя самохвалковците! — подхвърли Керол.

— Ако не вярваш, предлагам ти да обиколим целия ни род!

— Дадено, ако се съгласиш обаче да ми гостуващ в Темпъл по празниците! — Тя говореше сериозно.

— Да знаеш, че помня като слон! Ще се възползвам от поканата.

— Много ще се радвам! — Гласът ѝ преливаше от любезност.

Тим следеше диалога с нарастваща тревога. Да, нещата не бяха никак розови! Ето че тези двамата се уговориха да пътуват заедно!

— Ще дойда с вас, за да отчитам резултата — опита да се пошегува той.

— Идеята ти не е добра, Тим! — съвсем сериозно отвърна Реди. — И аз имам брояч, така че ще се справя сам.

— Да, но Керол няма да е сигурна, че не шмекеруващ! — подхвърли Тим.

— Аз съм честен човек — без всякакво лукавство заяви спортистът.

Тим и Керол се разсмяха. Реди казваше самата истина — просто не му се бе налагало да лъже и хитрува.

Разговорът се завъртя около бейзбола. Керол задаваше въпроси, а Реди обясняваше. Дватама бърбеха оживено, а Тим се чувстваше като ненужен и нежелан натрапник. Спомни си с носталгия дните преди появата на Реди. Представи си бездомно куче, което зъзне в снега и гледа тъжно през прозореца щастливо семейството, събрано край камината. Идеше му да заскимти от мъка, ала се въздържа. Или поне не го направи гласно...

Когато привършиха вечерята, Керол стана да разтреби масата. Тим си сипа остатъка от драгоценното вино и вдигна чашата към светлината.

— Да не си го ударил на пиене? — закачи го Керол.

— Виното е за художниците. А писателите обичат силни питиета.

— Как пък го измисли? За първи път го чувам!

— Желязно правило! — отвърна Тим намръщен. Досега Керол се държеше с него толкова учтиво, че чак го дразнеше. Защо изведнъж започна да се заяжда с него най-безцеремонно? Не търсеше ли повод

да го изрита от квартирата и да остане... насаме с Реди? Госпожицата не бе познала! Тим реши твърдо да не се подава на провокации.

Реди спря пред масата, отрупано с картини и започна да ги разглежда. Изумен, той разпозна себе си.

— Ти си. — Керол го съобщаваше с най-естествен тон, без капчица смущение, като дори не се изчерви!

Тим мислено отбеляза този факт.

— Тази е страхотна! — Реди показа рисунката, на която тъкмо се готвеше да удари топката с бухалката. — Невероятно точно си предала допълнителната сила, която придаваш на удара с тяло. Хей, ти наистина умееш да рисуваш! — възкликна той сияещ.

Керол му показва и други акварели на бейзболна тематика. Реди изпадна във възторг.

— Страхотна си! — похвали я отново той.

— И ти! — Гледаше го усмихната и очевидно думите ѝ не бяха само комплимент.

— Аз ли? Само играя бейзбол, това е всичко...

— Правиш го божествено! Човек може да те наблюдава с истинско удоволствие!

Реди я погледна крадешком и се изчерви. Тя не е разточителна на комплименти, забеляза изнервен Тим. Налагаше се да се намеси отново. Той се прокашля леко и заяви:

— Керол е голям художник!

Тя май не го чу.

— Продаваш ли картините си? — попита Реди.

— Понякога.

— Бих искал да купя тази.

— Подарявам ти я. Нали плати сметката при лекаря...

— Бях длъжен! Ти пострада заради мен...

— Не съм ти плащала като модел, докато рисувах акварелите. А вече продадох половин дузина!

— Обаче ме покани на вечеря!

— Да, но ти донесе виното!

— Беше ми подарък...

— Освен това ми донесе Феликс... Божичко, къде са котките? — изведнъж се сети Керол.

Тримата извърнаха глави към открената врата на апартамента.
Котките бяха изчезнали!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тримата стояха на просторната площадка пред входната врата. От котките нямаше и следа. Керол се огледа разтревожена.

— Моите котетата не са излизали навън, освен когато съм ги водила във ветеринарната лечебница. С кола, разбира се — сподели тя. — Как ли ще се оправят с отвратителното улично движение? Представям си какъв ужас ще изживеят...

— Е, може да не са навън... — осмели се да предположи Реди.

— Сигурна съм, че твоят Феликс е хукнал като луд на улицата! А моите доверчиви агънца са го последвали като глупачета...

— Забравяш, че са котки — побърза да уточни Реди. — И както казват хората, имат седем живота.

— Ако този хулиган не ги беше подлъгал! — въздъхна скръбно при мисълта, че миличките котенца биха могли да загубят дори един от седемте живота.

— Феликс е много внимателен и умен котарак! — побърза да го защити стопанинът му. — Сигурен съм, че е някъде тук...

Сякаш за да потвърди думите му, от килера в дъното на стълбището се разнесе едно сърдито „Мъррр“. Тримата обърнаха едновременно глави и чак тогава забелязаха цяла редица мишки, натръшкани край стената.

— Май са в килера! — радостно извика Керол.

— Моят със сигурност е там! — рече Реди и отвори вратата на килера, която очевидно някой от съседите бе затворил преди малко. — Феликс!

Феликс се измъкна от килера. Пак държеше мишка между зъбите си. Подреди я при останалите, изфуча сърдито и се шмугна в килера.

— Фоби, Карузо, къде сте? — Керол надникна в тъмния килер. В дъното нещо изскърца, после се чу шум от боричкане и тя затръшна мигновено вратата. Колкото и да обичаше двете котки, не беше чак толкова луда, та да се размотава из тъмните килери, особено когато

бяха пълни с мишки. За последното свидетелстваше цялата редица мъртви мишки край стената.

В килера настана тишина.

— Дайте едно фенерче! Ще огледам какво става вътре — предложи услугите си Тим.

Керол отиде за фенерче. На връщане затвори особено грижливо входната врата. За всеки случай... Може пък да се окаже, че някоя мишка не бе съвсем умряла...

Фенерчето, което тя донесе, спокойно можеше да мине за прожектор. Такова чудо се използваше единствено от бреговата охрана или от жена... Тим го включи и мощен сноп лъчи освети вътрешността на килера.

— Фоби трябва да е вътре! — нетърпеливо се обади Керол.

— В мазето е — уведоми я Тим. — Ей там в дъното има някаква дупка, през която навярно са се вмъкнали в мазето. Ако се съди по броя на „трупове“, пада голяма веселба. А, ето го и Карузо... Носи... мишка!

Започваше да става интересно. Керол, Тим и Реди обходиха поред съседите и ги поканиха да видят с очите си трофеите от разразилата се между котки и мишки война. Напатилите се съседи разтвориха широко врати, приканвайки героите за нови подвизи. Победата трябваше да се полее. Събраха се у Керол. Реди отвори останалото вино. Все пак Тим успя да опази обещаната бутилка.

— Ще ти изпратя още утре каса бира — каза той на Реди.

— О, няма нужда! Изпий го за мое здраве! — отвърна младежът и го потупа приятелски по рамото.

Жалко, че съдбата е отредила непримиримото съперничество помежду ни, помисли Тим със съжаление. Реди беше чудесно момче! Интересно, досещаше ли се, че в негово лице има опасен съперник?

На другия ден отборът на „Вълчетата“ почиваше и Реди нямаше никакво намерение да си тръгва.

— Мислех, че спортистите си лягат в десет... — подметна Тим.

— Зависи с кого! — отвърна моментално Реди. Проклетникът дори не се замисли, преди да изрече тези думи! Тим усети как нещо го преряза през гърдите, ала намери сили да се усмихне, макар и кисело.

Гостите разглеждаха с интерес акварелите на спортна тема. Един от аспиранти позна Реди и възкликна:

— Ей, ама това си ти! Самият Реди Фартингтън!

— Дааа — провлечено отвърна той и се усмихна.

Присъстващите се оказаха невероятни специалисти по бейзбол. От всички страни заваляха съвети как да се спечелят следващите мачове и в крайна сметка — купата на шампионите.

Поетът седна до масата, взе лист и молив и се зае да съчинява стихове. Брокерът не схвана отначало защо се е наложило да докарат Феликс в Чикаго, тъй че Керол трябваше да повтори цялата история. От време на време Тим прескачаше до коридора и носеше новини за развоя на битката с мишките.

Когато от коридора долетяха подозрителни шумове, вече беше доста късно. Керол отвори предпазливо вратата. Фоби държеше със зъбите си жива мишка и очевидно не се решаваше да я довърши. Котката се излегна омаломощена на пода. Феликс приближи и с един замах на голямата си лапа реши въпроса. Фоби гледаше с възхищение героя. Котаракът я лизна по носа. Тя протегна лапа и го докосна нежно.

Керол ги наблюдаваше втрещена. Не можеше да повярва на очите си. Господи, само за няколко часа Фоби се бе научила да флиртува, и то с почти непознат котарак!

Карузо се измъкна от килера и подуши бойните трофеи. После седна на задните си лапи, вирнал доволно муцунка.

— Хей, защо не се качите в апартамента ми? — подвикна Тим към котките. — Има какво да половувате!

Феликс погледна въпросително стопанина си. Реди махна с ръка към стълбището. Преди да поведе четата нагоре, котаракът измърка влюбено към Фоби. Тя махна бавно с опашка и сложи глава върху лапите си. Изглежда бе твърде уморена, за да се присъедини към ловната дружинка.

— Страхотен е! Никой не може да бие един селски котарак по издръжливост! — с възхищение ги изпроводи Реди.

— Карузо и Фоби поне не ядат тези гнусотии! — подметна Керол, като потръпна от отвращение.

— Не преяждат... — уточни Тим.

Керол усети, че ѝ се повдига. Мъжете, начело с поета, се разсмяха гръмогласно. Как можеше един поет да се хили на такива отвратителни неща?

— Мъже! — заключи Керол и погледна Телма, единствената, от която можеше да очаква разбиране.

— Бог да ги поживи! — заключи мъдро актрисата.

— Виж само какво ни е писано да понасяме заради тях! Сигурно е божие наказание!

Последната ѝ реплика сложи началото на нов спор. Всички се впуснаха да оборват Керол, но задачата не се оказа лесна. Тя упорито държеше на своето, предпочитайки силата на гласа си пред аргументите. Към полунощ започна да преграква. Тим предложи да отстъпят в спора, тъй като на Керол не ѝ останал глас. Тя отхвърли предложението, като едва говореше от надвикването, като заяви категорично, че нищо ѝ няма на гласа. Мъжете избухнаха в смях.

Най-сетне всички се изнизаха от апартамента — Тим, естествено, си тръгна последен. Керол се приготви да си ляга. Трите котки се бяха настанили върху леглото ѝ и старателно ближеха козината си. Керол отново усети, че ѝ се повдига, като се сети с какво се бяха занимавали цяла вечер.

Докато правеше гаргара заради прегракналото си гърло, тя продължи наум спора с мъжката част на тазвечерната компания. Всички нюанси на аргументите, за които се сети, бяха повече от бляскави. За съжаление, чувстваше се прекалено уморена, за да ги запише на хартия.

На следващия ден — едва ли не по тъмно, на вратата се позвъни. По кимоно и още сънена, Керол отиде да отвори. На прага стоеше Реди, който обяви, че е дошъл да закусят заедно, защото днес нямал мач. Този ден тя беше ужасно заета и тъкмо се чудеше как най-любезно да го отпъди, когато по стълбите изтрополи Тим с кана димящо кафе в ръка. Мъжете размениха поздравии малко сковано. Керол махна примирено с ръка и ги покани да влязат. И двамата се насочиха право към кухнята.

— Не искам яйца с бекон! — подвижна тя сърдито след тях, вбесена от недосетливостта на някои хора, че — меко казано — ѝ досаждат с присъствието си.

— Ще направя палачинки по рецептата на мама — успокои я Реди. — Ще си оближеш пръстите!

Керол отиде в банята да вземе душ. Разгледа угрижено удареното място, което имаше цвета на буреносен облак. След душа се преоблече и седна замислена пред рисувателната маса. Тим приближи с чиния, пълна с палачинки, и я остави до нея. Погълната от работа, Керол почти забрави за закуската.

Рисуваше буря в морето. Огромни оловносиви разпенени вълни заплашваха да погълнат малка лодка. Картината внушаваше драматизма и могъществото на природната стихия. Човек сякаш усещаше поривите на бушуващия леден вятър и потреперваше от студ.

Застанал зад Керол, Реди наблюдаваше работата ѝ мълчаливо.

— Бих искал да нарисуваш плевника ни — каза той по някое време.

— Плевникът ли?

— Да, плевника. Истински селски плевник!

— С удоволствие! Може би, когато отидем да закараме Феликс...

— Забеляза ли, че той се чувства тук като у дома си?

— Ох! Невъзможно е да се грижа за три котки!

— Ако нещата продължават така, ще имаш повече от три...

— Какво?!

— Не разбра ли, че те са влюбени?

— Господи! Пръждосвай го оттук!

— Много е късно!

— Реди... — започна заканително Керол, но в този момент домофонът иззвъня.

Сякаш се намираще в собствения си дом, Тим веднага се обади.

— Да...

— Извинете, май сбърках... — чу се смутен женски глас.

— Меган, заповядай! — позна я по гласа Тим. — Керол е вкъщи. Аз съм Тим. Ако си спомняш, запознахме се у Тони. — Без да се бави, той натисна копчето за входната врата.

След минута Меган беше горе, като мънкаше някакво извинение за натрапеното си гостуване. Идваше за първи път в новото жилище на Керол и го огледа с любопитство. Тогава забеляза Реди и замръзна на място.

— Здравей, Меган! — приветства я Керол. — Какво те води толкова рано насам?

Меган изобщо не я чу. Беше се вторачила в стопера като омагьосана.

— Закусвала ли си? — попита Керол, но Меган сякаш бе оглушала и онемяла. — Меган, запознайте се, това е Реди Фартингтън.

— Да... — най-сетне промълви тя.

— Реди, да ти представя Меган Пибоди.

— Приятно ми е — кимна Реди.

— Меган е виновницата за това, че онази вечер парчето от счупената ти бухалка ме удари по крака — продължи Керол.

Реди повдигна вежди, премигна два-три пъти и измърмори вежливо:

— Аха...

— Тя ме накара да отидем на стадиона — поясни Керол. — Защото харес...

— Харесвам бейзбола — прекъсна я Меган.

— Повечето жени ходят на мач заради играчите — отбеляза ухилен Реди.

— Аз обаче харесвам играта!

— Каквато и игра да ти харесва, сигурен съм, че мъжете няма да останат безразлични! — рече любезно Реди.

— Браво! Страхотен комплимент! — усмихна се Керол.

Сърцето на Меган се сви от мъка. Вероятно Керол се чувстваше съвсем сигурна в себе си, за да си позволява лукса дори да се шегува с Реди. Тим изръмжа наум.

— Хей, момичета! Щом толкова си падате по бейзбола, защо не дойдете с мен в Лос Анжелис? Тъкмо ще окуражавате отбора!

— Навита ли си? — обърна се Керол към приятелката си.

— Винаги съм искала да... видя Лос Анжелис — отвърна Меган замечтано.

Късно следобед Тим се обади на Солти.

— Идният петък Керол и приятелката й ще пътуват до Лос Анжелис, за да гледат мача на „Вълчетата“ — започна Тим. — Предполагам, че би трябвало... въъ... че следва да ги придружа.

— Разбира се, момчето ми! Запази апартамент в „Балтимор“. Забавлявай момичета! Ще ти изпратя пари в хотела.

— Не, няма нужда — отказа Тим. — Трябва да действаме внимателно. Запазих стаи в „Холидей Ин“.

— Хей, внимавай! Онзи град е истинска джунгла! — предупреди го Солти.

— Е, не е по-страшно от Чикаго!

— В Калифорния е различно и мисля, че го знаеш. Нали си живял известно време там?

— Да, прав си... Но се налага да разшириш кръгозора си...

— Като всеки баща, аз съм тесногръд! Пази я, Тим!

— Не се съмнявай в това! — увери го той.

— Какво ще кажеш, синко, за воденичния камък, който ти окачих на шията? — пошегува се Солти.

— Тя е изключителна! — възторжено възкликна Тим. — Голям художник е! Като я гледам да рисува, усещам как косата ми се изправя от вълнение.

— Това е най-модерната прическа за мъже!

— И ти ли си с такава прическа? — пошегува се Тим.

— Къде? Тук? В Охайо? Ама че си майтапчия!

— Приказваш много, защото косата ти още не е окапала. Не понасям мъже самохвалковци!

— Имам коса, защото Фелисия толкова пъти прави опит да я оскубе, че корените ѝ укрепнаха!

Тим се размя от сърце. В последно време това се случваше доста рядко. Даже поотслабна. Усещаше, че животът му не се движи в желаната посока. Въздъхна и рече:

— До скоро. Ще те държа в течение.

— До скоро. И я наглеждай, синко!

Тим затвори телефона, като разсъждаваше какво точно означават последните думи на Солти. Нима имаше съмнения, че не се грижи достатъчно за Керол? Боже милостиви! Единственото, за което Тим мечтаеше, бе да се грижи за нея цял живот!

Реди замина с отбора за Лос Анжелис още в сряда. Тим, Керол и Меган взеха самолета в петък. Тим седеше замислен до прозореца. Каква ирония на съдбата! Щеше да прекоси половин Америка с

жената, която харесваше, за да гледат играта на един съвършен атлет, когото пък тя харесваше!

Пристигнаха в града малко преди мача. Спечели отборът на Лос Анжелис.

— Нищо, утре ще ги бием! — увери ги Реди без капка колебание.

Единственото хубаво на престоя им в Лос Анжелис беше, че Реди нямаше възможност да бъде с тях през цялото време. Тим разведе двете приятелки из града. Отскочиха и до Холивуд. Естествено, не можеха да подминат алеята на филмовите звезди с фамозните отпечатъци на техните ръце и стъпала върху циментовите плочи. Видяха за малко Реди в петък вечерта и в събота и неделя преди мачовете му. И двете останали срещи спечелиха „Вълчетата“.

Само веднъж през целия престой в Лос Анжелис Реди и Керол излязоха сами — съвсем за кратко, ала на Тим времето се стори цяла вечност. Меган беше изпаднала в ужасна меланхолия. Приличаше на зомби. Тим направо не можеше да я понася. Какво си въобразяваше тази жена? Че само тя страда?

На раздяла Реди разцелува Керол. Тим ги наблюдаваше като вцепенен. Усещаше, че угасва и последната му плаха надежда. Уж беше протоколна целувка за довиждане, ама хич не приличаше на такава: Реди прегърна Керол, по-точно — притисна я до себе си, целуна я бавно, съвсем не по приятелски и после я освободи полека. От сърцето на Тим капеше кръв. Меган приближи до Реди и го целуна, с което очевидно изненада стопера. Тим предположи, че нахалството на Меган е обидило Реди. Когато човек целуне жена като Керол, докато е жив, едва ли ще го споходи желанието да погледне, камо ли да целуне друга!

През целия полет до Чикаго почти не разговаряха. Тим беше сигурен, че Керол мечтае за Реди, Меган ближе раните си, а той е третият, излишен...

На другата сутрин Чикаго осъмна в дъжд. Тим лежеше самотен в голямото легло. Чувстваше се съвсем обезсърчен. Господи, как му се искаше внезапно всичко да изчезне! Самият той и целият свят... Стана умърлушен, облече спортния екип и излезе навън, макар че валеше като из ведро.

Хукна като откачен, обливан от ледените струи на дъжда с надеждата, че ще избяга от тъжните си мисли. Уви — напразно.

Накрая, когато съвсем прогизна, сви обратно към голямата стара къща. Спря за миг пред входа, загледан в прозорците на Керол, и влезе. Вратата на апартамента ѝ бе открехната. Без да се замисля, той се вмъкна вътре.

Подпряла брадичка, Керол седеше на високия стол до масата за рисуване и се взираше унесено в пороя.

— Какво става? — попита Тим.

Керол дори не се обърна да го поздрави, а вместо отговор, въздъхна меланхолично.

— Какво ти става? — повтори Тим напрегнато.

— Реди ме целуна... — отвърна замечтано тя.

— Той... Какво?!

— Току-що ти казах, че ме целуна! — В гласа ѝ се долавяха нотки на раздражение. Последва дълго мълчание.

— Той... Той... Докосна ли те? — заекна пак Тим.

— И как според теб ще ме целуне, без да ме докосва? — сопна му се тя ядосано.

Възцари се ново мълчание. Тим не знаеше как да продължи. Защо, по дяволите, Керол се държеше толкова дръпнато? Приблужи се до нея бавно и предпазливо. Сърцето му биеше до пръсване. От гърдите ѝ се изтръгна тъжна въздишка. Той затвори очи, готов на всичко. Каквото и да станеше, беше длъжен да узнае!

— Той... Какво е направил? — изрече глухо фаталния си въпрос.

— Казах ти вече, целуна ме! — отвърна кратко Керол. — И небето не се сгромоляса! — добави печално.

Тим се вцепени. Стоперът на „Вълчетата“ я бил целунал и небето не се сгромолясало! Мълчанието изглежда продължи твърде дълго, защото Керол реши да уточни:

— Бях много разочарована!

— Искала си небето да се сгромоляса? — Все още не можеше да повярва на ушите си.

— Очаквах това да стане...

Той не знаеше как да постъпи. Искаше му се да я целуне. Трябваше да я целуне! Като всеки мъж, който скоро щеше да навърши тридесет години, знаеше, че когато една жена е разочарована от даден мъж, е склонна да опита с друг — тъй да се каже, за сравнение. И този друг също трябваше да я целуне! Но в случая този друг беше вир-вода!

— Отивам да взема душ! — Гласът му стана дрезгав само при мисълта, че ще изтича до горе, ще се изкъпе и преоблече, ще се върне тук и ще целуне Керол.

— Ще наистинеш. Излязъл си на дъжда едва ли не по бански.

Тим погледна крадешком мокрите си шорти. Тънката материя беше прилепнала към тялото му. Възбудата му личеше от километър разстояние. Той се обърна бързо и смотолев:

— Ей сега се връщам!

Керол не пророни и дума. Ако се съдеше по погледа ѝ, май че изобщо не го чу.

Тим хукна нагоре по стълбите. За броени минути се изкъпа и преоблече. В последния момент съобрази, че сутринта не бе успял да се избърсне. Направи го толкова старателно, сякаш отиваше на аудиенция при английската кралица.

В трепетна възбуда заслиза по стълбите. За всеки случай беше мушнал в джоба си презерватив. Вратата беше затворена и той почука.

— Влизай! — разнесе се отвътре гласът на Керол.

Треперещ от вълнение, Тим отвори вратата. Изправил рамене, мъжествен и силен, той прекрачи прага. Потърси Керол с очи и... О, ужас! Тя разговаряше с някаква надута дама, която държеше в ръце отвратително малко псе, и кльощав мъж с тънки мустачки!

Тим стоеше като вцепенен и не можеше да преодолее шока. Единствено, което изпитваше в този миг, бе непреодолимо отвращение към гостите на Керол.

— Искаш ли нещо? — попита любезно тя.

О, да! Искаше и още как!

— Ще намина по-късно! — отвърна той.

— Днес съм насрочила няколко срещи. Може би утре... — предложи Керол с хладен, почти враждебен тон. Погледът ѝ беше далеч по-красноречив от думите.

Тим се обърна и напусна жилището ѝ, без да каже дума. Нямахше смисъл. Съзнаваше, че преди четвърт час проигра големия си шанс. Трябваше да я целуне тогава, а не да тича да се къпе! Можеше да я дръпне за ръката и да я вкара заедно с него под душа. Може би всичко щеше да е наред...

Довлече се до апартамента си като пребито куче. Чистичък и сресан, седна пред компютъра и написа цяла глава от кървавия си

роман, в която главният герой спасяваше героинята от фатално заблуждение, по-лошо и от самата смърт. Отмъстителният призрак, приел образа на героя, за малко да осъществи пъкления си замисъл да прельсти невинната девойка, ала с риск за живота възлюбеният ѝ я изтръгваше от коварните му лапи, защото я обичаше.

Тим спря да пише, но остана пред компютъра. Мрачен и отчаян, измамен и ядосан, зяпаше през прозореца отвратителното време, което напълно отговаряше на настроението му...

ПЕТА ГЛАВА

Междувременно на долния етаж Керол търпеливо изчакваше странната двойка да си тръгне. Оказа се обаче, че са дошли да купят картини, а не да си убият времето в този отвратителен дъждовен ден. Взеха два акварела, и то онези с Реди!

Колкото и неправдоподобно да звучеше, че спортната тема би заинтересувала подобен тип хора, всъщност съвсем не бе така. По трибуните на стадиона имаше различни хора. Най-големите запаянковци сред тях май никога не се занимаваха със спорт дори за удоволствие, ако се съдеше по външността им.

Керол изпрати двойката до вратата. На сбогуване ги покани непременно да я посетят отново. Успешната продажба не можа обаче да оправи лошото ѝ настроение. Недосетливостта на Тим я бе вбесила! Пределно ясно му подсказа с поглед, че ѝ се иска да я целуне, а той, глупакът, хукна да се къпе! Понякога мъжете ставаха непоносимо глупави в подобни ситуации!

Тя седна и цял следобед рисува картини на ужаса. Всички акварели представляваха някакво ужасяващо тресавище, от което се опитваше да избяга русокоса девойка, наобиколена от чудовища. Кой знае защо, те приличаха на Тимоти Болт — мъжът, който предпочете да офейка в толкова критичен момент от живота ѝ!

Мъжете са безчувствени и тъпи, лишени от способността да възприемат деликатните послания на нежния пол, реши тя. Ето, например, Тим... Даде му възможност да я целуне и да заличи следите от целувката на Реди. Каза на Тим пределно ясно, че е разочарована от целувката на спортиста и че нищо особено не се е случило. Небето изобщо не помръдна, камо ли да се сгромоляса! Е, какво още искаше този безчувствен тип? Дори го погледна с премрежени очи! А той какво? Трябвало да се изкъпе...

Мъже!

Със стиснати устни и намръщено чело, добави още няколко щриха върху муцуната на грозното чудовище, което се надигаше от

блатото, и то заприлича съвсем на Тим. После остави настрана листовите и включи телевизора. Попадна в паузата на някакъв бейзболен мач. Двама „умници“ разговаряха за бейзболни топки и как се хвърляли. Показваха нагледно как питчърът хваща топката с пръсти и как трябва да се нагласят пръстите по еди-кой си шев на топката за еди-кой си вид хвърляне...

Съжали ужасно, че не включи телевизора по-рано. Можеше да запише нагледната лекция и да изпрати касетата на малчуганите в Темпъл. Щяха да пощуреят от възторг. След рекламите и коментара за времето, двамата мъже продължиха да говорят за бейзбола, този път за бухалките. Правят се от ясен, обясниха те, като наблегнаха изрично върху значението на строежа на дървесината за здравината им. Накрая заявиха, че е трудно да се намери подходящо парче ясен за бухалка.

Някой почука на врата. Съвсем лекичко. Керол беше сигурна, че това е Тим. Естествено, не скочи веднага и не се втурна да отвори, както много ѝ се искаше. С бавни стъпки стигна до вратата, натисна дръжката и, вирнала гордо глава, изрече с убийствена студенина:

— Да?

Беше Меган, която тъкмо се канеше да си тръгне.

— О, здравей! — приветства я Керол. — Заповядай! Как се вмъкна в къщата?

— Срецнах Телма на вратата. Излизаше и ме пусна да вляза.

— Добре, че дойде! Имам нужда от компания.

— Тъъ... Да нямаш работа?

— Не. Влизай.

— Тук ли е... Реди?

— Не. Мачът свърши ли?

— Да.

Керол събра бързо току-що завършените акварели и ги постави върху шкафа да изсъхнат. Не гореше от желание да излага картините на показ.

— Съжалявам, май прекъснах работата ти... — Приятелката ѝ изглеждаше тъжна и отчаяна.

— Няма такова нещо. Тъкмо бях привършила — успокои я Керол. — Нещо не си в настроение... Какво ти става?

— Нищо... — смотолеви Меган и се втрени в пода.

— Не на мен тия! От известно време нещо те измъчва. Още в Лос Анжелис сякаш не беше на себе си. Какво не е наред?

— Ох! — въздъхна тежко Меган. — Заради...

Звънецът прекъсна думите ѝ. Керол вдигна слушалката на домофона.

— Кой е?

— Здравей! Реди е. Може ли да се кача?

Керол за малко да каже „не“. След кратко колебание обаче натисна неохотно копчето и рече:

— Качвай се.

Изведнъж Меган стана неспокойна и Керол се опита да я успокои:

— Ще поговорим после. Виждам, че наистина нещо те измъчва. Може би ще ти помогна. Ще се постарая да отпратя бързо Реди.

— О, не...

— Не можех да го върна в такъв отвратителен ден — заоправдава се Керол. — Нищо де, всичко ще се оправи!

— Май... трябва да си тръгвам... — заекна Меган.

— Глупости! Какво говориш?

Керол отвори вратата и поздрави любезно Реди. Той влезе и се засмя, когато забеляза Меган.

— Здравей! Така си и помислих, че си тук!

— Да... — Меган се взираше в Реди с блуждаещ поглед.

— Минах край вас, но беше излязла — продължи Реди. — Бях готов да се обзаложа със себе си на десет цента, че си тук! И... ето че е така — добави той сияещ, сякаш току-що бе спечелил милион от тото.

— Да... — пророни Меган с меланхоличен глас.

Керол стоеше до вратата и слушаше странния диалог. Тъкмо се канеше да затвори, когато цъфна Тим. Погледна я крадешком, като очевидно искаше да провери сърдита ли е още, и се вмъкна без покана. Не беше сигурен дали съседката няма да затръшне вратата под носа му.

— Здравей! Видях колата ти отпред — обърна се той към Реди.

— Здравей! — приветства го сърдечно спортистът. — Как върви книгата? Напредва ли?

Тим измънка нещо и седна на дивана. От спалнята се измъкна Феликс, следван от Фоби. Последен на опашката пристъпяше Карузо. Трите котки се разположиха по средата на стаята. Приличаха на малка

група възрастни, които мълчаливо спорят. Клатеха глави и махаха забавно с опашки.

Реди клекна и потупа Феликс по гърба, както стопанинът потупва куче.

— Момичета, имате ли някакви планове за следобед? Какво ще кажете за едно кино? — предложи той.

— Къде да отидем? — попита Тим.

— Никъде. Ще си направим кино тук! — с широка усмивка обяви Реди и извади от джоба си касета с филма „Бул Дърхам“. Изборът му не изненада никого.

Не са много филмите, които човек би издържал да гледа повече от три пъти. За щастие, „Бул Дърхам“ се гледаше с удоволствие дори на десетия път.

Тим веднага пое ролята на домакин. Не беше трудно, защото познаваше добре квартирата на Керол. Всъщност целта му беше да покаже на Реди колко „вътрешен“ е тук. Като истински детектив през цялото време наблюдаваше с ъгълчето на окоото си реакцията на Керол.

Можеше ли човек да разбере жените?

Не долавяше враждебност в държанието ѝ. Може би известна сдържаност? Дори му се стори, че е преднамерено любезна — имаше нещо прекалено в хладната вежливост, с която се обръщаше към него. Той възприе това като добър знак. Поне не беше безразлична...

Реди се държеше изключително внимателно с Меган. Сякаш имаше пред себе си вързано вълче и се опитваше да го опитоми с търпение и добродушие.

Керол ги наблюдаваше развеселена. Реди изобщо не я интересуваше, а Меган не знаеше това и се държеше предпазливо. Дали пък не се заблуждаваше за интереса на приятелката ѝ към стопера, зададе си въпроса Керол и го погледна с любопитство.

Беше чудесно да рисува Реди. Съвършен атлет! Разбира се, и много приятен като човек. Привличаше я, но само като модел, достоен за четка на един художник. Нищо повече!

Тим наблюдаваше Керол изпод вежди. Не му убягна разнеженият ѝ поглед, насочен към съперника. Сърцето му се сви от мъка. Реди увещаваше Меган да опита виното, което бе донесъл. Свела очи, тя се мъчеше да изглежда безразлична, ала Тим беше наясно, че е хлътнала

безнадеждно. Разбра го още в Лос Анжелис, когато я видя да го целува на сбогуване.

Уви, това не решаваше въпроса. В отношенията си с Керол не бе напреднал и на йота. Тя също беше влюбена в Реди! Единственото, което му оставаше, бе да помогне на възлюбената си... Влюбена в друг... Тим направи своя избор и усети, че сърцето му ще се пръсне от мъка. Но мъката бе нищо! Обичаше Керол и искаше да е щастлива. Погледна крадешком съперника си и си даде сметка, че Реди никога не би могъл да оцени по достойнство Керол. Трябваше да поговори сериозно с него. Та тя беше бижу, скъпоценен камък! И онзи, който се радваше на любовта ѝ, бе длъжен да се съобразява с това!

Филмът свърши и Керол поднесе лека вечеря. Реди беше в отлично настроение, Тим седеше вкиснат, Керол изглеждаше ядосана, а Меган — тъжна.

— Имам една идея! — обади се по едно време Реди. — Какво ще кажете утре да прескочим до чифлика, за да върнем Феликс? Обещавам ви, че ще изкараме страхотно! — Целият сияеше, сякаш току-що бе предложил невероятно изгодна сделка.

Керол отвори уста да отклони поканата, но Меган я изпревари:

— Ако Керол иска, и аз ще дойда!

Керол се почувства хваната на тясно. Очевидно приятелката ѝ гореше от нетърпение да се запознае със семейството на спортиста. Така би могла да прецени увлечението си и от тази гледна точка. Дявол да го вземе, налагаше се да отиде, изруга наум Керол.

— Защо не пътувате само двамата? — неочаквано изтърси Тим. — Не смятам, че сме ви притрябвали с Меган...

Меган пребледня така, сякаш след миг щеше да припадне. Загледан в нея, Тим пропусна да забележи странното раздражение, което се четеше в очите на Керол. Само Реди остана невъзмутим.

— Отиваме всички! — съобщи той оживено.

— Всички отиваме! — процеди през зъби Керол и хвърли унищожителен поглед към Тим. Присвил очи, той явно напругаше ума си да разгадае смисъла на отговора ѝ.

— Знаете ли какво предлагам? — обади се след малко Тим. — Ще се сменяме на волана, така че всеки от нас да кара не повече от половин час. Момичета, нали имате шофьорски книжки?

Меган и Керол кимнаха...

Сутринта на следващия ден потеглиха. Както можеше да се очаква, пръв зад волана седна Тим. След половин час дойде редът на Меган. Оказа се, че е много слаба като шофьор. Тим и Керол надигнаха вой.

— Предпочитам да продължа пеша! — рече насмешливо Тим, а Керол, за да не остане по-назад, добави:

— За бога, Меган, в училище не караше така!

— Не съм свикнала с такива коли — заоправдава се Меган.

Реди пък подхвърли:

— Че какво толкова не харесвате на шофирането й?

В крайна сметка я лишиха от правото да кара.

Мястото й зае Реди, а Меган са настани до него. Без друго мъжете се оплакваха, че на задната седалка било много тясно. Затворен в кошницата на Фоби, Феликс понасяше пътуването търпеливо. Тим пък се бе притиснал към вратата, за да направи достатъчно място на Керол.

— Къде е Темпъл? — попита той след малко.

— В Охайо, недалеч от Кливланд — обясни Керол.

— Никога не съм ходил там.

— Много е красиво.

— Кога възнамеряваш да гостуваш на родителите си?

— Сигурно за Деня на благодарността.

Тим мълча известно време, после каза:

— Сигурно е чудесно да имаш такова голямо семейство...

— Защо, ти нямаш ли семейство?

— Не. Майка ми почина, когато бях много малък, а баща ми — преди две години. Раните от Корейската война го измъчваха до последния му час.

— В армията ли служеше?

— Не, във флота... — прехапа устни. Едва не се изпусна, че баща му и Солти бяха служили на един и същ военен кораб!

На предните седалки Меган и Реди бърбеха оживено и от време на време избухваха в смях. Поизкривени от неудобното седене, Тим и Керол продължаваха да разговарят. Той бе щастлив, че има оправдание

да я докосва, уж без да иска, да се взира в устните и в очите ѝ, да усеща топлия ѝ дъх.

Най-сетне пристигнаха пред портала на чифлика Фартингтън и свиха по алеята към къщата. Керол запротестира, че не са я оставили да кара. Реди спря колата и предложи да продължат пеша. Всички приеха с готовност и бързо се измъкнаха от колата, като разкършваха снаги. Керол опита да разтрие раменете си. На Тим му се прииска много да ѝ помогне, ала в последния момент се въздържа.

Феликс беше пуснат от кошницата. Той също се протегна, почисти козината си и с гордо вдигната глава се отправи към плевника.

Родителите на Реди умираха от любопитство да се запознаят с гостите. Тактично се опитваха да разберат коя от двете жени е станала причина за ненадейното гостуване. Знаеха, че Феликс е бил у Керол, ала сега синът им се въртеше повече около Меган и оживено ѝ обясняваше коя постройка за какво служи.

Останалите роднини явно бяха известени и вече ги очакваха в къщата. Всички бяха големи веселяци и се държаха безкрайно мило и любезно.

Майката на Реди бе отрупала трапезата с вкусотиите и гостите преядоха. Фартингтънови се смяха много на приключенията на Феликс в големия град.

Времето минаваше, а роднините на Реди все още не бяха наясно към коя от двете приятелки клонят симпатиите на Реди. Това, че Тим е хлътнал по Керол, беше повече от очевидно. Ако обаче и Реди я харесваше, имаше ли шансове, питаха се роднините с известна тревога. Затова изглежда решиха да натоварят един възрастен чичо с деликатната задача да изясни нещата. Той приближи до Тим и направо го запита по коя си пада Реди.

— По Керол — отвърна мрачно Тим.

— Е, тогава би следвало да се оттеглиш — без много заобикалки го посъветва чичото.

— Оттеглих се — съвсем сериозно каза Тим.

— Ако на това му викаш „оттегляне“, какво ли щеше да е, ако я ухажваше! — възкликна възрастният мъж.

— Тя е влюбена в Реди...

— Ти си голям глупак! — рече намръщен чичото.

Тим изгълкува думите му като упрек, че се е отказал „без бой“, и закима в знак на съгласие.

Дойде време да се връщат в Чикаго. Благодариха за чудесното гостоприемство и се приготвиха за път. Отвориха вратите на колата и, втрещени, видяха Феликс на задната седалка.

— Божичко! Какви ли още чудеса ще видя, докато съм жив! — зацъка с език един от роднините. — Котка да се качи сама... в кола!

— Защо ли се е наместил в колата? — попита друг роднина.

— Заради Фоби! — обясни Керол.

— Че той си има тук цял харем. За какво му е потрябвала някаква си градска котка?

Керол сви рамене и рече неопределено:

— Какво да се прави, различни същества — различни вкусове...

Тим погледна Реди, който се усмихваше блажено на Меган. Затвори очи и си представи мъката, която разкъсваше душата на Керол в този миг. Навярно вече се досещаше, че Реди съвсем определено и недвусмислено ухажда Меган. Горката Керол, колко страдаше! Сигурно това бе причината да приеме с такава неохота поканата на Реди да гостуват в чифлика. Предчувствала е, че ще стане свидетел на влюбените погледи, които Реди хвърляше на Меган. Господи, защо не можеше поне малко да я утеши!

Смръщил замислено чело, той продължи да философства по въпроса наум. Странни същества са влюбените мъже! Ето например Феликс... По-рано с триста мъки го бяха принудили да се качи в колата, за да го доведат в Чикаго, а сега съвсем сам се бе настанил на задната седалка. Заради Фоби!

Друг пример — той самият! Бавно вехнеше от мъка, че любимата жена е влюбена в друг, и страдаше, че този друг не ѝ обръща внимание...

Горката Керол!

Тя седна зад волана. Един от чичовците заприказва Тим, а в това време Реди се шмугна на задната седалка до Меган. Чичото се изкикоти. Чак тогава Тим го позна. Беше роднината на Реди, който му каза в очите, че е голям глупак. В какъв смисъл? Тим се сбогува и седна до Керол. Някой от наобиколилите колата каза нещо смешно и тя избухна в смях. Тим я наблюдаваше с премрежен поглед. Беше толкова хубава! И мила! И умна! И талантива! И съблазнителна...

— Готов ли си? — усмихна му се тя.

— Да, разбира се! — отвърна той решително. Нямахше значение за какво точно трябваше да е готов.

— Ще карам до Чикаго! — предупреди го тя.

— Чудесно! Имаш ли поне шофьорска книжка?

— Разбира се!

— Тогава затегни коланите! Излитаме!

Сред всеобщата гълчава на изпращачите Керол завъртя ключа, натисна газта и фантастичната кола се стрелна по алеята. Феликс бе настанен отново в кошницата и упорито ближеше козината си. Очевидно държеше да заличи миризмата на чужди котки преди срещата с Фоби.

След малко излязоха на магистралата. В този час на деня движението не бе натоварено и пътят беше идеален за шофиране.

Никой от останалите в колата не изяви желание да кара. Реди и Меган си шушнеха и се кикотеха на задната седалка. Протегнал ръце върху облегалката, Тим наблюдаваше Керол с крайчето на окото си. Бе достатъчно съвсем леко движение на пръстите му, за да я докосне.

Спряха при една бензиностанция да заредят. Продължиха за Чикаго, без да разменят местата си — Реди и Меган, сгъшени отзад, а Тим — на предната седалка до Керол.

Уличният трафик ги забави малко, но все пак точно след два часа колата спря пред къщата на Керол и Тим.

— Пристигнахме ли вече? — попита изненадан Реди, сякаш беше дремал из целия път.

— Боже мой! С каква скорост караше? — обади се и Меган.

— Не повече от шестдесет километра в час — отвърна Керол.

— Нима? — измърмори Меган колкото да каже нещо. Двамата с Реди се спогледаха и се разсмяха.

Тим изскърца със зъби заради Керол. Нима беше толкова заслепена, та не забелязваше какво става отзад?

— Прибрахте ли всичко? — нетърпеливо попита Реди. — Казвам ви „чао“. Ще изпратя Меган до тях.

— Аз съм с кола... — от немай-къде измънка Меган.

— Нищо, ще карам след теб! Страх ме да се прибиращ сама толкова късно — веднага предложи услугите си Реди. — Ще те видя ли утре на стадиона, Меган? — попита той.

— Непременно! — Гласът ѝ преливаше от нежност.

— И аз ще дойда с теб — съвсем спокойно заяви Керол.

— И аз... — каза Тим след кратко колебание. Чувстваше се длъжен да е до Керол, когато тя най-после прозре истината, че Реди е влюбен в Меган. Навярно нямаше да сбърка, ако опиташе да я подготви още отсега...

Меган потегли бавно, а колата на Реди я последва отблизо... Феликс, който бе пуснат от кошницата и се търкаше в краката на Керол, я погледна нетърпеливо и изви едно проточено „Мяуу“. След секунда на прозореца цъфна Фоби, която приветства обожателя си с кратко неспокойно „мяу“.

— Да влизаме. — Тим хвана Керол за ръката.

— Каква прекрасна вечер! — промълви унесено Керол. — Виж облаците!

— Пак ще вали — безстрастно регистрира факта Тим. Извади ключа от джоба си и го пъхна в ключалката.

— Изобщо не ми се спи! Искане ми се да се поразходя из квартала...

— Ще те придружа — с готовност каза Тим. — Само да отворя на Феликс.

— Ако искам вратата ми да остане цяла, трябва да го пуснем при Фоби — засмя се Керол. Наведе се, помилва котарака по гърба и добави: — Ако си добро момче, обещавам да не ѝ казвам колко време се бави в плевника!

Тим отключи входната врата. Феликс профуча като стрела край него и с два-три скока се озова пред апартамента. Керол отключи и котаракът влезе. Той застана насред стаята и застина. От перваза на прозореца Фоби го гледаше напрегнато. После скочи на пода и като извиваше грациозно тяло, приближи на метър и седна на задни лапи.

— Май трябва да се поразходим, ако не искаме да се почувстваме неудобно — предложи Тим.

— Не си ли чувал за птиченцата и пчеличките? — подхвърли Керол.

— Да, разбира се — отвърна той, но си помисли, че репликата е доста дръзка за една жена, която преди малко е била зарязана от възлюбения си. А като капак на всичко го канеше да се разхождат заедно! Хрумна му, че Керол доста ясно осъзнава онова, което става

между Меган и Реди. Дали пък нямаше да се опита да го съблазни, за да отмъсти за поруганата си любов? Тим би приел с готовност отмъщението!

Излязоха навън и тръгнаха по тротоара. Не бяха подминали втората пресечка, когато двама младежи ги нападнаха в гръб. Тим се развихри като Супермен. За секунди залепи единия нападател за стената, а другия просна посочи върху плочите. После ги заплаши със страшен глас, че ако мръднат, лошо им се пише. След малко се разнесе сирената на патрулната кола.

— Тези ни нападнаха! Слава богу, че дойдохте! — завайкаха се един през друг младежите. — Спасихте ни живота!

— Хей, Джими, май отдавна не си бил на топло! — подхвърли единият полицаи на стария си познайник. — Да не си се затъжил за приятелчетата си в кауша?

Вторият полицаи позна Тим и го приветства бодро:

— Болт, здрасти! Как си? Липсваш ни, човече! Отдавна не съм те виждал в участъка. Сам ли нокаутира приятелчетата? Ясно, искал си да се изфукаш пред дамата! Май и тя ти е помогнала, а?

— Никой не ми е помагал! Това първо. И второ, вие, господа пазители на реда, къде се бавихте, та идвате чак сега?

В това време няколко души бяха наизлезли от съседните къщи и не пропуснаха възможността да скастрият полицаите, които пък се защитаваха с шеговити реплики.

Керол трябваше да се яви в полицейския участък, за да даде показания. Тим я откара с колата си. Колегите му в участъка продължиха с не особено деликатните си шегички и задевки. Когато най-сетне приключиха и тръгнаха към къщи, Керол каза:

— Колегите ти те харесват.

— Даа... — Тим се чудеше дали това я изненадва.

— Стана много късно.

— Даа — повтори той, но този път в тона му се долавяше съжаление.

— Постъпи ужасно глупаво, като се хвърли да се биеш срещу двама нападатели. Идеше ми да се разкрещя и да се намеся в боя! Не беше честно — двама срещу един!

— Никога не се намесвай! Ще си изпатиш лошо! — предупреди я Тим.

— Имам свидетелство по джудо! — не без гордост заяви Керол, като наблягаше на всяка дума.

— Много ще ти помогне, няма що!

— Не забелязваш ли, че се държиш враждебно? — нацупи се тя.

— Внимавай!

— Защо?

— За да не ти покажа какво се случва на дръзките жени!

— Не мога да повярвам на ушите си! Такъв джентълмен! Или да кажем прилично копие на джентълмен... Да, точно така! И...

— Прилично... копие ли? — Тим недоумяваше.

— Искан да кажа, че можеш да минеш за джентълмен — поясни Керол. — Всъщност не вярвам, че си „цивилизован“ мъж — продължи да се заяжда тя.

— Достатъчно!

— За какво?

— За всичко!

Керол го погледна изпод вежди. Продължиха мълчаливо, докато стигнаха пред къщата. Тим заобиколи край нея към местата за паркиране. Влезе на заден ход и заповяда:

— Почакай!

Слезе от колата, заключи вратата, огледа се внимателно наоколо и чак тогава отвори вратата на Керол, подавайки ѝ ръка. Керол съвсем не се нуждаеше от помощ, ала се почувства поласкана от галантния жест. Изправи се до Тим и му се усмихна. Ненадейно той я привлече към себе си и я целуна.

Действително я целуна! Така, както трябваше да стори в онази дъждовна утрин — съвсем спонтанно...

Треперещ от вълнение, той притискаше до себе си скъпоценното тяло, щастлив, че всичко е наред. Искане само да бъде до нея — и сега, и после, когато тя заспеше, за да я пази и бди над нея...

ШЕСТА ГЛАВА

Опряла длани върху гърдите на Тим, Керол се опитваше да го отблъсне. Той я пусна с огромно усилие на волята. Уличната лампа хвърляше зеленикава светлина върху лицето ѝ, като му придаваше странно изражение. Фантазията на Тим се развихри и реши, че Керол е извънземна. Беше тъй различна от всички жени, които познаваше! В общи линии жените бяха предсказуеми, доколкото мъжете изобщо бяха в състояние да проумеят евините дъщери. Но не и Керол. Не беше ли долетяла на Земята от далечна непозната планета?

Ако се наложеше, щеше да замине с нея. Където и да е!

Той огледа с тъга познатата улица. Къщите, дървета, цветните лехи, колите... Всички си бяха по местата. Това земно кътче не е толкова лошо, реши той, и щеше да му липсва, когато заминеше с Керол за нейната планета...

Тръгна след нея към задния вход на къщата и пръв извади ключа от джоба си.

Тя има великолепно тяло, мислеше той. Личеше, че го поддържа със спортуване. Наблюдаваше я крадешком. Огледа се и отново погледна към нея. Искаше му се да я целуне. Колебаеше се дали да го направи веднага, или да изчака до следващия ден.

— Искаш ли утре да тичаме заедно? — попита той, когато влязоха вътре.

— Заедно ли? — попита Керол.

Тим се сети за онова, което биха могли да правят заедно, и почти забрави въпроса си за тичането.

— Мъжете обикновено тичат по-бързо... — поясни тя. — Смятам обаче, че ще се справя.

Тръгна по коридора, а Тим я следваше по петите.

— Да не се отметнеш? — подхвърли тя през рамо.

Тим гледаше възторжено страхотното ѝ тяло. Нямахше съмнение — тя беше извънземна!

— Да се отмятам ли? От какво?

— Познавам те от няколко месеца, Тим. Криеше се зад фасадата на писател — безобиден, добродушен, мъничко разсеян. А сега си истинско ченге — подозрителен, не особено общителен, свръхмъжествен...

Ако ѝ трябваше мъжественост, той бе насреща!

— Стряскаш ме... — добави тя.

Бяха стигнали пред нейната врата. Керол се опря на нея, сякаш се опитваше да му препречи достъпа до квартирата. Гледаше го право в очите.

— Нима те плаша? — Тим беше ужасен.

— Усецам, че стомахът ми се свива...

— Тук ли? — попита той с несигурен глас и постави длан малко под гърдите ѝ.

— Не...

Зелените ѝ очи блестяха странно. Той навлажни пресъхналите си устни. Ръката му се плъзна малко по-надолу.

— Тук? — гласът му беше глух и дрезгав.

— Не... — Керол отмести ръката му, пъкна ключа в ключалката и отвори вратата. — Лека нощ — пожела тя и влезе вътре.

Тим ѝ попречи да затвори с крак.

— Живееш на партера. Нека проверя прозорците!

Керол го изгледа развеселена и подхвърли:

— Живея тук от доста време. Досега никой не е проверявал прозорците, когато се прибирам.

— И все пак нека... — Тим се въздържа да спомене колко често го беше правил преди това.

— Какво? — Керол го гледаше втренчено.

— Да проверя прозорците. — Може би не биваше да избързва, но вече беше късно.

Керол посрещна думите му с явно недоверие.

— Да не си решил да проверяваш колко изтощен е Феликс? — подхвърли насмешливо тя.

Господи, защо все я избиваше на тази тема? Леко примижал, Тим се усмихна едва забележимо и бавно прокара език по горната си устна. Трескаво обмисляше умен и находчив отговор. Та нали минаваше за писател! Мисли бързо, заповяда си той.

— Мразя да се ровя из котешки гробове по късна доба! — започна той неубедително. — Шумът привлича нежелани свидетели. Обикновено искат да покажеш тялото на котката. А котките, както е известно, имат седем живота и почти винаги намираш гробовете им празни.

Смехът ѝ отекна като нежен камбанен звън в развълнуваната му душа. Усети, че коленете му се подкосяват.

— Лека нощ — каза отново тя. — А, и забравих да ти благодаря, че ме остави да карам обратно до Чикаго.

— Няма за какво.

— Би ли отместил крака си?

— О, да... Извинявай! — Погледна объркан надолу. — Утре в колко ще тичаме? Шест, седем... Осем? — За него часът нямаше никакво значение, стига тя да се съгласи!

— Утре няма да мога. Обещахме да отидем на мача, а преди това трябва да свърша цял куп работи. Лека нощ! — за трети път му пожела тя.

— Все още няма полунощ! — рече Тим и погледна часовника си. — Нощта едва започва...

Керол се усмихна развеселена и затвори вратата под носа му. Ослуша се. Наложил ѝ се да чака доста време, преди да чуе отдалечаващите му се стъпки. Чак тогава тя се прибра в спалнята.

Феликс се беше проснал като умрял наред леглото и спеше. Легнала до него, Фоби измърка и премита с очи.

— Много си загубена! — рече Керол с въздишка. — Твоят ухажор утре ще си замине. Трябва да го разбереш! Пфу! Селски котарак! Нямаш вкус, Фоби. Не съм очаквала това от теб!

Керол избута Феликс настрана, за да си легне. Фоби се надигна и я изгледа възмутено.

— Виж какво, госпожице! Това си е моето легло!

Котката изфуча срещу Керол.

— Господи, каква неблагоприятност! Кой те храни? Кой се грижи за теб от бебе? Заради някакъв си селски котарак, решил да пофлиртува, си готова да ми издереш очите!

Фоби лежеше неподвижна като статуя на Феникс и не откъсваше немигащите си очи от Керол.

— Фоби, аз съм ужасена! Заради секса погизвах старото приятелство и исках да отстъпя леглото си на котарака!

Звънът на телефона прекъсна пороя от гневни думи. Керол вдигна слушалката.

— Да?

— Все пак нека утре да потичае... — разнесе се гласът на Тим.

— Развратник! — извика сърдито тя и затръшна слушалката.

На другия ден се събуди чак в десет. Беше в мрачно настроение. Прегледа програмата си за деня неизмита, по нощница и с несресани коси. После позвъни на Меган.

— Днес няма да се виждаме. Имам много работа.

— Откога работиш толкова съзнателно?

— Знаеш, че не харча наследените пари на прапрадядо си!

— Ще бъде много приятно! — увери я приятелката ѝ и продължи: — Времето се оправи.

— Кой ще иг... Аха... Бейзболният мач!

— Хей, много си разсеяна! Къде ти е умът?

— Във всеки случай не е тук — пошегува се Керол. — Поздрави отбора. Викай и за двете ни и целуни Реди от мен. Ще се чуем по-късно. Двете с теб така и не успяхме да си поговорим. По-добре ли се чувстваш вече?

— Реших да прескоча до Калифорния, за да поговоря с мама.

— Мога да ти кажа предварително какво ще те посъветва!

— Хайде де! Не ставай гадна!

— Само съм пределно откровена. Чуй, ако исках, и моя съвет.

— Няма нужда. Познат ми е до втръсване. Ще кажеш да си намеря работа или да се включа в някаква организация на доброволни начала.

— Страхотна идея! Виждаш ли, че знаеш?

— Днес си направо непоносима, Керол. Ще се чуем утре. Чао! И късмет с Реди! — Меган затвори телефона.

Реди ли? Керол се намръщи и сплете пръсти зад тила си. Какво означаваше това „Късмет с Реди“? Нали снощи през целия път до Чикаго двамата си шушукаха на задната седалка? Сигурно приятелката ѝ е искала да каже „Късмет на Реди“... Отборът днес имаше мач.

Керол излезе в коридора. Фоби се бе изтегнала на пода и леко помръдваше опашка, вперила очи във Феликс. Котаракът хвърли безразличен поглед към Керол и пристъпи към Фоби. Тя изфуча, но не помръдна.

— Слушай, уважаема! Ако продължаваш да се държиш така глупашки, предвиждам, че скоро ще си много-много и съвсем бременна! Ще станеш като бъчва и няма да можеш да скачаш на леглото ми. Помни ми думата! — скара ѝ се Керол.

Фоби сви уши и наежено изсъска, а Феликс издаде кратък гърлен звук, в който се долавяше предупреждение.

— Я чакайте, приятелчета! — извика вбесена Керол. — На кой е тази къща? Нахалници!

После изведнъж се сети, че от много време не беше виждала къщи мишка. Ядоса се, че такова прозаично нещо като мишките може да я занимава в момент на решително морално противоборство. Погледна сърдито към Феликс и измърмори:

— Не виждам причина Фоби да се подчинява на прищевките ти само защото си я научил да лови мишки!

Котаракът изобщо не ѝ обърна внимание, а Фоби премигна, развеселена от смешното твърдение, че принадлежала на Керол.

След като взе душ и облече джинси и риза, около обяд Керол най-сетне бе готова да седне да работи. Цял следобед рисува котарака. Когато му писнеше да се излежава, той ставаше да се поразтъпче из ателието, ала след малко Керол връщаше недисциплинирания модел върху зелената възглавница. Той ближеше козината си, прозяваше се или наблюдаваше художничката с немигация си поглед. Повече от времето обаче спеше.

По нищо не се различава от мъжете, помисли тя, гонят жените до дупка и веднъж постигнали целта си, загубват интерес.

Към четири се обади разтревожен Реди:

— Трябва да откриеш Меган. Заминава за Калифорния. Мисли, че съм влюбен в теб!

— От къде на къде...

— Заради целувката в Лос Анжелис! Моля те, спри я!

— Защо не го направиш сам?

— Имам мач! — възкликна възмутено той.

— Къде е Меган? — попита Керол с нарастващо раздражение.

— Тръгнала е за летището.

— Кое летище?

— Не зная...

— По дяволите! — изруга Керол, но Реди вече бе затворил телефона.

Веднага позвъни на Тим.

— Дай ми съвет. Как да откроя на кое летище се намира Меган?

— Защо?

Въпросът бе съвсем логичен, ала Керол се вбеси.

— Отива при майка си, защото мисли, че Реди е влюбен в мен!

— А не е ли? — внимателно попита Тим.

— Естествено, че не!

— Но...

— Реди се чувстваше виновен, защото ме контузи с онова парче от счупената бухалка! Това е всичко. Ние изобщо не си подходяме...

— обясни припряно Керол. — Казвай, ако не можеш да ми помогнеш, да търся други приятели!

— Най-напред звъни у Меган! Ако не е там, обади ми се веднага, ще се опитам да направя нещо!

Керол го послуша и наистина намери Меган вкъщи.

— Меган, бързо идвай тук! — започна направо Керол. — Побъркала си Реди със заминаването си, а знаеш, че има мач. Много си непостоянна!

— Така ли ми...

— Слушай, престани да спориш и идвай тук! — прекъсна я ядосана Керол. — Нямам намерение да обикалям като малоумна летищата, за да те търся, защото Реди не може...

— Защо не може?

— Защото има мач! — процеди през зъби Керол, при това доста високо. За такова постижение се иска особен талант. — Идвай, защото имам работа! До гуша ми дойде от разни пеперудки!

— Пеперудки ли? Какви пеперудки?

— Които по цял ден свирят и нищо не работят! — изсумтя Керол.

— Това са щурци...

— Ако обичаш, не се заяждай по телефона, а идвай тук! Трябва да позвъня на Тим да спре да те издирва с полиция по летищата!

— Милостиви боже! Ти си откачила!
— Не аз, а Реди!
— Той... Той се е тревожил? За мен?!
— Идиотка!
— По доста странен начин изразяваш приятелството си! Ще те помоля да си подбиращ думите, поне докато човек свикне...
— Меган! Ела веднага!
— Добре де!
— Незабавно!
— Чух вече! Казах ти — добре...
— Защо тогава се мотаеш?! — изрева Керол и тресна слушалката.

Веднага след това набра номера на Тим.

— Намерих Меган вкъщи. Кажете на приятелите си да не я търсят.
— Че никой не я търси — отвърна Тим спокойно.
— О, така ли?
— Не беше нужно. Когато някой предупреждава, че заминава, за да бъде спрян, обикновено изчаква, докато го спрат.
— Мисля, че ще кандидатствам за следващия полет до луната и ще остана там! — заяви Керол след кратка пауза.
— Където и да отидеш, ще си бомба!
— Не разбрах какво означава това... — изрече озадачено тя.
— Меган ще дойде ли у вас? — Той дори не благоволи да отговори на въпроса ѝ.
— Да. Та какво искаше да кажеш?
— Слизам при теб, за да обясня на Меган някои неща за Реди. Жените не са толкова чувствителни.

— Тим!

— На теб също бих могъл да обясня някои неща.

Керол затвори телефона възмутена.

След малко пристигна Меган. Керол я посрещна навъсена.

— Реди иска да стоиш тук и да му се възхищаваш! — подхвана я тя от вратата.

Тим също се появи и влезе, но Керол дори не го удостои с поглед, а продължи да кастри Меган:

— Сядай! Виждаш ли тези рисунки? — Тя показа скиците с Феликс.

— Както винаги са великолепни! Керол, каза ми...

— Реди е същински селски котарак! — Без да обръща внимание на комплимента, Керол продължи да ѝ чете конско: — Сравни портретите на двамата! — нареди тя.

Меган хвана внимателно един от портретите на Реди и го загледа замечтано.

— Ушите на Реди са позаострени... — каза колебливо тя.

Керол се въоръжи с търпение, взе акварела на Феликс и го тикна под носа ѝ.

— Погледни Феликс! Виждаш ли? — продължи да настоява тя.

— Косата на Реди е червеникава като... козината на Феликс...

— Я ги виж добре! — Керол не възнамеряваше да се предава. — Два селски котарака. Стопроцентови мъжкари!

Меган има нахалството да сподели доверително:

— Мисля, че навреме го пипнах! Няма къде да мърда!

Развеселен от диалога, Тим се изкиска. Меган го изгледа с такава симпатия и благодарност, че той се разсмя още по-силно. Навъсена като буреносен облак, Керол беше готова да го убие с поглед. Смехът му премина в неистово кикотене.

„Защо изобщо жените имат нужда от мъже?“, съвсем логично се запита Керол.

Като подбираше внимателно всяка дума, Меган каза:

— Не е нужно да споменавате за срещата ни. Още по-малко, че дойдох сама. Разбрахме се, нали? Ако искам връзката ми с Реди да просъществува, трябва да е толкова сигурен в чувствата си, че да успее да убеди и мен...

Телефонът иззвъня, прекъсвайки дълбокомислените ѝ разсъждения. Керол се обади. Беше касиерът на стадиона. Реди бил оставил три билета за мача. Керол благодари и затвори телефона.

— Има три билета, оставени на касата от Реди. Единият е за теб — съобщи тя на Тим. Тонът ѝ обаче не оставяше съмнение, че компанията му е нежелана.

— Влюбените стават ужасно заядливи... — подхвърли Меган.

— Глупости! — срязва я Керол и се отправи към кухнята да приготви нещо за хапване.

Както можеше да се очаква, Тим не даваше никакви признаци, че се готви да си тръгва и Керол бе принудена да се примири с

положението. Добави допълнително продукти в салата, с която поднесе горещ бульон. Изглежда Тим намери храната недостатъчна, защото си приготви сандвич с фъстъчено масло, бекон и кашкавал, между които нареди резени домати и маруля.

Керол се държеше подчертано търпеливо към свободата, с която Тим се разпореждаше в дома ѝ. Беше мълчалива, с което, според нея, изразяваше неодобрението си.

Макар че вече не валеше, навън бе доста влажно и студено. Тим напомни на момичетата да вземат топли дрехи и се качи за якето си.

— Понякога си много лоша! — отбеляза Меган, когато Тим излезе.

— Глупости!

— Цял следобед те наблюдавам и стигнах до заключението, че си хлътнала здравата по Тимоти Болт.

— Не ставай смешна!

— Като остареем и се отдадем на спомени, пак ще си поприказваме!

— Ако тогава сме в състояние да говорим... — Шегата ѝ разсмя Меган, което принуди и нея да се усмихне. — Не знам какво ми става тези дни! — кисело добави тя.

— Много просто! Харесваш Тим, а не искаш той да го узнае.

— Това би означавало да се призная за победена — измърмори Керол.

— Ти си тежък случай. Правиш се на по-недостъпна дори от мен!

— Я кажи, кой си придаваше важност преди малко? Аз или ти?

— Мислех, че харесваш Реди... Все пак ти първа се запозна с него.

— Добре. А кой хукна да се запознава със семейството му?

— Мъчех се да убедя себе си, че няма смисъл. Божичко, това момче е страхотно! Харесах го в мига, когато го съзрях за първи път. Тайно се надявах, че няма да го забележиш, а ти седна да го рисуваш! После пък те удари проклетото парче от счупената бухалка. По дяволите, защо не бях на твое място?

Керол се хвана за главата.

— Ако не го бях чула с ушите си, никога нямаше да повярвам, че някой би могъл да съжалява, защото не е бил ударен!

— Слушай, Керол! Щом не можеш да си мила, поне се опитай да се държиш нормално тази вечер!

— Ще се постарая.

— Какво великодушие!

Въпреки обещанията, когато трябваше да се настанят в колата, Керол побърза да се шмугне на задната седалка. Меган седна отпред до Тим, като хвърли към приятелката си смразяващ поглед. Керол направи физиономия на светица. Съобрази обаче, че Тим я наблюдава в огледалцето за обратно виждане, и се изчерви.

Той се държеше изключително внимателно и с двете. На стадиона Керол направи опит да не седне до Тим, ала Меган вежливо му отстъпи мястото между двете. След малко Тим донесе бира и хотдог за тримата и Керол се видя принудена да ги приеме. Изгълта на един дъх ледената бира и зъбите ѝ затракаха от студ. Стискаше ги здраво, за да не я усети Тим, но той се изправи, свали якето си и каза:

— Вземи го. Много бързо изпи бирата и затова ти е студено!

Керол не видя нищо обидно в предложението му. Взе якето и се сгуши в него. Усещаше топлината от тялото на Тим. Беше невероятно хубаво! Едва забележима усмивка заигра върху устните ѝ. Тъкмо тогава Тим имаше глупостта да подхвърли:

— Би следвало да знаеш, че студена бира не се пие толкова бързо! — И развали всичко.

Керол седеше, изумена от нахалството му, и се чудеше как да се измъкне от стадиона, без той да я попита накъде е тръгнала. Огледа се, ала разбра, че е невъзможно да се оттегли незабелязано.

— Стой мирна и се дръж прилично! — прошепна с твърд глас Тим в ухото ѝ. — Ако не искаш да те заведе в колата и да те накарам да мислиш за други неща...

Керол не реагира, сякаш изобщо не го чу, при все че от ума ѝ не излизаше въпросът какво искаше да каже Тим с това.

Мачът беше от добрите. Двата часа минаха неусетно, макар че мислите на Керол изобщо не бяха насочени към ставащото на терена. „Вълчетата“ водеха с три на два преди решаващия удар на Реди, с който победиха.

Настъпи пълен хаос. Привържениците на победителите ликуваха, а Керол крещеше възторжено и подскачаше от радост заедно

с останалите. Обърна се към Тим и засмяна до уши го прегърна, за да се поздравят с победата.

Той я задържа в прегръдката си и чак тогава Керол осъзна, че все още е с неговото яке.

— Извинявай! — смотолеви тя. — Забравих да ти го върна...

— Не ми трябва. Нали виждаш колко съм загрял!

— Извинявай! — повтори тихо с надеждата, че той няма да я чуе при тази глъчка на стадиона.

— За какво се извиняваш? — Все пак я беше чул.

— Че опитвах да се правя на много... на труднодостъпна... — още по-тихо прошепна Керол.

— Заслужаваш го!

Керол не попита защо. И Тим не ѝ обясни.

Тримата си проправиха път през тълпата към съблекалните, където трябваше да се срещнат с Реди. Родителите му и други близки също го очакваха. Той се появи, сияещ от щастие. Хвана Меган за ръката и отново я представи поред на близките си. Очевидно държеше да няма недоразумения кой с кого е.

Керол, естествено, беше с Тимоти Болт. Тя погледна крадешком решителното му лице. Какъв невероятен шанс, че срещна този мъж в онази стара къща, в която реши да се премести преди няколко месеца.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин, почти по тъмно, телефонът на Керол извъня. Беше Тим.

— Ще тичаме ли?

— А, само това не! — измърмори Керол със сънен глас и хлопна слушалката.

Отговорът ѝ го обърка. Щом това е „не“, тогава какво е „да“? Въображението му отново се развихри в позната посока...

Тим тичаше по улиците на квартала като насън. Денят не бе от най-приятните, но капризите на времето изобщо не го занимаваха. Плувал в пот, той се върна пред къщата с олющената мазилка, в която Солти му бе наел квартира, за да държи Керол под око. Макар и доста стара, постройката изглеждаше внушителна с великолепната си архитектура. Тим огледа съседните сгради. Бяха строени разточително. След няколко години щяха да разрушат къщите в целия квартал и на тяхно място да построят отвратителни блокове — тесни и високи като кибритени кутийки, в които стотици обитатели щяха да се сбутат като в мравуняк.

Влезе във входа. Вратата на Керол бе открехната. Той приближи на пръсти и надникна вътре. Тя седеше до масата за рисуване, ала погледна към вратата, макар че Тим се бе придвижил съвсем безшумно. Керол не каза нищо — просто го гледаше.

Дрехите му бяха влажни от потта. Знаеше, че не бива да проиграва отново своя шанс, но като че ли се колебаеше.

Без да помръдва от място, Керол овлажни с език долната си устна. Гледаше го съсредоточено, с ужасно сериозен вид.

Тим пристъпи бавно към нея. Протегна ръце, изправи я, притисна я до изпотеното си тяло и я целуна. Така както се целува една жена!

Керол ахна изумена и чак тогава леко се размърда. Той бе готов да я пусне, ала тя постави ръце на влажните му рамене и поднесе устните си за нова целувка.

Вселената се залюля и завъртя. Във вихрушка от ослепителна светлина небесните тела си разменяха местата. Слава богу, че на планетата Земя имаше едно кътче, което от Космоса приличаше на палмово дърво и което все още си бе на мястото. Двете човешки същества, станали причина за космическия хаос, продължаваха да се целуват...

Най-сетне, с огромно нежелание, Тим се откъсна от устните ѝ и я погледна с трепетно вълнение.

— Беше много приятно — измънка тя.

Приятно ли? *Приятно?! Само това?!* Тим я целуна с удвоена страст. Трескавите му ръце се плъзнаха по стройното ѝ тяло, но тя стоеше безчувствена. Втрещен, той се отдръпна и се взря в очите ѝ. Тя се бе отпуснала в обятията му, сякаш наблюдаваше ставащото отстрани. Изведнъж му хрумна налудничавата мисъл, че може би е припаднала...

— Керол? — рече предпазливо Тим.

— Ммм...

— Добре ли си?

— Ти си... много... добър...

Добър ли?! Тим беше възмутен.

— Страхотен съм!

— Да... — съгласи се тя като насън. — Личи си, че имаш опит...

Стига една жена да издържи достатъчно дълго неподвижна.

— Как можеш! Ти си първата...

Керол се изкиска. Стори ѝ се, че гърленият ѝ смях прозвуча като подканващото мяукане на Фоби. Глупости! Абсурд! Невъзможно... С усилие на волята го отблъсна леко. Това беше равносилно на истински подвиг. Той изстена и неохотно я пусна.

Керол отстъпи едва-едва, като не откъсваше очи от неговите. След малко отмести поглед към прозореца и промълви:

— Какъв прекрасен ден!

Тим премигна шашардисан. Навън ръмеше дъжд.

— Знаеш ли, че имам много работа? — добави тя.

Керол се опитваше да го отпрати деликатно. Това му беше пределно ясно. Само че тя не се разсърди, нито му зашлеви плесница, когато я целуна. Притисната до изпотеното тяло, тя отвърщаше на целувките му. Не каза: „Не бива“, нито пък: „Не може“...

Тим си каза, че трябва да вземе душ и тогава може да се надява на още една целувка. Не на една — на две... На пет... На много! Самата мисъл, че би могъл да я целуне отново, го влудяваше.

— Ей сега се връщам! — измънка Тим с треперещ глас. Керол го наблюдаваше с унесен поглед. Едва забележима загадъчна усмивка заигра на устните й...

Той не разбра как стигна до горе и как се озова под душа. Хладните струи му подействаха като балсам. Огледа критично голото си тяло и остана доволен от стегнатата спортна фигура с красиво очертани мускули. Слава богу, че суровият живот на полицай му налагаше да поддържа физическата си форма!

Леко треперещ от вълнение, като петнадесетгодишен юноша преди първата си среща, той се спусна на долния етаж. Вратата все още бе отворена. Влезе, без да почука, и зяпна от изненада. Десетки рисунки и акварели бяха разпръснати върху рисувателната маса. С нервни движения Керол ги прехвърляше като обезумяла, охкаше и ахкаше, възбудена до крайност, но... не заради него.

— Какво има? — попита разтревожен Тим. Мускулестото му тяло се стегна. Беше готов да се нахвърли върху всеки, дръзнал да обезпокои любимата.

— О, Тим! Да знаеш какво се случи! Поканиха ме да участвам в изложбата на местните художници, организирано от Художествения институт. За мен това е невероятен успех!

— Наистина е страхотно... — без особено въодушевление изрече Тим. Веднага обаче се сети да попита: — С какво да ти помогна?

— Искат да представя три картини за изложбата. Още не съм решила кои да бъдат. Трябва да прегледам всичко, което съм рисувала напоследък. О, тази е чудесна! Какво ще кажеш?

Той кимна мълчаливо, обаче Керол дори не го погледна.

— Мисля, че ще дам един от портретите на Реди. Имат невероятен успех! Как ти се струва този акварел на Феликс? Поставени един до друг ще предизвикат, според мен, фурор. В изражението има много общо!

Той я наблюдаваше мълчаливо. Та тя бе забравила за него! Вадеше картини, нареждаше ги по шкафовете и възбудено обикаляше край тях. Тим забеляза няколко дебели кадастрона, оставени върху

един от шкафовете и се качи на столчето да ги свали. Хвърли едно око на горните два и отбеляза изненадан:

— Мислех, че не си падаш по сцени на ужаса. Ей, знаеш ли, че са страхотни! Ще ти поръчам да илюстрираш първата ми... Тъъ... — внезапно замънка той.

Керол го наблюдаваше, вцепенена от ужас. Това бяха акварелите, на които Тим бе изобразен като чудовище!

— Малко прилича... на мен... — каза той тихо.

— Не е вярно! Върни ги на мястото им!

Той изобщо не я чу. Свали останалите акварели, като ги разглеждаше внимателно, свъсил вежди.

— Тим, виж какво... Бях ги забравила... — смотолеве пребледняла Керол.

— Кога съм те вбесил чак толкова, че да ме нарисуваш като чудовище?

— Не си ти! Опитвах нещо по-различно... Като онази морска буря, когато Реди ми насини крака. Вдъхнових се от цветовете на удареното място...

— Така де! Значи си била ядосана и си решила, че мога да те вдъхновя за сцени на ужас! Направо си блестяща!

— Не ставай гаден! — наежи се тя, но смехът му я накара да омекне — Тим... — Гласът ѝ бе сериозен, изпълнен с много топлина и нежност.

— Ти си невероятно талантлива! Понякога талантът ти дори ме плаши! — Пристъпи крачка към нея. — Искам да ти помагам да рисуваш, но как да стане, след като те желая така силно?

Керол мълчеше, приковала в него големите си зелените очи. В тях се четеше копнеж, желание и страст, а също предпазливост и някаква тревога.

— Ще се грижа за теб... — поде Тим и направи още една крачка към нея.

— Не искам само да получавам! Нека и аз да давам...

— Така ще бъде! — Той се усмихна, опитвайки се да прогони страховете ѝ. После отиде до вратата, заключи я и рече простичко: — Искам да се любим.

— Можеше да бъдеш и по-деликатен... — изчерви се тя. Дръзкото признание я смути. Отбягваше да срещне погледа му, защото

трудно можеше да скрие лумналата в очите ѝ страст.

— Сигурно си права... Но аз съм обикновен човек и не съм свикнал с изтънчено ухажване. Не зная как да ти кажа какво изпитвам към теб. Имах чувството, че съм последна отрепка, а ми се искаше да съм герой в очите на моята принцеса!

— Ти си герой!

— Реди е героят. Справи се с мишките... — Приближи се към нея.

— А ти се справи с онези двамата, при това съвсем сам!

— Направих го, за да се изфукам!

— Страхотен беше! Не съм сигурна дали, ако се любим, няма да загубиш силата си...

— Не се притеснявай за това! Ти ме зареждаш с енергия. Не зная какво ми става, но снощи, когато се хвърли на врата ми заради победата на „Вълчетата“, имах чувството, че мога да полетя!

— Това е сластолюбие...

— Не, това е желание! Аз те желая, Керол! От мига, в който те видях... Струва ми се, че си извънземна!

— Господи, какво говориш! От няколко поколения семейството ни живее в Средния Запад. Защо изведнъж реши, че съм дошла от космоса? Може би защото съм особнячка?

— Защото си изключителна! — Прегърна я нежно, сякаш се боеше, че може да я нарани. — Целуни ме! Кажи, че ме обичаш! — прошепна той задъхан, ала не я остави да изпълни молбата му, а потърси устните ѝ. В целувката бе въплътен страстният копнеж, изпепеляващ сърцето и плътта му.

Тим я вдигна внимателно и я занесе в спалнята. Феликс и Фоби лежаха на кревата и ги наблюдаваха с интерес.

— Изчезвайте! — заповяда Тим и за по-голяма убедителност люшна краката на Керол към двете котки, които неохотно се отместиха. Положи обожаваното създание върху леглото, с един замах прогони нахалните домашни любимци и побърза да затвори вратата на спалнята след тях.

— Мечтая за този миг, откакто те видях за първи път! — Тим се усмихваше щастливо. — Имам чувството, че оттогава са минали години. Вече почти не вярвах, че някога ще мога да ти докажа колко те обичам!

— Ти не ми обръщаше внимание! — запротестира Керол. — На събиранията обикновено седеше встрани и си записваше нещо.

— Пазех те от нахалните свалячи. Помниш ли Франк?

Озадачена, Керол сбърчи чело. Явно името не ѝ говореше нищо.

— Виждаш ли, забравила си го! — Той започна да разкопчава ризата си с треперещи пръсти. — Разгоних всички, които се опитваха да те прелъстят. И ужасно се уплаших, че всичко е загубено, когато се появи Реди!

— Реди ли? Хм... Харесваше ми да го рисувам, нищо повече... — Наблюдаваше смутено как Тим съблече ризата си и бавно разхлаби колана на панталона. — И твоите черти са интересни за един художник. Имаш красиви очи. И този белег над дясната ти вежда... Придава ти страховито изражение — продължи да бърчи тя, като се мъчеше да прикрие смущението си.

— Очите ми са зелени като твоите. — Събу панталона и пъкна палци под ластична лента на слипа.

Керол се изчерви силно, но все пак успя да изрече:

— Твоите са тъмнозелени. Приличат на два изумруда. Кажи, виждаш ли в тъмното?

— Само теб. — Тим легна и опрян на лакът, се надвеси над нея, вперил искрящи от страст очи в пламналото ѝ лице. Тя изглеждаше много напрегната. — Знаеш ли колко си красива? Ако не те целуна веднага, ще умра!

Той се наведе и бавно я целуна, като я побутваше лекичко, докато тя се отпусна съвсем на леглото. Едва тогава с неохота се откъсна от устните ѝ.

— Още! — задъхано прошепна Керол.

Тим откликна незабавно. Ръката му се плъзна под блузата и погали нежно голата ѝ гръд. Възбудата му бе неудържима, ала той не позволи да замъгли разсъдък му. С бавни възбуждащи движения той изследваше стройното ѝ тяло и постепенно я освобождаваше от дрехите.

— Боже мой! Дори не си представях, че си толкова красива! — възкликна Тим опиянен, когато свали и последната ѝ дреха — дантелените бикини — и Керол остана да лежи гола.

— Какво толкова? Жена като жена... — възрази тя. Явно дори в такъв момент, не можеше да изневери на себе си.

— Нямам особено богат опит с жените... Освен списанията... — изхитрува Тим.

— Кой? Ти ли? И смяташ, че ще ти повярвам?

Той пропусна въпроса край ушите си и попита:

— А твоят опит богат ли е?

— Може и да не ми повярваш, но нямам никакъв опит... — измънка Керол и се изчерви.

— Господи, затова ли ти беше толкова неудобно? Скъпа моя, не се тревожи за нищо!

— Исках да кажа, че тялото ми изглежда доста ръбесто, когато съм така...

— Керол, ти си самото съвършенство! Богиня! — С неподправен възторг Тим се вглеждаше в голото ѝ тяло.

Почувства, че повече не би могъл да овладее напирещата страст и взе предпазни мерки.

Керол лежеше някак вдървена. В искрящите ѝ зелени очи се четеше любопитство и малко страх пред непознато, което очевидно трябваше да се случи. С опитни движения Тим се стараяше да възбуди желанието ѝ и успя. Керол не оказа съпротива, когато той проникна в нея, даже неумело се опитваше да му помогне.

Макар че той призова на помощ цялата си воля и способност да се контролира, всичко свърши доста бързо. Задъхан, Тим остана да лежи върху Керол, задъхан и разтърсван от замиращите конвулсии на върховното удоволствие.

— В крайна сметка не беше толкова шокиращо! — неочаквано изтърси тя, сякаш поставяше безпристрастна медицинска диагноза.

Тим онемя за миг, после избухна в неудържим смях.

— Не виждам нищо смешно! — констатира тя по-скоро с любопитство, отколкото сърдито.

— Чудя се какво би следвало да стори един мъж, когато чуе подобно нещо, след като е вложил цялата си страст и толкова старание, за да дари с наслада жената на своите мечти?

— Е, добре де! Как ли щеше да реагираш ти, ако беше на мое място? Все пак за първи път с мен лежи гол мъж, пъшкащ и стенещ, задъхан като... бик... Гледала съм такива сцени по филмите и очевидно двойките изпитваха наслада. Човек обаче не може да е

абсолютно сигурен, че ще му хареса, докато не опита сам... Това е толкова интимно, съкровено...

— Защото правиш любов! — В гласа на Тим трептеше безмерна нежност.

— Невинаги. Понякога е само секс.

— Не познавам такова нещо!

— Така ли? Винаги ли си правил любов?

— Само с теб!

— Хайде де! Не ме вземай за канарче! Веднага пролича, че не си „начинаещ“, щом успя да ме прелъстиш минути, след като получих съобщението, че съм поканена да участвам в изложбата! Такова забележително събитие не се забравя толкова лесно, освен ако си нямаш работа с печен любовчия.

— Няма никаква уловка. Всичко идваше отвътре. Да опитам ли пак да те накарам да забравиш изложбата? — попита Тим усмихнат и леко се размърда. — Харесва ли ти това?

— Изглежда интересно!

Той се отдели от нея внимателно и като търпелив учител започна да показва как тялото ѝ може да достави наслада и на двамата. Макар и неопитна, Керол се оказа старателна и любопитна ученичка. Тим стенеше от удоволствие, докато ръцете ѝ без всякакви задръжки се стараеха да опознаят тялото му. Стонове му пък я караха да се смее с прелъстителен глас.

— Господи, кой те научи да се кискаш толкова коварно?! Още малко и...

— Ти?!

— Дори като дете едва ли съм бил в състояние да издавам подобни звуци! Бас държа, че си била едва на осем, а вече си флиртувала с момченцата, които са те дърпали за плитките.

— Аз ли? Никога! Четях книги.

— Какви?

— За рисуване, естествено!

— Е, щом като е естествено... А намираш ли това за естествено? — Без да промълви и дума повече, Тим я облада.

Този път Керол прие нещата по-спокойно. Усещаше нарастващата мощ на желанието, което заливаше тялото ѝ с изгарящи вълни. Задъхана, потърси устните на Тим, а пръстите ѝ се впиха в

гърба му, сякаш искаше да го притисне по-плътно към себе си. Той опита да задържи още малко връхлитащия миг на екстаза, ала усети сладостните тръпки, които разтърсиха тялото на Керол, и побърза да полети с нея към рая върху крилете на удоволствието...

Останали без дъх, двамата лежаха неподвижни още дълго. Найсетне Керол намери сили да попита:

— Хей, защо още си върху мен?

— Изчаквам да поохладиш страстта си, защото се боя да не се включи противопожарната аларма — пошегува се Тим.

— Безсрамник! Изчезвай моментално! — нареди тя, като се преструваше на сърдита, ала не издържа и се разсмя.

Тим се претърколи до нея с нежелание.

— Знаеш ли какво измислих току-що? — рече той и хвана ръката ѝ. — Само слушай, без да ме прекъсваш. Смятам да пробия дупка на пода в моята квартира и да монтирам от онези пръти, които се използват от пожарникарите, когато ги вдигат по тревога. Така, щом свирнеш, ще мога незабавно да се спускам долу!

— И дума да не става!

— Значи така? Използва тялото ми, а после ме изхвърляш като ненужна вещ! — Тим се правеше на възмутен.

— Защо реши, че те изхвърлям като ненужна вещ? Просто не мога да си позволя родителите ми да дойдат тук, да видят дупката и да си мислят бог знае какво!

— Ще им обясним, че тази къща е много стара и би могла изведнъж да пламне като факла, затова се е наложило да се отвори аварийен изход.

— Искам да те осведомя, че баща ми е бил боксьор във флота. Освен това е доста зъл...

— Зная!

— И откъде знаеш?

— Ъъъ... Ъъъ... — замънка Тим, но все пак скалъпи някакво обяснение за неволно изпуснатата дума: — Така де... Всички бащи се държат ужасно със симпатичните младежи, които са влюбени в хубавите им дъщери.

— Ти... Влюбен ли си в мен? — заекна Керол.

— Все още ли не съм успял да го докажа?

— Мислех, че го правиш по-скоро от... любопитство...

— Не отричам, че може и да има малко любопитство... — съгласи се той и добави шеговито: — По едно време ми се стори, че всичко наоколо рухва.

— Дори да е станало така, това си е на мястото! — подхвърли Керол и най-безцеремонно сложи ръка върху слабините му, за да не остане и капчица съмнение какво имаше предвид.

Тим изстена и я предупреди:

— Хей, внимавай! Не си играй с огъня!

— Защо? — измърка Керол с невинно изражение.

Има неща, които истинският мъж е длъжен да докаже с дела, а не на думи, когато бива предизвикан. След около час двамата отново лежаха омаломощени и усмихнати щастливо.

— Ама ти наистина си в състояние да изцедиш като лимон един мъж! — Забележката на Тим не блестеше с особена оригиналност, но в тона му прозираше самодоволство.

— Какво искаш да кажеш?

— После ще ти обясня.

— Ти пък ми изгуби целия ден! Днес имах толкова работа!

— А, моля! Това беше само обедната почивка.

Малко по-късно двамата решиха да хапнат, преди да тръгнат за стадиона. Керол отиде в кухнята, за да приготви сандвичи, а Тим подпря до стената рисунките, на които образът му беше въплътен в блатното чудовище.

— Схванала си много точно моята природа! — отбеляза той, докато се хранеха.

— Не е вярно! Ти не си чудовище! — възрази Керол.

— Когато си с друг, в мене се събужда звярът!

— Знаеш идеално, че не съм била с друг!

— Нямах предвид това... Достатъчно е да те видя, че разговаряш или се смееш с друг мъж, и побеснявам.

— Глупчо, не бъди ревнив! Нямах причина да ревнуваш.

— Наистина ли? — Бе впил поглед в нея, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Да. Знаеш ли, не мога да ти се разсърдя истински. Ще го разбереш, когато ме опознаеш по-добре.

— Ако се съди по рисунките, не съм чак толкова сигурен! Вярно, досаждах ти, като се влачех след теб като опашка, но какво да правя?

Харесах те още щом се запознахме, а ти изобщо не ми обръщаше внимание! Накрая помолих Телма да те убеди, че кварталът е опасен и се налага някой да се грижи за сигурността ти. Така накрая ти потърси помощта ми...

— Когато Реди се появи за първи път...

— Като те чух да викаш, щях да получа инфаркт! Реших, че някой те напада. Май остарях с няколко години, докато разбере причината! — заключи Тим и неочаквано добави: — Мисля, че Реди и Меган ужасно си подхождат.

— Ще въздъхнат облекчено, като го чуят от твоята уста.

— Не ставай нахална!

— Знаеш ли, на събирането у Тони Меган ти беше хвърлила око...

— Не съм го забелязал.

— Ха, ти ли? Всичко забелязваш. Нищо чудно, че си ченге. В отпуска ли си?

— Да, и правя опити да пиша — отвърна неопределено той. — Освен това не съм ченге, а детектив. Така да се каже, свързан съм с полицията повече мисловно, отколкото физически.

— Не зная... Ако се съди по физическата сила, която изразходва... Имам предвид младежите, които се нахвърлиха върху нас онази вечер.

— Не се нахвърлиха, а ни нападнаха — поправи я Тим. — Да бъдем точни в нюансите.

— Щом толкова държиш на нюансите, дай ми съвет какво да представя на изложбата в Художествения институт.

— Колкото и да ми е неприятно, една от картините трябва да е портрет на Реди. Длъжен съм да призная, че притежаваш удивителен талант да улавяш и пресъздаваш движението. Не е за вярване, че една жена може да внуши такава сила, рисувайки атлет. Втората рисунка, според мен, трябва да е на Феликс. Ще бъде интересно, както каза на Меган, да се съпоставят двата акварела. Приликата се набива в очи.

— А третата коя да бъде? Какво ще кажеш за морската буря?

— Страхотна е, но за контраст, бих ти предложил да включиш една от фантасмагориите в блатото.

— Значи, независимо от всичко, държиш да има и твой портрет, щом ще показвам Реди... — предположи тя, а Тим се разсмя от сърце.

— Ти си бижу! — Целуна го по бузата. — Горя от нетърпение да те запозная с родителите ми. Какво ще кажеш да ги поседим за Деня на труда? Ще прекараме чудесно!

— А къде ще спя?

— Ще измислим някое дискретно местенце...

— Как ще го приемат родителите ти? Нали каза, че били консервативни...

— Не се тревожи! Ще ги харесащ, убедена съм!

Тим замълча. Да ѝ каже изведнъж, че отдавна ги познава и че направо е влюбен в тях, както и в дъщеря им? Не беше сигурен как ще реагира Керол, когато узнае...

ОСМА ГЛАВА

Няколко дни по-късно Реди се появи неканен и подхвана от вратата:

— Керол, ти си изключителна жена!

— Е, чак пък изключителна... Все пак благодаря — отвърна тя, донякъде объркана от неочакваното излияние, причината, за което не ѝ беше ясна. — Да не си искаш Феликс? — попита предпазливо.

— Не, а и няма смисъл. Ако го заведе в чифлика, навярно ще тръгне сам да търси своята Фоби и някоя мразовита утрин ще го чуеш да мяука пред вратата ти.

— Сигурно си прав...

Тим нахълта като хала във всекидневната. Беше разпознал гласа на Реди и нямаше сила на този свят, която би го задържала на горния етаж.

— За какво е прав? — попита той задъхан и огледа недоверчиво двамата.

— Май ще се наложи да осиновявам Феликс — отвърна Керол с въздишка.

— Ха! Чак сега ли го разбра?

— Все още хранех някаква надежда, че ще се върне вкъщи.

Мъжете се спогледаха развеселени. След малко Реди пое дълбоко дъх. Ако се съдеше по изражението му, готвеше се да каже нещо много важно.

— Керол, аз съм влюбен в Меган! — изрече той с тържествен глас.

— Знаем — побърза да я изпревари Тим.

Спортистът го погледна бегло и отново насочи вниманието си към Керол.

— Ако знаеш колко съжалявам, че не мога да имам две съпруги! — съвсем искрено добави той.

— Не се притеснявай, всичко е наред! — Чувстваше се поласкана от признанието и не искаше да го засегне.

— Поне за едната, има кой да се погрижи! — увери го Тим, който държеше да изясни нещата докрай.

— Чудесно! — Реди разтърси въодушевено ръката на Тим. — Отивам при Меган да ѝ съобщя новината. Какво ще правите довечера? Хайде да излезем заедно!

— Решили сме да останем вкъщи — рече Тим, макар че изобщо не бяха говорили с Керол как ще прекарат вечерта. — Нали така, скъпа?

Тя се намръщи. Само преди няколко дни този мъж се вмъкна в живота ѝ и вече най-нахално се разпореждаше с него!

— Тогава ще наминем за малко и ще донесем нещичко за хапване — предложи Реди.

— Добре — съгласи се Керол.

Реди се сбогува и си тръгна. Все още нацупена, тя оглеждаше изпод вежди приятеля си. Не само Реди приличаше на Феликс... Уви, въздъхна тя, такава беше печалната действителност и ще не ще, трябваше да се примири с нея.

Тим обаче изтълкува въздишката ѝ съвсем погрешно.

— Още ли изпитваш някакви чувства към Реди? — Гласът му бе пропит с тревога и съчувствие.

Керол си даде сметка, че той не задава въпроса от ревност. Душата ѝ преливаше от блаженство.

— Наистина се радвам и за двамата им! — чистосърдечно заяви тя. — Меган е влюбена в Реди и буквално го боготвори. Аз го харесвах като модел от чисто професионална гледна точка. Истинско удоволствие е да рисуваш такъв съвършен атлет!

— Ще го накарам да се поклони пред теб! — пошегува се Тим.

— Това пък откъде го измисли? — разсмя се Керол. — Успокой се, няма нужда! Знаеш ли, и татко използваше този израз, когато някое от децата в нашето семейство биваше засегнато несправедливо — изведнъж се сети тя.

— Баща ми също го използваше. Баща ти случайно да не е служил във флота?

— Точно така. Ще бъде много интересно, ако се окаже, че двамата са се познавали. Светът е толкова малък! — заключи Керол.

Тим се направи на разсеян, но угризенията човъркаха съзнанието му. Неминуемо щеше да настъпи ден, когато повече не би могъл да

крие, че добре познава родителите на Керол — Солти и Фелисия. Тогава по принуда щеше да се наложи да признае и ролята на бодигард, която бе приел да изпълнява...

Очертаваше се луд скандал. Керол щеше да обвини баща си, че проявява недоверие към способността ѝ да се справи сама в големия град. А него щеше да навре в миша дупка, защото си е позволил да скрие истината!

Трябваше да измисли нещо! За известно време можеше да намери оправдания, за да отклони гостуването в Охайо. Но това едва ли би могло да продължава вечно. Все някой ден Керол щеше да поиска да заведе дечицата, техните хлапета, при баба и при дядо...

Тим въздъхна тежко и изостави решаването на въпроса за благоприятно време, когато останал насаме, щеше да търси изход от заплетената ситуация. Застана зад Керол и се загледа в платното върху триножника, която тя рисуваше в момента. Беше градски пейзаж с маслени бои. Картината бе красива и силно емоционална. Човек имаше усещането, че се потапя във великолепието на чикагското небе.

— Когато се преместим в Аризона, ще я закачим в хола — подхвърли той на шега.

— В Аризона ли? Какво ще правим там? — гледаше го недоумяващо.

— Може би тогава в Спокейн?

— Защо изобщо трябва да се местим някъде?

Току-що тя бе признала, че ще го последва, където и да тръгне той! Този факт го развълнува и изпълни с блаженство. Тим седна на дивана и рече:

— Керол, до изложбата остават цели два месеца. Съвсем не е нужно да рисуваш денонощно. Моля те, обърни ми мъничко внимание! — гласът му прозвуча настойчиво.

— Мисля, че за днес получи полагащото ти се внимание — отвърна тя сериозно.

— Не е достатъчно! Ела! Седни в скута ми и флиртувай с мен!

Керол се обърна и го измери предизвикателно с очи. Върху устните ѝ заигра дръзка усмивка.

— Готово! Пофлиртувах — каза и се обърна към платното.

— Да, но беше отдалеч! — запротестира Тим. — Седни на коленете ми!

Като държеше палитрата в едната си ръка и четката в другата, Керол отиде при него и се настани върху коленете му. Седя така цяла минута.

— Готово! — съобщи тя с тон на законна гордост от изпълненото задължение. Изправи се и се върна при триножника.

Тим беше възмутен. Приближи до нея, взе палитрата и четката, остави ги на масата и я целуна. После я грабна на ръце, занесе я в спалнята и я положи на леглото. Керол като че ли очакваше да я съблече, но той не го направи. Излегна се до нея и попита:

— Кой е най-ранният ти спомен?

— О... Чакай да помисля! Бях май на три години и...

— Питам те за мен. Какво си помисли, когато ме видя за първи път?

— Изведнъж изникна и ми се стори ужасно едър и висок. Надвесен заплашително като канара... Странно, защото не си чак толкова висок.

— Как да не съм висок? Че аз съм над метър и осемдесет! — изглеждаше ужасно обиден.

— Добре де, висок си, но не си исполин...

— А според теб колко висок трябва да е един мъж, за да решиш, че има приличен ръст? Може би два и десет? Така или иначе, ти си по-ниска от мен!

— Стигат ми и метър и осемдесет. Намирам, че си съвършен!

— Обаче ме изкара едва ли не джудже!

— Не съм казвала подобно нещо!

— Каза, че не съм достатъчно висок! — обвини я Тим.

— Хей, приятел, да нямаш комплекси заради ръста си?

— Глупости! Само исках да подчертая, че съм достатъчно висок за теб.

— Кога съм твърдяла противното?

— Добре де, излишно е да спориш!

— Изобщо не споря! Висок си метър и осемдесет. — Керол опита да скрие закачливата усмивка, която заигра на устните ѝ, но не успя.

— Да оставим това — прие временното примирие той. — Освен ръста, какво друго ти направи впечатление, когато ме видя за първи път?

— Чакай да помисля... Всъщност, както знаеш, не е редно една жена да разглежда непознат мъж като... експонат. Обикновено мъжете приемат това като предизвикателство. Все едно, че се заглеждаш в непознатото куче — започва да ръмжи и да се зъби!

— Така ли? — По тона му личеше, че думите ѝ не са били много убедителни. — Добре, когато все пак реши да ме погледнеш, как ме възприе?

— Като мъж, който би могъл да е опасен. Малко ме уплаши...

— А аз се грижех за сигурността ти! — неволно изрече Тим и веднага съжали.

Керол обаче не се замисли върху смисъла на думите му.

— Можеше да си Бостънският удушвач!

— Господи, как е възможно да дрънкаш такива глупости! — Надигна се с възмутено изражение.

— Нали сам попита!

— Човек очаква да му кажеш, че изведнъж си получила сърцебиене, че си почувствала как краката ти се подкосяват, че си усетила как кръвта пулсира във вените ти на огнени талази! А ти какво? Бостънски удушвач!

Керол мълчеше. Изпитваше угризения, че го е обидила.

— Тим, ти си много привлекателен! — опита да замаже положението тя.

— И затова ме нарисува като чудовище, нали?

— Тогава бях направо бясна!

— Не съм чудовище! Аз съм добър човек.

— Зная. Защо не зарежем този глупав разговор?

— За теб може да е глупав, но не и за мен!

— Извинявай, не исках да те обиждам! Просто държах да ти отговоря честно. Жените трябва да внимават. Не е редно да съдиш за мъжете само по външността им. Понякога самотните мъже са твърде опасни...

— Така е, права си!

— Не знаех за теб абсолютно нищо. Постепенно разбрах, че мога да ти се доверя. Беше толкова внимателен с мен! Тогава Телма ми каза, че при нужда мога да потърся помощта ти. Не се поколебах да го направя. Колко пъти си хвърчал по стълбите, веднага щом ти се обаждах? Ти си моят ангел хранител...

— Аз съм твоята любов. — Дрезгавият му глас преливаше от нежност.

— Да, ти си моята любов!

Тим овлажни изсъхналите си устни и попита тихо:

— Кога разбра, че ме обичаш?

— Когато Реди ме целуна — без колебание отвърна Керол.

— Всемогъщи боже! — хвана се за главата той.

— Ами... Нали искаше да знаеш?

— А преди това изобщо ли не ти минаваше през ум, че ме обичаш?

— Не! — В тона ѝ се прокрадна раздражение.

— Каза, че си очаквала небето да се сгромоляса, когато Реди те целунал, но не станало. Какво изпита, когато аз те целунах за първи път? Сгромоляса ли се небето?

Керол не отговори веднага. Около минута наблюдава Тим мълчаливо. Той лежеше, изтегнат на кревата, опрял глава на нейната възглавница.

— Не, небето не се сгромоляса... — каза нежно Керол. — Ти и Реди сте съвсем различни!

— Така е! — въздъхна Тим и я погледна тъжно. — Той е прочут играч, любимец на всички запалянковци в Чикаго...

— Когато ти ме целуна — прекъсна го тя, — усетих, че Вселената се завъртя около мен, планети и звезди сякаш промениха местата си и в този всемирнен хаос единствените живи същества бяхме ние двамата! — Керол говореше съвсем сериозно.

— Значи и ти си почувствала същото?! — възкликна изненадан Тим и се усмихна.

— Всички ли жени, които си целувал, са усещали, че дъхът им спира, че мозъкът им се взривява и изобщо, че не са в състояние да мислят?

— Нима усети всичко това?

— Да! — тросна се някак враждебно Керол.

— И аз се чувствах по същия начин!

— Вероятно... И двамата участвахме в преживяването — съвсем практично заяви Керол.

— Споделяхме го...

— Бяхме объркани, защото с нас се случи нещо необикновено — уточни тя. — Това не е любов, а зов на плътта.

Тим се надигна на лакът и се втренчи изумен в нея.

— Значи, според теб излиза, че не сме влюбени?

— Май се налага да си помисля пак за отношенията ни...

— Защо?

— Досега не знаех, че страдаш от комплекси заради ръста си!

— Не аз страдам от комплекси, а ти страдаш от параноя, че всеки мъж е готов до се нахвърли върху теб!

— Така ли?!

— За съжаление, май имаш право! — въздъхна Тим. — Няма мъж на този свят, който не би опитал да те прелъсти — кисело добави той.

— А ти, горкичкият, се оплакваш, че жените изобщо не те поглеждат. Така ли да те разбирам?

— Кълна се, така е!

— Защо тогава се обърнах към теб за помощ?

— Бях ти под ръка!

— Само че не се обърнах към другите съседни мъжки пол в тази къща!

— Права си, не можеше да им се довериш — съгласи се Тим и продължи: — Значи си решила, че съм безопасен?

— Господи! Ами че аз почти те поканих да ме целунеш!

— Не съм схванал поканата! Ще те затрудня ли, ако ми припомниш?

— Казах ти съвсем ясно, че когато Реди ме целуна, не изпитах нищо, дори ми бе неприятно. Дадох ти да разбереш, че ми се иска да опитам как ще бъде с теб...

— Не съм убеден, че това е комплимент!

— Това е твой проблем! Ти просто не прие поканата!

— Бях потен и мокър... — започна да се оправдава Тим. — Не исках да се отвориш от мен...

— Глупости! Нямах да се отвратя!

— Все пак можеше да ме целунеш и ти... Просто така, приятелски, за морална поддръжка и стимул на духа.

— Стимул на... духа ли? — Керол го гледаше озадачена.

— Нали съм писател? Старая се да обогатя речника си — обясни Тим. — Един художник може да рисува десетки пъти една съща картина, а писателят е длъжен да използва различни думи. Мисля, че се налага веднага да ме целунеш, преди духът ми да е съкрушен тотално!

— Толкова ли си закъсал? — попита тя с усмивка.

— Не се шегувай! Говоря съвсем сериозно!

Керол се наведе и го целуна, като едва докосна устните му.

— Имам чувството, че се боиш от мен — нацупи се той. Не бе помръднал и лежеше със затворени очи.

— Всеки път, когато съм с тебе в леглото, се чувствам изцедена като лимон...

— Мислех, че ти харесва да сме заедно — промърмори Тим.

— Невероятно вълнуващо е, но имам усещането, че всичко се повтаря и един хубав ден може да ми втръсне — призна Керол.

— Май искаш да ме предизвикаш, а?

Тим се надигна и я изгледа изпитателно.

— Ни най-малко!

Той се наклони над нея и я притисна с гърдите си.

— Аз пък го възприех като предизвикателство! — повтори Тим.

— И това ми било писател! Измисли нещо по-оригинално!

— Шшт! Тихо! Да не чувам глас!

— Какво? Да не се опитваш да ми заповядваш?

— Не. Само ти казах да мълчиш.

— Защо...

Тим запечата устата ѝ с целувка от онези умопомрачителните, от които вселената шеметно започваше да се върти... Най-сетне той се отдръпна леко от нея и я погледна.

— Съзнаваш ли моето превъзходство? — подхвърли високомерно.

— След тази целувка в главата ми няма и капчица разум!

— Добре, щом е така, поемам кормилото в свои ръце. Да ти помогна ли с копчетата?

— Ще се справя някак...

— Щом си в състояние да се справиш с копчетата сама, значи не си като поразена от мълния. Я да видим сега...

Тим отново я целуна. Ръцете му се плъзнаха жадно и възбуждащо по стройното ѝ тяло, изтръгвайки от гърлото ѝ сладострастни стонове. С огромно нежелание той се откъсна от устните ѝ и рече с дрезгав глас:

— Госпожице Браун, трябва да призная, че си възхитителна!

Контрастът между протоколните му думи и гласа, преливащ от първични чувства, я хвърли във възторг. Керол го преобърна по гръб, притисна го с тялото си и се надвеси над него.

— Госпожице, ставаш похотлива! — смъмри я Тим със закачлива усмивка. — Ох, не, не... Не там! Госпожице Браун, знае ли случайно майка ти, че вършиш такива неща? Ти си ужасна кокетка!

— Какво? На това ли казваш... кокетничене?

— Зная една по-подходяща дума, обаче не е за пред хора!

— Значи все пак съществува точна дума?

— Да. Ох, има! Направи го пак!

— Първо да я чуя!

— Не си я спомням точно... Дано се сетя...

— Я кажи, от колко жени си бил съблазняван? — попита Керол с назидателен тон.

— Доколкото си спомням, нито една не го е правила. — Гласът му прозвуча съвсем категорично.

— Я си припомни по-добре!

— Невъзможно е. Преди малко ме целуна и оттогава не мога да мисля. Не зная какво ми стана...

— След малко ще видиш какво още има да става. Контролирам се напълно! Сега ти си жертвата!

— Помощ! — изпищя с преправен тънък гласец той.

Керол се заля от смях и духна в лицето му.

— Надявам се, че осъзнаваш какво правиш, госпожице Браун! — престорено сърдито ѝ се закани Тим.

— Опитвам се да привлека вниманието ти!

Това абсурдно твърдение не можеше да предизвика нищо друго, освен смях. Тим притисна Керол към себе си.

— Госпожице, положението вече става неконтролируемо! — предупреди той.

Керол се изкикоти и продължи любовната игра. В един момент по невнимание едва не падна от леглото. Тим обаче успя да я прихване,

но нарочно я остави да виси изхлузена на една страна. Керол започна да пици с престорен ужас, сякаш висеше на ръба на пропаст.

— Обещавам да изпълня всички твои желания! — задъхано извика тя.

— Всички ли?

— Да, да, да! Само ме спаси!

— Омъжи се за мен!

— Господи помилуй! Ти си ненормален, Тимоти Болт! Кой мъж прави предложение в момент, когато жената, чиято ръка е дръзнал да поиска, рискува да се изтърколи на пода от собственото си легло?!

— Тогава ще те оставя да паднеш!

— Не бих го сторила, ако бях на твое място! — закани му се Керол.

Като се усмихваше дяволито, Тим я остави да се плъзне още сантиметър-два надолу. Керол изпищя.

— Керол! Защо пициш като заклана? — сгълча я той.

— Все едно, няма кой да ме чуе! — измърмори тя с нещастен тон.

— Вече си представям как Телма хуква към моята квартира да търси помощ и като не ме намери, веднага ще позвъни в полицията.

— Помощ! — отново извика Керол.

Като напрегна мускули до крайност, за да не я изтърве на пода, Тим успя да се премести към края на леглото и я целуна по капризно нацупените устнички.

— Искаш ли да те спася?

— Ако ме издърпаш на леглото, ще ме пуснеш ли да стана, без да се любим?

— Не!

— Тогава за какво спасение говориш?

— Имаш две възможности: да те издърпам на леглото и да не се противиш на това, което ще последва, или ако предпочиташ, ще те оставя да тупнеш долу и ще се наложи да изтърпиш последствията там.

— Май на това му викат „От трън, та на глог“...

— Не съм съвсем уверен, но със сигурност целият пламтя! Искаш ли да пипнеш, за да се увериш?

— О, да, сигурно съм извикала неволно заради мишката, но Феликс я хвана. — За по-голяма убедителност, Керол потръпна гнусливо. — Благодаря ви от сърце за проявената загриженост! Ужасно съжалявам, че ви разтревожих излишно! Но мишката ме изненада... Почти бях отвикнала да ги виждам — обясни тя на полицаите.

След малко поетът се върна при останалите.

— Всичко е наред! Наистина видях една миша опашка... Иначе други изненади нямаше — рече той и се усмихна мило на Керол.

— Ще ме извините, че не ви каня на кафе — каза тя, — но в момента страшно съм заета. — Поетът се усмихна лукаво, а Керол го потупа приятелски по рамото и добави: — Благодаря ти, че се съ согласи да огледаш квартирата. Нямах представа колко съм ти благодарна!

Сбогува се и като затвори внимателно вратата, се върна в спалнята. Тим лежеше неподвижно. Бе дръпнал чаршафа чак до брадичката си.

— Господи! Стана точно както ти предположи. Ако знаеш колко пъти съм крещяла досега, а никой не е идвал да проверява! — започна да се оправдава Керол.

— Не е вярно! Аз съм идвал — възрази Тим. — И съседите ни постъпиха много мило. Непременно ще им благодаря!

— И репутацията ми на „порядъчна“ жена отиде на кино!

— Че те знаят за нас!

— Ами! Откъде да знаят?

— Не смятай хората за толкова недосетливи. От километър личи, че се обичаме! — Тим бе категоричен. — Кажете, защо помоли да огледа квартирата поетът, а не някой от полицаите? — любопитства той.

— Не бях сигурна, че искаш колегите ти да те видят в леглото ми...

— Самият факт, че предпочете поета, е бил признание за тях. Недей да забравяш, че ченгета са твърде наблюдателни и добре познават човешката природа!

— Поетът си пада по мъжете... — вметна Керол.

— Той е предан на мъжа, с когото живее от доста време.

— А ти откъде знаеш? — закачи го Керол.

— Проучих всички, които живеят в тази къща — отвърна търпеливо Тим на дръзката закачка.

— Защо? Да не си решил, че тук те дебне неприятел, готов да разчиства стари сметки с теб?

— Исках да съм сигурен, че няма опасност за живота ти, когато се преместиш тук.

Това бе самата истина. Най-сетне Тим се осмели да спомене, точно — да загатне за първоначалната причина, която го доведе в тази къща. Ако един ден Керол го обвинеше в лъжа, щеше да ѝ припомни разговора.

Тя съблече кимоното, сгъна го и го преметна върху облегалката на стола. Тим бе вперил в нея пламнали от страст очи. Керол се приближи с бавни стъпки до леглото и попита със сериозно изражение:

— Докъде бяхме стигнали?

— Ти беше отдолу...

— Божичко, как помниш?

— Бях забил пръстите на краката си в матрака.

— И това ли помниш?

— И още как! Знаеш ли какви усилия ми костваше да се задържа върху теб, без да падна на земята?

— Ти си отвратителен развратник!

— Даа! Ела при мен!

— Само че доста се поохладих, докато заглаждах положението навън. Имам нужда от загорявка — засмя се Керол и се примъкна до него в леглото.

— Няма проблеми! Обещавам след минута да си във форма! Та... Докъде бяхме стигнали?

— Ами... Аз бях отдолу...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фоби се окоти посред нощ. Тихото скимтене на новороденото потомство събуди Керол. Майката ближеше мокрите си рожби и мъркаше щастлива. Наострил уши, Феликс лежеше малко встрани и наблюдаваше внимателно. Карузо направи опит да приближи, ала котаракът изсъска заплашително.

Керол позвъни на Тим.

— Тим, познай какво...

— Какво става? — прекъсна я разтревожен той. — Веднага слизам! — и затвори телефона.

Керол отвори входната врата, преди приятелят ѝ да събуди къщата с настойчивото си чукане.

— Шшт! — предупреди го тя. — Фоби има бебета!

Тим бе по халат. Керол приглади разрешените му коси и го целуна. Независимо от напредналия час решиха да съобщят новината на Меган и Реди. Меган не прояви особен ентусиазъм и предпочете да си остане в леглото. Реди обаче се чувстваше съпричастен към събитието и след малко се появи в дома на Керол. Феликс му позволи да го погали по главата, но когато стопанинът му се опита да надникне в ъгъла, където лежах новородените, котаракът изфуча сърдито.

— На село виждаме котенцата, едва когато майка им реши да ги изведе навън — обясни Реди. — Разбираме, че котката е родила, защото обикаля измършавяла из двора, ала крие рожбите си, докато поотраснат.

Рано на следващата сутрин новината вече бе обиколила къщата и не след дълго почти всички обитатели се събраха у Керол. Единодушно бе решено, че котенцата не бива да се дават на чужди хора. Преди да са прогледнали, получиха чудесни котешки имена и след кратък спор, бъдещите им стопани постигнаха съгласие кой кое ще вземе, когато поотраснат.

След седмица възбудата от събитието постепенно отшумя. Животът в Чикаго следваше нормалния си ход. „Вълчетата“ бяха на

път да спечелят Купата. Жителите на Чикаго бяха обърнали погледи към стадиона и със затаен дъх следяха развитието на бейзболните срещи. Привържениците на отбора твърдяха гръмогласно, че това е годината на „Вълчетата“. Изобщо не поставяха под съмнение успеха им! Както обикновено. И за кой ли път...

Меган придружаваше Реди на всички мачове извън града. Понякога и Керол пътуваше с нея. Веднъж Тим не издържа и направо попита:

— Заради Меган или заради Реди ходиш по мачове?

Керол го изглежда безкрайно търпеливо и отговори:

— Естествено, че заради... Реди!

— О, така ли?

— Ти си абсолютен идиот!

— Знаеш ли, ужасно съм ревнив. В това отношение съм безкрайно старомоден и закостенял!

— Следващия път ела с нас — предложи Керол.

— Не мога. Когато не се въртиш край мене да ме разсейваш, пиша като луд!

— Разсейвам те, а? — повтори замислено Керол и започна да разкопчава бавно работната си престилка.

— Недей да ме прелъстяваш!

— Аз ли? Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш защо? — попита тя с най-невинно изражение.

— Защото най-безсрамно си разкопчаваш ризата!

— Първо, това не е риза, а престилка. Второ, понеже работя с нея, е изцапана с бои и трябва да се преоблека. Не виждам как бих могла да го направя, без да я разкопчея. Това съвсем не значи, че те прелъстявам. Не знаех, че си толкова деликатен, чувствителен и податлив...

— Глупости, изобщо не става въпрос за това! След снощното ти изпълнение съм принуден да се погрижа за благоприличието! Изморен съм така, сякаш съм бягал на марафон! А и не съм сигурен след колко време ще успея да възстановя изчерпаните си до краен предел сили.

Неудържим кикот посрещна остроумната му реплика. Все пак Керол закопча престилката и извади скициник. Беше рисувала лица и фигури на запаянковците, които изпълваха трибуните на мачовете на „Вълчетата“. Мъже крещяха и подскачаха възторжено като деца, жени

се смееха и се прегръщаха щастливо... Други се боричкаха за топката, която беше излетяла към трибуните. Имаше и скици на играчи, между които и няколко на Реди.

Керол се зае да обяснява рисувателната техника: беше използвала графитни моливи с различна мекота, както и моливи в основните цветове жълто, синьо и червено, за да постигне всички цветове. Сивите акценти на далечните претъпкани трибуни правеха рисунките невероятно живи.

— Когато наблюдаваш тълпа, трябва да тренираш очите си така, че да реагират на един-единствен цвят — говореше тя. — Ако решиш, че това е червеното и погледнеш към тълпата, неочакваното ти се струва, че повечето хора са облечени в червено. После опитваш със синия, зеления или жълтия цвят... Много е забавно! Хората подхождат избирателно към всичко — продължи замислено. — Някои например, виждат в нещата само смешното, други пък — единствено лошото. Научих се да възприемам поотделно цветовете още в училище, когато ни водеха на стадиона, да поддържаме футболния ни отбор. Да ти призная, играта ми хареса, едва когато започнах да гледам преките предавания по телевизията. Повторенията и коментарите придават особен колорит на футбола...

— Май си запалена по спорта... — подхвърли Тим.

— Особено ми допада една от дисциплините!

— Коя по-точно?

— Божичко! Всички ли мъже загряват толкова бавно? — възкликна Керол възмутено и свали работната си престилка, под която беше гола.

— Откъде да знам, че имаш предвид това? Нали говорехме за спорт...

— Да ти кажа право, освен че си недосетлив, те намирам и за ужасно отегчителен! Все едно и също!

— Обещавам занапред предварително да чета подходяща литература и да се явявам подготвен на заниманията — измърмори Тим.

През следващите дни той ѝ показа как се прави любов на стол, на под и в банята. На стола беше интересно, обаче подът се оказа прекалено твърд, а плочките на банята — студени.

В събота отидоха на пикник и опитаха под открито небе. Керол остана във възторг и предложи да обиколят всички паркове в околностите на Чикаго.

— Много е удобно и на задната седалка на колата! — обясни Тим с тон на галантен кавалер.

— Не мога да повярвам! Как ще се съберем?

Тим веднага се зае да ѝ показва.

Беше незабравимо лято...

Няколко пъти Керол гостува в родния си край. Тим упорито отказваше да я придружи, като се оправдаваше с книгата.

Керол показа на родителите си рисунките и акварелите, които бе подбрала за изложбата. Фелисия шумно изрази възторга си и подчерта, че са безупречни.

— А това не е ли Реди Фартингтън? — посочи Солти портрета на играча. — Много ми прилича на него.

— Точно той е — потвърди Керол.

— Познаваш ли го?

— На един от мачовете през пролетта бухалката му се счупи и ме удари по крака. Така се запознахме.

— Не си споменавала за това.

— Забравих, защото удареното мина бързо. Но Реди започна да идва у дома и там се запознах с Меган. Помните ли я?

— Не беше ли твоя състудентка? — попита майка ѝ. — Доколкото си спомням, не бяхте първи приятелки в колежа...

— Меган се е променила много — обясни Керол. — Влюбена е до уши в Реди и двамата са неразделни, освен когато той е на терена.

Керол разказа най-подробно за Реди и за Меган, за Феликс, за потомството им с Фоби... Всички бяха във възторг, особено осиновените от родителите ѝ деца. Разглеждаха с интерес акварелите от стадиона, но преди всичко настояваха да им разкаже пак за онзи невероятен удар на Реди Фартингтън, при който бухалката се счупила, а срещата била спечелена от „Вълчетата“. Със снизходителна усмивка Керол уважи молбата им. Какво да прави, момчетата бяха твърде млади, за да знаят, че една жена превъзхожда и най-добрия играч по бейзбол на Щатите...

Солти започна да разпитва за останалите наематели на къщата. Керол се изчерви и смотолев:

— Всички са големи симпатяги. Често организираме събирания, ходим си на гости, изобщо живеем като стари приятели...

— Да не би някой да ти досажда? — продължи да настоява баща ѝ.

— Не... Не бих казала... — Пламна като божур и смутено заби поглед в пода.

След малко Солти вече бе на телефона и звънеше на Тим.

— Искам да знам някой досажда ли на Керол! — започна той направо.

— Да ѝ досажда ли? — повтори Тим, за да спечели време. Не знаеше доколко информиран е Солти за отношенията му с Керол и се чудеше какво да отговори. — Според мен няма такова нещо... Повечето време се навъртам около нея и щях да забележа...

Солти затвори телефона и се усмихна дяволито.

Керол се прибра в Чикаго и веднага се обади на Тим. След безкрайната раздяла — цели два дни, които беше прекарала в Темпъл — копнееха един за друг. Естествено, жадуваната среща бе отпразнувана в леглото. До вечерта не си показаха носа навън.

Междувременно Тим бе устроил жилище за Фоби и котенцата в един от шкафовете. Карузо спеше в съседство, а Феликс — като истински селски котарак, предпочиташе да сменя често „спалнята“ си. Любимото му място беше върху шкафа. Същото това място си бе харесала и Керол — оставяше отгоре акварелите, докато изсъхнат. Фъндъци козина и отпечатьци от лапи едва ли бяха най-доброто за снежнобелите картони и неизсъхналите бои. Конфликтът между художничката и котаракът бе решен, като отместиха встрани масата, от която Феликс скачаше върху шкафа. Котаракът обаче не се предаде и известно време опитваше да се добере до любимото си място по обиколни пътища, но — безуспешно.

— Прилича ми на цар на джунглата — сподели Тим. — Като всеки цар му се иска да наблюдава поданиците си отвисоко.

— Не му се урежда въпросът! — отсече категорично Керол.

— Да не се каниш да въведеш ограничения и за мен? — подхвърли той.

— Защо? Да не би да си решил да спиш върху шкафа? — пошегува се тя.

— Предпочитам твоето легло! — отвърна Тим.

— Тогава не виждам какъв е проблемът.
Проблем все пак имаше, ала Керол не знаеше за него.
— Привърших книгата — съобщи той, когато влязоха в спалнята,
а Керол се просна върху леглото.
— Кога ще мога да я прочета?
— Още сега, ако искаш.
— Много ли е страшна? Да не се разтреперя от ужас?
— Горещо се надявам да е така!
— Да ти кажа право, не си падам по истории на ужасите.
Наистина ме плашат!
— Спокойно, моето момиче! Обещавам, че тази вечер ще спя до
теб.
— Кое то означава, че изобщо няма да мигна! — измърмори
Керол с привидна досада.
— Защо, аз не хъркам... много.
— И откъде си толкова сигурен? С кого си спал напоследък, та
да ти докладва колко хъркаш?
Тим се нацупи. Кой знае защо, намекът ѝ го засегна.
— Баба ми, която ме отгледа, твърди, че похърквам тихичко като
баща си.
— Кой, морякът ли? Сигурно е била снизходителна към него,
защото рядко го е виждала вкъщи.
— Баба беше много взискателна жена! — възрази Тим.
— Беше?
— Тя почина преди десетина години, а татко — точно преди две.
— А майка ти?
— Бил съм почти бебе, когато е умряла.
— Съжалявам! — въздъхна Керол.
— Бях страшно привързан към баба и татко. — Тим зарея
замислен поглед някъде над главата ѝ. — Винаги ще ми липсват.
Жалко, че няма кой да сравнява децата ни с нас, техните родители...
Нашите недостатъци със сигурност няма да отминат и децата ни.
— Ще бъдат обаче компенсирани от високите морални качества,
които ще наследят от мен — заяви високомерно Керол.
— Хм, че имаш ли такива? — заяде се Тим.
— Животно!

— Знам, че съм животно! — Изглежда не се шегуваше, защото добави: — Какво ще сториш, ако откриеш, че съм те лъгал?

— Защо ти трябва да ме лъжеш? — попита Керол, като го наблюдаваше внимателно. — Ако си ме излъгал, предполагам, че си имал основателна причина за това. Лъгал ли си ме някога?

— Не... — Тим не посмя да ѝ признае истината.

— Може би започна този разговор, за да ме подготвиш психически за книгата, която ми предстои да прочета, а?

— Не! Как ти хрумна!

— Чудя се дали да я чета. Никак не обичам ужасии. Боя се да не те обезсърча, ако ти кажа, че не ми харесва.

— Не се страхувай за това. Поетът вече прочете ръкописа и мнението му е доста насърчително — спомена Тим.

— Така ли? Не знаех, че поетите харесват романи на ужасите — поклати глава тя.

— Душата на поета е чувствителна. Те обожават думите и силата на тяхното внушение. Нашият поет е голям особняк и е страшно запален по разни ужаси!

— Усещам, че ме побиват тръпки, а още не съм отворила книгата!

— Тогава не я чети!

— Не мога. Ако не разбере какво се е получило, ще умра от любопитство!

— Ами че прочети я де!

— Изобщо не ми помагаш! — нацупи се Керол. — Раздвоена съм и се чувствам отвратително!

— Това не е вярно! Опитвам се да ти помагам!

— О, нима? Кажи да чуем как ми помагаш!

— Грижа се за теб!

— И какво от това?

— Не е ли достатъчно?

— Разбира се, че не е! Щом ще давам мнение за книгата ти, редно е да знам малко повече за теб!

— Излиза, че не ме познаваш достатъчно, така ли? — В гласа му се долавяше разочарование. — Още колко време ти е нужно, за да ме опознаеш?

— Да ти призная, струва ми се, че докато съм жива, ще продължавам да те опознавам — отвърна тя.

Тим също се просна на леглото и се взря изпитателно в очите ѝ. Това, което прочете в тях, накара лицето му да грейне, озарено от щастлива усмивка.

— Ти ме обичаш — изрече нежно той.

— Може би...

— Не „може би“, а сигурно!

— Предполагам, че е така — потвърди с въздишка Керол. — Липсваше ми страшно, докато бях в Темпъл. През двата дни не ми излизаше от ума. Даже когато играех с осиновените от родителите ми деца, които толкова обичам, пак мислех за теб. Страшно ми се иска да се запознаеш с тях. Разкошни хлапета! Сигурна съм, че ще си влюбиш в тях. Кажу ми, липсвах ли ти поне мъничко?

— Да, предполагам...

— Предполагаш?! Ах, ти, лошо момче! — Разсърди се не на шега и понечи да стане от леглото.

Тим обаче ѝ попречи, като я дръпна обратно и я прегърна.

— Сексът е единственото ти доказателство! — процеди през зъби тя, когато най-сетне бе в състояние да говори.

— Доказателство за какво? — недоумяваше Тим.

— За това дали ме обичаш!

— Вече ти казах, че те обичам. Колко пъти искаш да го повтарям?

— Поне веднъж на ден!

— Добре, ще си го отбележа в тефтерчето — пошегува се той.

— Уф! Мъже!

Тим посрещна репликата със смях.

— Кажу ми, че ти липсвах, докато бях при родителите ми — продължи да настоява Керол.

— Докато беше при тях в Темпъл, ми липсваше ужасно!

— Не си искрен!

— Искрен съм и това, което казах, е самата истина. Обичам те! Намирам, че си съвършена! И направо изтръпвам от ужас при мисълта, че бих могъл да те загубя, ако някой надут „герой“ започне да се увърта около теб, когато не сме заедно. Сигурен съм, че ако ме зарежеш, ще умра!

— Така ли мислиш? — попита тихо Керол.

— Да! — отвърна Тим с рязък глас и се надигна от леглото. Керол обаче го прегърна и го притегли към себе си. — По дяволите! — изруга той. — Чувствам се здраво оплетен в паяжината ти и никога не бих могъл да се измъкна, дори да искам! Единствената ми надеждата е, че си достатъчно разсеяна, за да забележиш, че съм един обикновен мъж и нищо повече.

— Обикновен мъж ли? — Керол преглътна сълзите, премрежили погледа ѝ. — Тимоти, скъпи! Ти си *изключителен* мъж! Господи, не зная на кого да благодаря за чудото, което ме споходи, когато се преместих тук!

Тим знаеше отлично, че „чудото“ се казва Солти Браун. Внезапно си припомни причината, която баща ѝ бе изтъкнал, предлагайки му да работи за него. Да пази Керол... От кого обаче? Съседите ѝ бяха съвсем безобидни хора — четирима аспиранти, двойка мъже, застаряваща актриса... Дали не бяха подбрани предварително от Солти, като него? Ами шкафовете? Когато Керол се премести, те вече бяха в квартирата. Сигурно пак е работа на Солти, помисли Тим.

Кой знае защо, но изведнъж усети, че е замесен в грандиозен, непонятен нему план...

— Тези шкафове... Кога ги купи? — попита колебливо той.

— Не съм ги купувала. Когато се преместих, вече бяха тук. Баща ми се бе погрижил да ги подредят в стаите. Преди няколко години ги купил от свой приятел, който разпродавал мебелите от ателието си. Татко не ги харесваше, защото не стигали до тавана, но аз намирам височината им за идеална. Казах му го вчера и той се зарадва много.

— Показа ли му акварелите, на които съм нарисуван като чудовище?

— Да, носех два от тях и му ги показах.

— Спомена ли нещо и за прототипа на чудовището?

— Реших засега да премълча, че един от моите съседи е в състояние да предизвика подобни асоциации у една художничка! Не бях сигурна как ще се възприема от аудиторията...

Тим изостави налудничавите си подозрения, че Солти е скалпил цялата история с пазенето, за да обвърже дъщеря си с някакъв мъж, пък бил той даже син на най-добрия му приятел. Дори мислено се

извини на стареца, който му бе дал възможност да напише първата си книга и най-важното — да срещне Керол.

След вечеря тя разгърна страниците на романа на Тим, който започваше така: „Това забравено от бога място сякаш се намираше накрай света. Къщата стърчеше самотно на върха на хълма, брулена от ледените ветрове...“.

Керол се намръщи и измърмори:

— Самотна... Гадно е, че го съобщавах още във второто изречение!

— Просто очертавам мизансцена.

— Да, разбира се! И аз вече знам какво ще стане след малко. Обитателите на тази самотна къща започват да крещат за помощ. Естествено, никой не ги чува. В един момент токът угасва, а в следващия миг и телефонът онемява! — Остроумната ѝ реплика го разсмя. — Смей се! Не виждам обаче нищо смешно. Напротив! — намръщено отбеляза тя и продължи да чете.

Тим наблюдаваше реакциите ѝ с интерес. Безкрайно щастлив, той забеляза, че романът постепенно я увлича. Керол като че ли съвсем забрави, че не е сама в стаята. Реагираше с шумни възклицания и жадно поглъщаше страница след страница. Тим напълни чаша с вода и я остави на масата до нея. Без да откъсва очи от книгата, Керол механично я изпи. След четири часа затвори книгата. Изглеждаше зашеметена.

— Да знаеш, че ще те намразя! — закани се тя на Тим. — Как можа да го напишеш? Като си спомня някои сцени, косата ми настръхва!

— Отлично! Значи е написана добре — ухили се той.

— Много хитро! Знаеш ли какво ми хрумна? Би трябвало да озаглавиш романа си не просто „Къщата“, а например „Призрачната къща“ или пък „Прокълната къща“. Нека още заглавието да подсказва, че тази къща не е като останалите.

— Идеята ти не е лоша! Имаш ли други предложения?

— Не. Страхотен си! Правиш чудеса с думите. Да знаеш, че издателите ще се бият за третата ти книга!

— За третата ли? А за първата?

— Който и да е издател, ще бъде резервиран към първата творба на начинаещ писател. Втората вече ще събуди интереса на издателите.

За третата обаче ще падне жестоко наддаване, докато получат правата.

— Кажете ми накратко дали романът ти хареса!

— Тази нощ няма да заспя от страх!

— Май ще се наложи да остана при теб...

— Затова ли ме накара да я прочета? За да спиш при мен?

— Естествено! Каква друга причина би могло да има?

— Един ден ще станеш прочут писател, помни ми думата! Тогава жените ще се натискат да спят с теб. — Керол се усмихна кисело.

— Ще го правят само страхливки като теб!

— Не съм страхлива!

— Така е, не си страхлива — вече сериозно рече Тим. — Ти си направо забележителна!

— Вярно!

— И си много скромна!

— И честна — добави тя с невинно гласче.

Тим се разсмя чистосърдечно и се изправи.

— Не забравяй, че ми обеща да спиш при мен! — напомни Керол.

— От сутринта вече го правя два-три пъти.

— Глупчо, нямах предвид това! Някой трябва да ме пази от тези призраци и вампири. Описани са толкова живо и убедително, че се боя да не се появят в стаята ми посред нощ!

— Боже мой! Значи ли това, че ще се наложи да спя с всяка жена, която прочете романа ми?

— Нахалник! Естествено, че става въпрос единствено за мен!

— Добре де, щом ще се ползваш с привилегии, мога ли и аз...

— Не!

— Много си категорична! После да не съжалеяваш?

— Слушай, миличък! Вече е полунощ. Изчезвай моментално горе да си вземеш пижамата и... всички презервативи, които са ти под ръка...

— Ох! Мъжката работа никога не се свършва! — оплака се Тим и започна да сваля ципа на панталоните си.

— Да не си посмял! Марш за пижамата и презервативите! — заповяда Керол.

— Че аз спя чисто гол!

— Господи помилуй! Мръсник!

— Керол Браун! Баща ти знае ли, че употребяваш такива думи?

— Съмнявам се.

— Така си и мислех — ухили се Тим. — Всъщност, след като ще трябва да те „пазя“ цяла нощ, бих хапнал нещо, преди да легна. Нужни са ми сили...

— За първи път чувам мъж да се опъва толкова! Мислех, че мъжете обожават да спят с незаконните си жени...

— Ти не си незаконна — възрази Тим.

— Още известно време мога да минавам за такава, докато не стана твоя законна съпруга.

— И кой ти каза, че ще станеш?

— Нали ми направи предложение?

— Има ли го някъде в писмен вид?

— Ах, нахалник! Марш отгук. Не искам да те виждам!

— Не е възможно. Обещах да те „пазя“...

— Божичко, всички ли любовници дрънкат толкова глупости, преди да си легнат?

— Не знам.

— Нали си писател? Как щеше да опишеш подобен случай?

— Мисля, че бих накарал героинята да легне в леглото на главния герой.

— Защо?

— Защото мъжете са жертви. Жените само се преструват, че са преследвани, а в действителност става точно обратното!

— Я чакай малко, приятелче!

— А, значи станахме и приятели? Добро начало.

Керол се хвана за главата, стана и закрачи из стаята.

— Мисля, че чувството ти за хумор започна да прехвърля всякакви граници. Трябва да се поработи по въпроса. Качвай се горе да донесеш... каквото решиш, че ти е нужно!

— Всичко, което ми трябва, си е с мен!

Керол го огледа дръзко.

— Длъжна съм да призная, че си прав! — подхвърли тя с усмивка. — Имаш ли четка за зъби?

— В лагера се научих да си мия зъбите с пръст.

— Добре, ще можеш да избираш между няколко марки пасти за зъби — рече примирено Керол. — Да ти приготвя ли нещо за хапване?

— Може би след час... Недей забравя, че цяла вечер те гледам да се въртиш на стола и да дишаш тежко, докато свърши да четеш книгата. Не исках да те откъсвам от увлекателното четиво, но сега, щом нямаш нищо друго интересно за четене, бихме могли да си легнем и да изпробваме пружините на матрака...

— Пак ли?

Тим я метна като чувал с картофи през рамо, като тананикаше мелодията на някаква реклама: „Аха, аха! Ще ти хареса, знам! Аха, аха! Точно така ще ти хареса!“. Стовари я върху леглото, надвеси се над нея и я целуна с плам...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Увлечени в любовната игра, Тим и Керол се боричкаха и се смееха щастливо. После изведнъж притихнаха. Лежаха, загледани един в друг. Дрезгав мрак изпълваше стаята.

— Ти си най-прелестната жена, която съм срещал — прошепна нежно той.

— С чиста съвест бих казала същото за теб! — отвърна Керол.

Тим я целуна по челото и попита:

— Къде е пастата за зъби?

— В шкафчето в банята.

— Логично... — Стана и се упъти към банята. — Да пусна ли котките?

— Неее. Имам нещо по-добро, което да ме топли!

След малко се разнесе шум от струите на душа.

Керол побърза да се присъедини към Тим, който беше очарован. Насапунисаха се взаимно и по телата им още имаше пяна, когато той хвана Керол за ръката и както бяха мокри, я заведе до леглото. В следващия миг я облада. После смениха влажните чаршафи и не след дълго вече спяха, прегърнати и усмихнати щастливо.

На следващата сутрин се събудиха късно. Чувстваха се бодри след здравия сън, жадни да се любят отново. Отдадоха се един на друг, без да бързат, спокойно, преливащи от нежност.

Денят предразполагаше към мързел. Керол направи две-три скици на новоизпечения блестящ писател. По някое време Тим се качи в квартирата си и написа писмото, което трябваше да придружи творбата. Върна се при Керол да ѝ го прочете, преди да изпратят романа в издателството. Тя тъкмо правеше соса за спагетите, които смяташе да поднесе за обяд. Заряза готвенето, прочете писмото два-три пъти и го одобри изцяло.

Прибраха спагетите в хладилника, опаковаха ръкописа и го занесоха в пощенската станция. Решиха, че такова събитие не може да не се полее. Влязоха в малък бар и пиха за успеха, за

предизвикателството, за любовта, за тях двамата и за всички влюбени...

После отидоха до езерото, купиха си хотдог и кока-кола. Разхождаха се из парка, хванати за ръце, и бърбеха за какво ли не. Привечер се върнаха в квартирата на Керол. Стоплиха спагетите, хапнаха набързо и уморени, легнаха да спят.

Когато се събудиха на сутринта, Тим измърмори:

— Виждам, че от страха ти няма и следа!

— Така е — кимна Керол със сериозен вид. — Да ти призная, боях се само първия път. Безпокоях се дали ще си подхождаме.

— Ужасна си! Мислиш само за секс!

— О, не ставаше ли дума тъкмо за това?

— Господи! Говорех за моята книга!

— Е, и? Цял живот ли трябва да треперя и да подскачам от страх само защото съм прочела книгата ти?

— Да!

— Добре. Ще се опитам — Керол се престори, че трепери, но май повече от страст, отколкото от ужас.

— Знаеш ли, че си ужасно ненаситна и похотлива?

— Никой не ми го е казал! — възкликна възмутена тя.

— Добре, че се появих навреме, за да спася от пълно изтощение цял куп доблестни американци.

— Какъв герой! — Керол го изгледа насмешливо и понечи да го ритне, но Тим се отдръпна и тя изохка.

— Какво ти стана? — попита разтревожен той.

— Имам синина на бедрото! Последница е от снощната гимнастика.

— Сега ще се оправиш. Дай да го разтрия! — Тим старателно започна да разтрива удареното място. Керол мъркаше от удоволствие като котка и насърчен, той продължи разтривките нагоре...

След около час, подмамени от слънчевия септемврийски ден, излязоха да се разходят. Керол не забрави да вземе и скициника. Докато тя рисуваше, Тим се развличаше, като наблюдаваше минувачите и се мъчеше да отгатне по изражението им за какво разговарят или спорят.

След обед предстоеше поредната среща на „Вълчетата“ и двамата побързаха да се приберат къщи. Телевизионният коментатор съобщи тревожната новина, че един от играчите лекува контузия в

коляното и вместо него ще играе нов питчър. За съжаление, участието на новия играч беше неуспешно и „Вълчетата“ загубиха. Тим и Керол решиха да подкрепят отбора на стадиона при следващата среща.

Дните летяха един след друг — спокойни и безметежни. Влюбените обичаха да скитат по улиците и парковете на Чикаго. Тим неизменно бе с Керол, когато тя решише да рисува „от натура“. Сигурна, че никой няма да се осмели да я закача, когато е в компанията на Тим, Керол с удоволствие се завираше в най-долнопробни барове и кръчми — на лов за интересни тиражи. Веднъж направи много сполучлива скица на проститутка, която чакаше клиенти. Тим беше впечатлен от умелата рисунка, от необикновено точното внушение на настроението и не пропусна да похвали постижението ѝ.

— При това главоломно разпространение на СПИН-а, подобен „занаят“ е истинско самоубийство — забеляза Керол.

— Керол, скъпа! Да знаеш само колко съм ти благодарен, че имаше доверие в мен, когато за първи път поисках да се любим! Всъщност едва ли бих могъл да мина за голям любовник, поне ако се съди по броя на жените, с които съм бил. Досега съм имал една-единствена сериозна връзка...

— Коя беше тази жена? — полюбопитства Керол.

— Не мисля, че това има някакво значение.

— Защо се разделихте?

— Не знам... Не мога да твърдя със сигурност, но ми се струва, че тя загуби интерес към мен, увлечена по друг.

— Глупачка! — възкликна Керол с категоричен тон.

— Липсваше ѝ твоето чувство за хумор, което направо обожавам! Обожавам остро то ти езице! — призна Тим.

Керол се изплези. Тим премести поглед към стройното ѝ тяло.

— Обожавам и съблазнителното ти задниче — продължи да изброява той усмихнат. — И закачливите ти маниери...

— Кажи, че съм сладурче! — настоя тя с престорено сладникав глас.

— Ти си ужасно хитра жена!

— Значи стигна до това заключение след цели пет месеца? — уж се нацупи Керол.

— Първите два, от които се правеше, че изобщо не ме забелязваш — върна ѝ го Тим.

— Не мислиш ли, че напоследък наваксахме пропуснатото? — пошегува се тя.

— Казах ли вече, че обожавам и да спя в леглото ти?

— Да не си решил да се преместиш?

— Не съвсем. Засега смятам да запазя квартирата си. Може би ще се наложи да пиша друга книга, ако отхвърлят ръкописа.

— Глупости! Как ще го отхвърлят? Книгата ти е разкошна!

— Нали знаеш — издатели... Освен това си заслужава да напиша още една книга, само за да ме молиш да спя при теб, щом я прочетеш!

Керол избухна в неудържим смях. В погледа ѝ се четеше възторг и обожание.

Времето течеше... Влюбените бяха неразделни, отдадени изцяло един на друг. Единственото, което помрачаваше донякъде безоблачното щастие на Тим, бе мисълта, че някой ден — не толкова далечен — Керол щеше да узнае истината. Писателското му въображение рисуваше картини — една от друга по-нелицеприятни: в първия момент Керол зяпва изумена и не може да повярва на ушите си, а после избухва, крещи, сипе тежки обвинения... Ала най-жесток от всичко е неизказаният укор за поруганото доверие. Как ще успее отново да го спечели, терзаеше се той все по-често.

През октомври обаче две събития изместиха на заден план тревогите му. Първото бе свързано с „Вълчетата“ — отборът се класира за Световното първенство по бейзбол. Второто беше изложбата в Художествения институт. След много емоции и нерви, в крайна сметка Керол представи акварелите, които бе избрала в началото. Самият факт, че бе поканена да участва в изложбата, означеше за нея твърде много. Когато обаче в пресата се появиха и няколко положителни оценки за творбите ѝ, цялата сияеше от щастие!

Тим започна нова книга и прекарваше известно време пред компютъра в квартирата си. Обмисляше сюжета, нахвърляше образите на бъдещите си герои, опитваше да подреди хилядите си идеи в щогоде строен план.

Един ден — вече бе привършил предварителната подготовка и бе започнал първата глава, той се замисли за своите съседи и изведнъж му хрумна, че има нещо несъответстващо и нагласено в поведението им. Например абсолвентите, които живееха в мансардата. Връстници на Керол. Приятни мъже. Харесваха жените, а нито веднъж не я поканиха

да излязат заедно. Да не говорим, че никой даже не направи опит да се сближи с нея! Това си беше, меко казано, неестествено...

Или Телма, актрисата... Тя беше горе-долу на възрастта на Фелисия. Керол ѝ предложи да им гостува в Темпъл, за да я запознае с майка ѝ. Тогава Телма изобщо не реагира, сякаш изобщо не чу поканата. Може би не считаше себе си за толкова добра артистка и се боеше да не се издаде, че познава Фелисия, ако се срещнат...

Тим продължи да разсъждава върху странните обстоятелства, свързани с живота на обитателите на тази къща, които го довеждаха до абсурдни заключения. Имаше усещането, че всички наематели играят някаква определена роля в хитро скроен сценарий от семейство Браун. На него също беше отредена съвсем конкретна, добре обмислена роля, която нямаше нищо общо със сигурността на Керол...

Тим намери сгоден случай да разпита наематели откога живеят в този дом. Оказа се, че всички се бяха преместили в края на пролетта — малко преди самата Керол да заживее тук. Това само засили неясните му подозрения...

Междувременно започнаха финалите на Световното първенство по бейзбол. Жребият бе определил първите три срещи на „Вълчетата“ да се състоят в Чикаго. Реди осигури билети и Тим и Керол, естествено, не можеха да пропуснат събитието на годината. Наред с останалите възторжените запаянковци крещяха до прегракване, окуражавайки отбора. „Вълчетата“ спечелиха и трите срещи. Оставаха им още три, които щяха да решат съдбата на титлата. За съжаление, чикагският отбор трябваше да воюва за нея на противников терен. Тим предложи да се присъединят към групата на най-ревностните запаянковци, които щяха да придружат „Вълчетата“ до мястото на срещите с противника.

— Няма да мога — отказа Керол. — Ангажирала съм трима души да ми позират. Освен това знаеш, че съм канена и в телевизионното предаване за изложбата. Не смятам да изпускам подобен шанс!

— Веднага си личи, че не си коренячка от Чикаго!

— Отлично знаеш, че съм от Охайо!

— Знам, разбира се! Имах предвид „Вълчетата“. Един истински запаянко не би ги изоставил в такъв критичен момент! — В гласа му се прокраднаха нотки на искрено възмущение.

— Говориш така, като че ли върша престъпление!

— Почти, бих казал! — отвърна строго Тим. — Още много вода ще изтече, докато извоюваш правото да се наричаш привърженик на „Вълчетата“!

— Не е ли достатъчно, че кисна по стадионите и преграквам от викане за отбора? — попита съвсем сериозно Керол.

— Това е само началото! Предполагам, че за един страничен човек е трудно да вникне в същността на нещата. За себе си бих казал, че съм привърженик по наследство — баща ми и баба бяха заклетни запалнянковци!

— Не знаех, че се предава генетично...

— Познавах едно момче. Направи опит да се пребоядиса. Не успя! — Зарейал поглед през прозореца, Тим поклати замислено глава.

— Оказва се, че човек не знае толкова много неща! Питам се дали някога ще ги науча...

— Ще се постарая да ти помогна. От теб се иска само да ме слушаш! — С наставнически тон изрече Тим.

— Ужасно съм ти благодарна! — подхвърли насмешливо Керол.

В крайна сметка той се примири с мисълта, че ще гледа решителните срещи на „Вълчетата“ по телевизията. Отборът загуби първите две, но третата спечели, а с нея — и Купата на шампионите.

Близо седмица Чикаго празнуваше победата. Посрещнаха играчите като герои. Имаше парад и многохилядни ликуващи тълпи приветстваха възторжено шампионите.

Полека-лека животът възстанови нормалния си ритъм. Реди и Меган се ожениха и се преместиха в Кълъмбъс, Охайо, където Реди бе решил да следва специалност „Атлетика“ в местния университет.

След сватбата, която отпразнуваха в чифлика, Тим и Керол се върнаха в Чикаго.

— А ние кога ще се оженим? — попита той направо.

— Знаеш ли, последните две Коледи в семейството ни имаше сватби. Нямам нищо против да продължим традицията! Какво ще кажеш?

— Ще бъде голяма чест за мен! — изрече Тим с тържествен глас, но пак се сети, че неминуемо ще се наложи да разкрие истината и почувства как косата му се изправя от ужас.

Той продължи да подпитва съседите си и установи, че Солти плаща наема на всички. Съмненията, че в сценария на семейство Браун му е отредена ролята на съпруг на дъщеря им, се превърнаха в абсолютна увереност. Солти и Фелисия съвсем точно са предвидили, че двама млади, чието запознанство и съжителство бяха тъй ловко режисирани, ще се влюбят и вероятно ще помислят за женитба...

Бе длъжен да разкрие пред Керол истината за начина, по който ги бяха манипулирали, реши Тим след дълги колебания. Иначе просто нямаше да бъде честно!

Два-три дни след тези мъчителни терзания, телефонът в квартирата на Тим иззвъня. Обаждаха се от нийоркското издателство. Мъжът започна направо:

— Харесахме книгата ви. Имате ли импресарио? Уточниха подробностите по договора.

Тим беше на седмото небе от щастие. Остави слушалката и хукна при Керол. Нахълта като хала, но тя дори не се обърна, погълната от новата картина, която бе започнала преди малко. Тим застана до нея и търпеливо зачака.

— Изглеждаш някак... различен днес — забеляза тя, когато най-сетне откъсна поглед от платното.

— Аз съм автор! — съобщи той с тържествено.

— Знам... — разсеяно подхвърли тя.

— Продадох книгата си!

Керол остави четката и бавно се обърна към него. Лицето ѝ сияеше от щастие. Още миг остана неподвижна, сякаш се опитваше да асимилира изумителната новина, после се хвърли на врата на Тим и го обсипа с целувки.

— Страхотно! Невероятно! Знаех си, че ще успееш! — подскачаше възбудено край него Керол.

Събитието трябваше да се полее с шампанско. Отидоха в ресторант, вечеряха, пиха чудесно бяло вино. Усмехнати щастливо, бъбреха и спореха, шегуваха се и размишляваха за бъдещето. Най-сетне Тим събра кураж и ѝ разказа цялата истина за появяването си в къщата. За негова огромна изненада Керол прие нещата съвсем спокойно.

— Май не си особено впечатлена — отбеляза той, като се взираше в очите ѝ.

— Да ти призная, от самото начало подозирах подобно нещо — отвърна тя без капка колебание.

— Господи! Защо тогава не ми каза?

— Мама ми беше споменала за смъртта на Сами Болт. Когато се запознахме, бях сигурна, че си негов син. Защо, мислиш, цели два месеца се стараех да те отбягвам? Освен това знам и предисторията на сватбите на Боб и Крей...

— Пак ли беше нагласено? А те не се ли усетиха?

— Усетиха се, но вече бе твърде късно — пошегува се Керол. — Както и в нашия случай.

— Да не би да съжаляваш? Мислиш ли, че ще бъдеш щастлива с мен?

— Господи, Тим! Ще бъда най-щастливата жена на света!

— Струва ми се, че двамата с теб си подходдаме идеално. Ще балансирам някои черти на невъздържания ти характер...

— Да балансираш ли? Та аз съм жена!

— Точно затова! Аз пък съм мъжът.

— При тези обстоятелства, и аз бих могла да служа за баланс по отношение на теб!

— Съгласен съм! — Тим се взря в очите ѝ с безпределна нежност и любов. — Керол, любима! Искам да ти кажа, че те обичам много! Влюбих се в теб в деня, в който те видях за първи път! И макар да подозирах, че баща ти е нагласил нещата и ни е заложил капан, неговите хитрини нямат отношение към чувствата ми! Уверявам те в това!

— Само да знаеш още какви капани те очакват!

— Звучи като заплаха! Госпожице Браун, шокиран съм!

— Тъкмо това беше целта! — отвърна с весел смях тя и го целуна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.